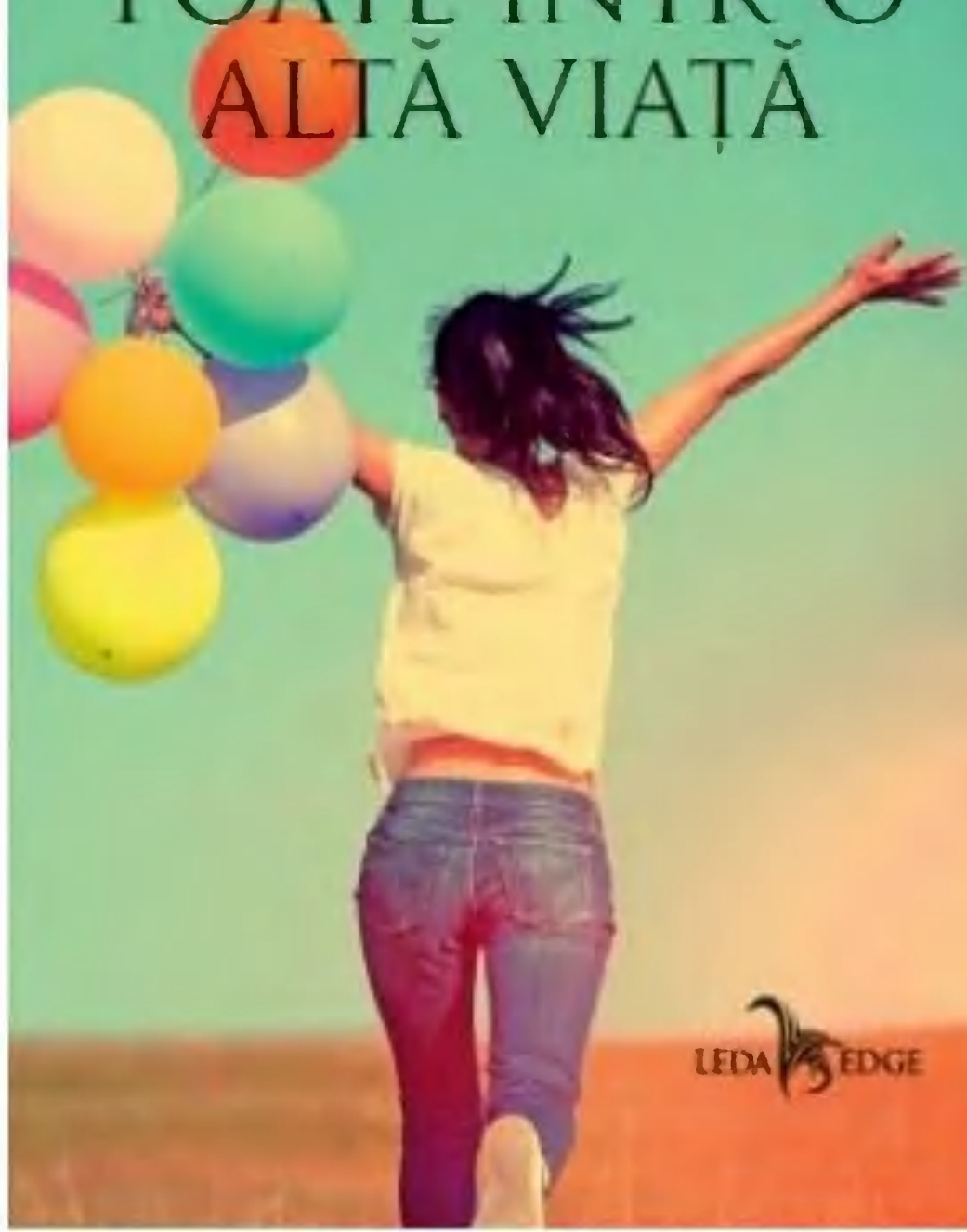

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

TAYLOR JENKINS REID

POATE ÎNTR-O ALTĂ VIAȚĂ

LEDA EDGE

TAYLOR JENKINS REID

POATE ÎNTR-O ALTĂ VIAȚĂ

La douăzeci și nouă de ani, Hannah Martin încă nu știe ce vrea să facă în viață. De când a terminat colegiul, a locuit în șase orașe diferite și a avut nenumărate slujbe banale, dar, după o relație dezastruoasă, decide să se întoarcă în Los Angeles, orașul ei natal.

Pentru a sărbători prima seară în L.A., cea mai bună prietenă a ei, Gabby, o duce la un bar – unde Hannah se întâlnește cu iubitul ei din liceu, Ethan. La miezul nopții, Gabby o întreabă pe Hannah dacă e gata să plece. Ethan se oferă să o ducă el acasă dacă vrea să mai rămână. Hannah ezită.

Ce se întâmplă dacă pleacă cu Gabby?

Ce se întâmplă dacă pleacă cu Ethan?

Și astfel, Hannah trăiește efectele fiecărei decizii, în două universuri paralele, în două povești succesive, surprinzător de diferite și cu consecințe importante pentru Hannah și oamenii de lângă ea.

Așadar, totul e sortit să se întâmple?

Cât de mult din viața noastră este determinat de șansă?

Și, lucrul cel mai important: există suflete-pereche?

Hannah crede că da. Și, în ambele lumi, e convinsă că l-a găsit pe al ei.

Amuzantă și surprinzătoare; Reid aduce dovezi convingătoare pentru existența fericirii în fiecare viață...
Kirkus Reviews

Cititorii care își doresc o poveste de dragoste cu o evoluție neașteptată nu vor fi dezamăgiți.
Library Journal

O călătorie sinceră, inteligentă și efervescentă dintr-un univers paralel într-altul.
Renee Carlino

*Pentru Erin, Julia, Sara, Tamara și toate celelalte femei pe care cred că mi-a
fost sortit să le întâlnesc.*

Fie să ne cunoaștem într-o mulțime de universuri.

Ma bucur că mi-am rezervat un loc la margine, acum că am urcat ultima în avion. Știam c-o să întârzii la îmbarcare. Doar mai mereu întârzii. De-asta mi-am și rezervat un loc la margine. Urăsc să scol toată lumea în picioare când mă chinui să ajung pe lângă ei la scaunul meu. De-asta nu mă duc niciodată la baie după ce a început filmul la cinema, chiar dacă de fiecare dată simt nevoia să mă

duc în toiul filmului.

O iau pe intervalul îngust, cu geanta lipită de corp, străduindu-mă să nu mă ciocnesc de cineva. Îl lovesc pe un bărbat în cot și-mi cer scuze imediat, chiar dacă nici nu pare să observe. Când ating doar o idee brațul unei femei, se uită tăios la mine, de parc-am înjunghiat-o. Dau să-i spun că-mi pare rău, dar mă răzgândesc.

Nu mi-e greu să-mi reperez scaunul, doar e singurul neocupat.

Aerul e stătut. Muzica e banală. Discuțiile din jur sunt punctate de pocnetul ușilor trântite ale compartimentelor pentru bagaje.

Ajung la scaunul meu și mă așez, zâmbindu-i femeii de lângă mine. E mai în vârstă, plinuță, cu părul grizonant, tuns scurt. Îmi îndes geanta în fața scaunului și-mi pun centura. Măsuța e pliată. Aparatura electronică e oprită. Scaunul e drept. Dacă întârzii de multe ori, înveți să câștigi timp.

Mă uit pe geam. Hamalii s-au înfoclit bine în gecile lor reflectorizante. Mă bucur că plec spre un loc cu climă mai caldă. M-apuc să răsfoiesc revista companiei aeriene.

Nu după mult timp, aud huruitul motorului și simt roțile avionului rulând pe pistă. Femeia de lângă mine se apucă zdravăn de cotierele scaunului în timpul decolării. Pare înlemnită de groază.

Eu nu mă tem să zbor cu avionul. Mă tem de rechini, uragane și de privarea de libertate. Mă tem că n-am să fac nimic important cu viața mea. Numai să zbor cu avionul nu mi-e frică.

I s-au albit degetele de cât de tare le apasă pe mânere.

Pun revista înapoi în buzunarul din spatele scaunului.

— Călătoriți rar cu avionul? o întreb.

Pe mine mă ajută să vorbesc când simt anxietate. Dacă și pe ea o ajută, măcar atâta pot să fac pentru ea.

Femeia întoarce capul și se uită la mine în timp ce planăm.

— Mă tem că nu, îmi răspunde ea cu un zâmbet chinuit. Nu prea plec din New York. E prima dată când zbor la Los Angeles.

— Păi, dacă vă liniștește cu ceva, eu merg destul de mult cu avionul și vă asigur că numai decolarea și aterizarea sunt dificile. Mai avem vreo trei minute acum și încă vreo cinci minute grele la capăt. Restul... e cam la fel ca în autocar. Așa că încă vreo opt minute neplăcute cu totul și gata, sunteți în California.

Avionul se înclină în aer, destul cât să se rostogolească o sticlă de apă uitată pe interval.

— Opt minute cu totul? întreabă ea.

— Atât, încuviințez eu. Sunteți din New York?

Dă din cap.

— Dar dumneavoastră?

— Am locuit la New York, zic, ridicând din umeri. Acum mă mut înapoi în L.A.

Avionul intră brusc în picaj, după care își revine, zburând printre nori. Femeia respiră adânc. Trebuie să recunosc că până și pe mine m-a cam luat greața.

— N-am stat la New York decât nouă luni, zic.

Dacă vorbesc, o să-i distrag atenția de la turbulențe.

— M-am tot mutat în ultima vreme. Am mers la studii în Boston. Apoi m-am mutat în Washington, apoi în Portland, Oregon. Apoi în Seattle. După care în Austin, Texas. Și apoi la New York. Orașul unde visele devin realitate. Bine, mă rog, nu ale mele. Însă am crescut în Los Angeles. Deci, cumva, mă întorc la origini, numai că nu prea știu dacă acolo e casa mea.

— Dar familia dumneavoastră unde e? mă întreabă ea.

Vorbește crispat și se uită fix în față.

— Ai mei s-au mutat la Londra când aveam șaispe ani. Soră-mea mai mică, Sarah, a intrat la Școala Regală de Balet, așa că n-aveau cum să dea cu piciorul la așa ceva. Eu am rămas să termin liceul în L.A.

— Ați locuit singură?

Funcționează. I-am distras atenția.

— Am stat la prietena mea cea mai bună până am terminat liceul. După care am plecat la colegiu.

Avionul a început să zboare lin de-acum. Căpitanul ne anunță altitudinea. Femeia își ia mâinile de pe cotiere și respiră ușurată.

— Vedeti? îi spun. Ca în autocar.

— Mulțumesc, îmi zice.

— Cu plăcere.

Se uită pe geam. Iau din nou revista. Femeia se întoarce iar spre mine.

— Cum de vă mutați atât de des? mă întreabă ea. Nu vă e greu? apoi se corectează imediat: Uite ce zic, nici nu mi-am tras sufletul ca lumea și deja mă port de parcă-s mama dumneavoastră.

Râd și eu.

— Nu, nu, nu mă deranjează, spun.

Nu mă mut intenționat. N-am ales să fiu nomadă. Însă îmi dau seama că eu am luat decizia de fiecare dată să mă mut, bazându-mă doar pe senzația din ce în ce mai acută că nu mă aflu unde trebuie și cu speranța că poate chiar o să-mi gădesc

locul undeva unde mi-e dat să ajung în viitorul apropiat.

— Cred că... Habar n-am, zic.

Mi-e greu să mă exprim, mai ales că vorbesc cu cineva pe care de-abia l-am cunoscut. Însă apoi deschid gura și mă pomenesc spunând:

— Nu m-am simțit nicăieri acasă.

Mă privește zâmbind.

— Îmi pare rău, spune. Probabil că vă e greu.

Dau din umeri, doar mi-a intrat în obicei. Am mereu obiceiul să ignor tot ce e rău și s-o iau repede încotro mi-e bine.

Însă în clipa asta nu prea îmi văd pornirile cu ochi buni. Nu prea știu dacă m-a tras ața în direcția unde vreau să ajung.

Îmi stăpânesc gestul de a ridica din umeri.

Apoi, cum n-o să ne mai vedem niciodată după cursa asta, mai fac un pas și îi destăinui ceva ce nici eu nu mi-am mai zis până de curând.

— Uneori, mă tem că n-o să-mi gădesc nicăieri casa.

Își lasă doar o clipă mâna peste a mea.

— O să v-o găsiți, îmi spune ea. Sunteți încă tânără. V-a mai rămas o mulțime de timp.

Mă-ntreb dacă mă consideră încă tânără știind că am douăzeci și nouă de ani sau mă crede mai tânără.

— Mersi, îi spun. Scot căștile din geantă și mi le pun la urechi. La sfârșitul cursei, când o să aterizăm, poate o să discutăm despre cariera mea inexistentă, în alea cinci minute dificile, îi zic râzând. Așa sigur o să uitați de tot restul.

Femeia zâmbește larg și apoi scoate un chicotit.

— O s-o iau ca pe o favoare personală.

Înd ies pe poarta de la Sosiri, o văd pe Gabby ținând un cartonaș pe care scrie „Hannah Marie Martin”, de parcă n-am cum s-o recunosc și să-mi dau seama că a venit să mă ia cu mașina.

Când dau fuga spre ea, văd mai de-aproape că m-a desenat și pe mine lângă numele meu. E o schiță stângace, însă nu absolut oribilă. Hannah din desenul ei are ochii mari, genele lungi, un năsuc micuț și gura cât o linie. Părul arată exagerat, strâns într-un coc înalt deasupra capului. Restul corpului e schițat din bețe, nu sar în ochi decât sânii mult prea mari.

Eu nu prea mă văd deloc așa, însă recunosc că dacă vrei să-mi faci caricatura, poți să mă reduci la o pereche de țâțe mari și la cocul din vârful capului. Tot așa cum Mickey Mouse poate fi redus la urechile rotunde și mânuși, iar Michael Jackson, la șosetele albe și mocasinii negri.

Prefer să mă înfățișezi cu tot cu părul șaten-închis și ochii verzi când îmi faci portretul, însă înțeleg că nu prea ai cum să redai culorile cu un simplu pix Bic.

Chiar dacă n-am mai fost pe la Gabby de doi ani, de la nunta ei, de la un timp ne vedem în fiecare duminică dimineată când vorbim de pe calculator, indiferent ce planuri avem în ziua aia sau în ce hal de mahmură se simte vreuna din noi. Cumva, e evenimentul pe care pot să contez cel mai mult în viață.

Gabby e mărunțică și slabă. Are părul tuns bob și corpul fără niciun gram de grăsime în plus. Când o îmbrățișez, îmi amintesc ce ciudat e să iau în brațe pe cineva mult mai mic decât mine și cât de diferite părem la prima vedere. Eu sunt o tipă înaltă, cu forme, și pielea albă. Ea e o tipă scundă, slabă și cu pielea neagră.

Nu e deloc machiată, și totuși e una din cele mai drăguțe țipe de aici. Nu i-o zic, doar știi ce mi-ar spune. Mi-ar răspunde că n-are nicio importanță. Că nu trebuie să ne facem complimente pe tema aspectului fizic și nici să concurăm între noi pentru titlul de cea mai drăguță fată. Nu se-nșală, așa că nu-i spun ce gândesc.

O știi pe Gabby de când aveam amândouă paispe ani. În prima zi de liceu ne-am așezat una lângă alta la ora de geștiințe. Ne-am împrietenit rapid și irevocabil. Eram Gabby și Hannah, Hannah și Gabby, rar auzai un nume fără celălalt.

M-am mutat cu ea și părinții ei, Care și Tina, după ce au plecat ai mei la Londra. Care și Tina m-au tratat ca pe una de-a lor. M-au ajutat când mi-am trimis cererile de admitere la diverse universități, s-au îngrijit să-mi fac temele și nu m-au lăsat în oraș seara până târziu. Care s-a tot străduit să mă convingă să mă fac doctor, ca el și tatăl lui. Pe atunci, deja știa că Gabby n-o să-i calce pe urme. Aflase că voia o carieră în serviciul public. Și-o fi închipuit că sunt ultima lui șansă. Însă Tina m-a încurajat să-mi găsesc propria mea cale. Din păcate, tot nu prea știi care mi-e calea. Însă atunci am presupus că totul o să se aranjeze la vremea potrivită, că tot ce e mai important în viață o să se întâmple de la sine.

După ce am plecat amândouă la colegiu, Gabby la Chicago și eu la Boston, am ținut strâns legătura, croindu-ne totodată fiecare drumul în noile noastre vieți. În anul întâi s-a împrietenit cu Vanessa, o altă studentă de culoare de acolo. Gabby îmi povestea cum merg la mallul din apropiere și la petreceri. Ar fi o minciună să susțin că atunci nu mi-a fost deloc teamă că Vanessa și Gabby o să devină mai apropiate decât am fi putut noi două să fim vreodată, că Vanessa și Gabby aveau în comun un lucru pe care eu nu-l aveam.

Am întrebat-o odată la telefon pe Gabby. Stăteam lungită pe patul meu dublu

de cămin, cu telefonul încins și umed lipit de ureche, după ce vorbiserăm deja ore întregi.

— Ți se pare că Vanessa te-nțelege mai bine decât mine? am întrebat-o. Pentru că sunteți amândouă de culoare?

De cum am scos cuvintele pe gură, m-a apucat jena. Mi se păruse o întrebare rezonabilă, însă după ce m-am auzit vorbind, nu mai avea deloc noimă. Dacă vorbele ar fi fost niște obiecte concrete, aș fi sărit imediat să le culeg din aer și să mi le îndes înapoi în gură.

Gabby s-a amuzat pe seama mea.

— Ți se pare că te înțelegi mai bine cu albi decât cu mine doar pentru că sunteți albi?

— Nu, am spus. Sigur că nu.

— Atunci să nu te-aud, a încheiat Gabby.

Așa că am tăcut. Ce-mi place mie cel mai mult la Gabby e că întotdeauna a știut să mi-o taie când e cazul. De fapt, e singurul om care mi-a demonstrat adesea că mă cunoaște mai bine decât mă știu chiar eu.

— Nu-mi zice, mă ia ea acum, ușurându-mă de geantă cu un gest curtenitor. O să fie nevoie să închiriem un căruț din ăla de bagaje pentru tot calabalâcul tău.

— În apărarea mea, râd eu, îți aduc aminte că mă mut în celălalt capăt al țării.

Am renunțat cu mult timp în urmă să cumpăr mobilă sau obiecte de mari dimensiuni. De regulă, închiriez apartamente mobilate. După ce te-ai mutat iar și iar, înveți că e pierdere de timp și risipă de bani să-ți iei un pat de la IKEA, să-l montezi și apoi să-l demontezi peste șase luni ca să-l dai pe cincizeci de dolari. Însă posed diverse *chestii* pe care le tot plimb cu mine dintr-o parte în alta a țării. Mi s-ar părea crud să mă descotorosesc de toate acum.

— Pun pariu că ai aici cel puțin patru flacoane cu loțiune de corp, din aia cu portocale și ghimbir, îmi spune Gabby, luând un geamantan de pe banda rulantă.

— Doar unul, zic, clătinând din cap. E pe terminate.

Am început să mă dau cu loțiune de corp cam la vremea când ne-am cunoscut noi două. Mergeam împreună la mail și ne apucam să mirosim toate loțiunile din toate magazinele, însă de fiecare dată îmi luam același lucru. Loțiune de corp cu portocale și ghimbir. La un moment dat, m-am pomenit că adunasem șapte flacoane din alea.

Luăm restul bagajelor de pe banda rulantă, le punem unele peste altele în cărucior și ne opintim amândouă din greu în el pe coridoarele aglomerate din aeroport, spre parcare. Le vâram în portbagaj și urcăm în mașinuța ei.

Cât iese din garaj și o ia pe străzile către autostradă, vorbim despre una, alta.

Se interesează cum a fost zborul și cum m-am simțit când am plecat din New York. Se scuză că n-are o cameră de oaspeți prea mare. Îi zic să nu se prostescă și îi mulțumesc din nou că pot să stau la ea.

Îmi dau seama că am mai trecut prin toată povestea asta. E mai bine de un deceniu de când am stat ultima oară în camera de oaspeți a lui Gabby. Au trecut zece ani și mai bine, iar eu tot plutesc de colo-colo, apelând la amabilitatea lui Gabby și alor ei. De data asta stau la Gabby și la soțul ei, Mark, nu acasă la ea și la părinții ei. Însă asta pune în lumină cu atât mai mult cât de diferite suntem, cât de mult s-a schimbat Gabby de atunci și cât de puțin m-am schimbat eu. Gabby e vicepreședinta departamentului de dezvoltare al unei organizații nonprofit care se ocupă de adolescenții în situații de risc. Eu sunt chelneriță. Nici măcar nu sunt o chelneriță prea bună.

După ce iese pe autostradă și nu mai trebuie să se concentreze cu totul pe condus sau poate știind că mașina a prins viteză și nu mai am cum să sar din ea, mă-ntrebă în sfârșit, după ce s-a abținut atâta de când am îmbrățișat-o:

— Ei, ce s-a întâmplat? I-ai zis că pleci?

Oftez din greu și mă uit pe geam.

— Știe că nu poate să mă contacteze, îi spun. Știe că nu mai vreau să-l văd niciodată. Așa că nu cred că mai contează unde-și închipuie că sunt acum.

Gabby se uită țintă în față, la șosea, însă o văd dând din cap mulțumită.

Chiar am nevoie de aprobarea ei. La ora actuală, părerea ei despre mine are mai multă credibilitate decât propria mea opinie. De la o vreme mi-a mers cam prost. Și chiar dacă știu că Gabby o să mă iubească întotdeauna, mai știu și că în ultimul timp i-am tot pus la încercare sprijinul necondiționat.

Mai ales pentru că m-am apucat să mă culc cu un bărbat însurat.

La început, n-am știut că e însurat. Și, cumva, mi s-a părut că așa nu-i nicio problemă. Nu a recunoscut niciodată că e însurat. Nu a purtat niciodată verighetă pe deget. Nici măcar n-avea vreo dungă mai albă pe inelar, așa cum citești prin reviste că au bărbații însurați. Era un mincinos. Dar unul priceput. Și chiar dacă am bănuț care e adevărul, mi-am închipuit că dacă nu recunoaște niciodată verde în față, eu n-am nicio responsabilitate.

Am intrat la bănuț odată, când nu mi-a răspuns la telefon șase zile, după care m-a sunat în sfârșit, prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic deosebit. Am bănuț că mă înșală cu cineva când nu m-a lăsat deloc să sun de pe telefonul lui. Am bănuț că de fapt o înșela pe alta *cu mine* când ne-am întâlnit cu un coleg de-al lui într-un restaurant din Soho și, în loc să-mi facă cunoștință cu el, Michael mi-a zis că mi-a rămas ceva între dinți și aș face bine să mă duc la baie să mi-l

scot. Și chiar m-am dus la baie. Și n-am găsit nimic. Însă, sincer acum, mi-a fost greu să mă privesc în oglindă mai mult de câteva secunde, după care m-am întors la masă, prefăcându-mă că nu i-am priceput stratagema.

Iar Gabby firește că știa totul. Doar i-am destăinuit ce se întâmplă imediat ce am fost în stare să privesc realitatea în față.

— Cred că-i însurat, i-am zis în sfârșit, acum cam o lună.

Stăteam întinsă în pat, încă în pijama, și vorbeam cu ea pe laptop, aranjându-mi cocul.

Am văzut-o pe Gabby încruntându-se pe ecranul pixelat.

— Ți-am zis că-i însurat, mi-a zis ea, ajunsă la capătul răbdărilor. Ți-am zis-o acum trei săptămâni. Ți-am zis că trebuie să-i pui punct. Pentru că nu e deloc bine. Și pentru că e soțul alteia. Și pentru că nu trebuie să-i permiți niciunui bărbat să te ia de amantă. Ți-am zis toate astea.

— Știi, însă chiar n-am crezut că e însurat. Mi-ar fi zis dacă era. Știi? Așa că n-am crezut. Și nici n-o să-l întreb, pentru că e o jignire, nu?

Asta era logica mea. Nu voiam să-l jignesc.

— Trebuie să termini cu prostiile astea, Hannah. Serios acum. Ești un om minunat, care are multe de oferit în viață, însă acum nu faci deloc bine. Și o știi și tu.

Am ascultat ce mi-a spus. Sfaturile ei mi-au intrat pe-o ureche și mi-au ieșit după aia pe cealaltă, pierzându-se în vânt. De parcă vorbea cu altcineva și eu n-aveam de ce să țin cont de ele.

— Nu, i-am spus, clătînând din cap. Nu cred că ai dreptate. L-am întâlnit pe Michael într-un bar din Bushwick într-o miercuri seara. Eu nu merg niciodată în Bushwick. Și foarte rar se întâmplă să ies miercuri seara. Și nici el nu iese! Ce șanse erau? Să se întâlnească doi oameni în felul ăsta?

— Glumești, nu?

— De ce să glumesc? Doar e vorba de destin aici. Pe bune. Să zicem că e însurat...

— Chiar e.

— N-avem de unde să știm. Dar să zicem că e.

— Este.

— Să zicem doar. Nu-nseamnă că nu ne-a fost dat să ne-ntâlnim. Cine știe dacă nu urmez pur și simplu destinul? Poate că nu-i nimic dacă e însurat, căci așa și trebuia să se întâmple.

Știam că o dezamăgisem pe Gabby. Îmi dădeam seama după cum își ținea sprâncenele și după expresia gurii.

— Uite ce e, nici măcar nu știu dacă e însurat, am zis.

Însă știam. Chiar știam. Și tocmai pentru că știam, trebuia să evit pe cât posibil adevărul. Așa că am continuat:

— Știi, Gabby, chiar dacă-i însurat, asta nu înseamnă că nu sunt mai potrivită pentru el decât cealaltă. În dragoste și război totul este permis.

Peste două săptămâni a aflat nevastă-sa și m-a sunat să țipe la mine.

Nu era prima oară când făcea el așa ceva.

Mai aflase de încă două.

Știam că au doi copii?

Habar n-aveam.

E foarte ușor să-ți justifici faptele când nu știi cum arată la față și cum îi cheamă pe toți oamenii care au de suferit din cauza ta. E foarte ușor să-ți vezi de propriul interes la modul abstract.

Cred că tocmai de-aia am gândit totul doar la modul abstract.

M-am jucat de-a „Bine, dar”. De-a „Nu știm sigur”. De-a „Chiar și-așa”. Priveam realitatea doar prin propriii mei ochelari cu lentile înguste și roz.

Și dintr-odată parcă mi-au picat ochelarii de pe nas și am văzut ce făceam, în imagini șocante, alb-negru.

Mai contează că odată ce am privit adevărul în față m-am comportat onorabil? Contează că după ce am auzit-o pe soția lui la telefon și am aflat cum îi cheamă pe copiii lui, n-am mai vorbit niciodată cu el?

Contează că acum văd cât se poate de clar că sunt foarte vinovată și mă căiesc amarnic? Că mă urăsc un pic pentru ignoranța mea voită, prin care mi-am justificat faptele, deși bănuiam că nu e bine ce fac?

Gabby așa crede. Are impresia că m-am spălat de păcate. Eu, una, nu prea sunt sigură.

După ce am scăpat de Michael, mi-am dat seama că nu prea îmi merge deloc bine la New York. Era o iarnă aspră și rece, care parcă doar îmi accentua senzația de singurătate într-un oraș cu milioane de oameni. I-am sunat o groază pe ai mei și pe soră-mea, Sarah, în săptămâna de după despărțirea de Michael, nu ca să-mi zic oful, ci ca să aud o voce prietenoasă. Adesea îmi intra căsuța vocală. Însă mă sunau de fiecare dată mai târziu. Fără excepție. Numai că parcă niciodată nu știam exact la ce oră pot să dau de ei. Și foarte des, din cauza diferenței de fus orar, nu prea apucam să intrăm în contact unii cu alții.

Săptămâna trecută totul s-a precipitat pur și simplu. Fata care-mi închiriasse apartamentul m-a înștiințat că trebuie să se mute înapoi peste două săptămâni. Șeful s-a dat la mine la serviciu, bătându-mi apropouri că femeile cu decolteu au

parte de ture mai bune. Am rămas blocată o oră și trei sferturi în metrou când s-a stricat altul pe Greenpoint Avenue. Michael m-a tot sunat și mi-a lăsat mesaje vocale în care mă întreba ce am de gând și-mi promitea că vrea să-și părăsească nevasta ca să fim împreună, și, cu toată jena, trebuia să recunosc că mă simțeam mai bine din cauza asta, însă și absolut oribil.

Așa că am sunat-o pe Gabby. Și am plâns. Am recunoscut că mi-e mai greu la New York decât lăsasem să se înțeleagă. Am recunoscut că nu merge deloc, că nu duc viața pe care mi-o doream. I-am zis că trebuie neapărat să mă schimb.

La care ea mi-a zis:

— Vino acasă.

Mi-a luat un pic să-mi dau seama că îmi propune să mă mut înapoi în Los Angeles. Doar de atâta amar de timp nu mă mai gândeam la orașul unde m-am născut ca la locul unde eram „acasă”.

— În L.A? am făcut eu.

— Da, a zis ea. Vino acasă.

— Știi, și Ethan e acolo, am spus. Cred că s-a mutat înapoi acum câțiva ani.

— Atunci o să vă vedeți, mi-a zis Gabby. N-ar fi așa o tragedie. Să fii iar cu un tip de treabă.

— Chiar e mai cald la voi, am spus eu, uitându-mă pe fereastra mea cea mică la zăpada murdară de jos din stradă.

— Zilele astea sunt douășdouă de grade, a zis ea.

— Bine, dar dacă mă mut în alt oraș nu rezolv problema majoră, am spus eu, probabil pentru prima oară în viața mea. Vreau să zic că eu trebuie să mă schimb.

— Știu, mi-a răspuns ea. Vino acasă. Schimbă-te aici.

Așa cum nu mi se mai întâmplase de mult, am simțit că viața mea are sens.

Acum Gabby îmi ia o clipă mâna și mi-o strânge, cu ochii la șosea.

— Sunt mândră de tine că îți iei viața în propriile mâini, îmi spune. Prin simplul fapt că te-ai urcat în avion azi-dimineață, începi să-ți pui ordine în viață.

— Crezi? o întreb.

Încuviințează din cap.

— Cred că o să-ți priască în Los Angeles. Tu nu crezi? Să te întorci în locul de baștină. Mare păcat că am trăit atâția ani așa departe una de alta. Acum îndrepti o nedreptate.

Răd. Chiar încerc să mă gândesc la mutarea asta ca la o victorie, nu o înfrângere.

Într-un final, virăm pe strada lui Gabby și tragem pe dreapta.

Suntem în fața unui complex de clădiri, pe o stradă în pantă abruptă. Anul trecut, Gabby și Mark și-au cumpărat o casă. Mă uit la adrese, căutând numărul patru, să văd care casă din șir e a lor. N-am mai fost niciodată la ei, însă de câteva luni îi tot trimit lui Gabby cărți poștale, produse de patiserie și diverse cadouri. Îi știu adresa pe de rost. Chiar când deslușesc numărul de pe ușă la lumina felinarului de stradă, îl văd pe Mark ieșind din casă și venind spre noi.

Mark e un bărbat înalt, de o frumusețe convențională. Are un fizic foarte puternic, foarte masculin după standardele tradiționale. Eu am preferat întotdeauna tipii nerași, cu ochi frumoși, și îmi închipuiam că Gabby e la fel. Însă ea s-a cuplat până la urmă cu Mark, un băiat model, curățel și dintr-o bucată. Genul de tip care se duce la sală pentru că așa e sănătos să faci. Eu, una, nu m-am ținut niciodată de așa ceva.

Deschid portiera și iau o geantă. Gabby ia alta. Mark vine la mașină.

— Hannah! exclamă, îmbrățișându-mă călduros. Mă bucur mult să te văd.

Ia restul bagajelor din mașină și intrăm în casă. Arunc o privire în living. E plin de lemn și culori neutre. Fără excentricități, însă arată superb.

— Camera ta e sus, îmi spune ea și urcăm toți trei scara îngustă, până la etaj.

Aici se află dormitorul principal și încă o cameră de cealaltă parte a holului.

Gabby și Mark mă conduc în camera de oaspeți, unde lăsăm bagajele.

Camera e mică, însă e tocmai bună pentru mine. Am un pat dublu, cu o pilotă albă, pufoasă, un birou și un scriu.

E târziu, sigur Gabby și Mark sunt oboșiți, așa că mă mișc cât mai rapid.

— Mergeți la culcare. Pot să mă instalez și singură, le zic.

— Ești sigură? mă întreabă Gabby.

Insist.

Mark mă îmbrățișează și se duce în dormitor. Gabby îi strigă că vine și ea imediat.

— Mă bucur tare mult că ești aici, îmi spune. De când tot te muți dintr-un oraș în altul, am sperat mereu că o să te întorci la un moment dat. Măcar pentru o vreme. Îmi place să te știu prin zonă.

— Păi, acum sunt aici, îi răspund, zâmbind. Mă ai mai aproape decât sperai.

— Nu te prosti, îmi spune. Din partea mea, n-ai decât să stai în camera mea de oaspeți până facem nouăzeci de ani. Mă îmbrățișează și o ia spre camera ei, adăugând: Dacă te trezești înaintea noastră, nu te jena să pui de cafea.

După ce o aud închizând ușa dormitorului, îmi iau trusa de toaletă și mă duc la baie.

Lumina de aici e nemilos de puternică, chiar dură, cum se zice. Lângă

chiuvetă e o oglindă cosmetică. O trag spre fața mea. Îmi dau seama că trebuie să-mi aranjez sprâncenele, însă în mare nu prea am de ce să mă plâng. Când dau să împing oglinjoara la loc, surprind ceva la coada ochiului stâng.

Mă trag de piele, nevenindu-mi să cred ce văd. Pliul se instalează la loc. Mă cercetez cu atenție.

Am început să fac riduri la coada ochilor.

Nu am apartament, nu am job. Nu am o relație stabilă și nici vreun oraș anume pe care să-l numesc „acasă”. Habar n-am ce vreau să fac cu viața mea, habar n-am ce vreau de la viață și ce viitor îmi doresc. Și totuși timpul nu m-a neglijat. Toți anii pe care mi i-am pierdut frecând menta cu diverse joburi în diverse orașe și-au lăsat amprenta pe chipul meu.

Am riduri.

Las oglinda deoparte. Mă spăl pe dinți. Îmi propun să-mi iau o cremă de noapte și să încep să mă dau cu cremă de protecție solară. Apoi dau cuvertura deoparte și mă bag în pat.

Poate că viața mea e cam dezastru. Poate că uneori nu fac cele mai fericite alegeri. Însă n-am de gând să zac în pat cu ochii în tavan toată noaptea, măcinată de griji.

Din contră, adorm tun, cu speranța că mâine o să mă descurc mai bine. Mâine o să-mi fie mai bine. Mâine o să mă prind ce am de făcut.

Pentru mine, mâine e un nou început.

Când mă trezesc, camera e inundată în lumina soarelui și sună telefonul.

— Ethan! șoptesc în telefon. E ora nouă dimineața, sâmbătă!

— Da, îmi răspunde el, și vocea i se aude îngroșată pe fir. Numai că tu încă funcționezi după fusul orar de pe coasta de est. E prânzul pentru tine. Trebuia să te fi trezit deja.

— Bine, șoptesc mai departe, numai că Gabby și Mark încă dorm.

— Când ne vedem în sfârșit? mă întreabă el.

Pe Ethan l-am cunoscut când eram în clasa a zecea, la balul liceului.

Încă locuiam cu ai mei. Gabby a primit o ofertă de babysitting în seara aia și a hotărât să accepte în loc să meargă la bal. Până la urmă m-am dus singură, nu că mi-aș fi dorit neapărat să mă duc, ci doar pentru că taică-meu m-a tachinat, zicându-mi că nu mă duc nicăieri fără ea. Așa că m-am dus ca să-i dovedesc că n-are dreptate.

Am ars-o mai toată noaptea lipită de un zid, omorându-mi timpul până puteam să plec. M-am plictisit în așa hal, că mi-a venit s-o sun pe Gabby ca s-o conving să vină și ea după ce termină de stat cu copilul. Însă Jesse Flint a dansat toată

seara bluesuri cu Jessica Campos în mijlocul ringului. Iar Gabby era îndrăgostită de Jesse Flint, tot ofta după el de când începuse liceul. Nu puteam să-i fac așa ceva.

Pe măsură ce trecea timpul și perechile începeau să se giugiulească în lumina chioară din sala de sport, mi-am întors privirea la singura persoană care mai rămăsese lângă zid. Era un băiat înalt și slab, cu părul ciufulit și cămașa boțită. Nici nu-și strânsese ca lumea nodul de la cravată. M-a privit și el țintă. Apoi a venit la mine să se prezinte.

— Ethan Hanover, mi-a zis, întinzându-mi mâna.

— Hannah Martin, am răspuns, strângându-i-o.

Era în clasa a unșpea, la altă școală. Mi-a zis că venise la rugămintea unei vecine, Katie Franklin, care nu avusese cu cine să meargă. O cunoșteam destul de bine pe Katie. Știam că e lesbiană și nu se simțea pregătită să le zică alor ei. Toată școala știa că ea și Teresa Hawkins nu erau doar prietene. Așa că, ce mi-am zis eu, dacă flirtez cu băiatul cu care se afișează ea de ochii lumii, nimeni n-are de ce să se supere.

Însă n-a trecut mult și deja uitasem că nu eram singuri la bal. Când a venit într-un final Katie să plece cu el acasă, parcă mi-l fura de sub nas. Îmi venea să-l trag spre mine în semn că al meu era.

Ethan a dat o petrecere le ai lui în weekendul următor și m-a invitat și pe mine. În mod normal, nu mergeam niciodată cu Gabby pe la bairamuri, însă de data asta am convins-o să vină cu mine. De cum am intrat pe ușă, l-am văzut cum se învionează. M-a luat de mână și m-a prezentat amicilor. Gabby a rămas de izbeliște lângă bolul cu chipsuri de porumb.

Nu ne-a luat mult să ne facem curaj să mergem la etaj. Ne-am așezat în capul scărilor, lipiți unul de celălalt, discutând despre ce trupe ne plac cel mai mult. Acolo m-a sărutat pentru prima oară, pe întuneric, în vreme ce jos, sub picioarele noastre, lumea își făcea de cap la petrecere.

— Am dat cheful ăsta doar ca să am de ce să te sun și să te invit, mi-a zis el. Ți se pare o prostie?

Am clătinat din cap și l-am sărutat iar.

După vreo oră, când a dat Gabby de mine, aveam buzele un pic umflate și o mică mușcătură pe gât.

Ne-am pierdut virginitatea împreună peste un an jumate. Eram în dormitorul alor lui, care erau plecați din oraș. Deasupra mea în pat, mi-a zis că mă iubește și m-a întrebat întruna dacă sunt bine.

Unii oameni își prezintă prima experiență sexuală drept ceva de-a dreptul ilar

sau lamentabil. Pentru mine n-a fost deloc așa. Eu am avut prima mea experiență sexuală cu cineva pe care-l iubeam și care habar n-avea ce facem acolo. Când am făcut prima dată sex, am făcut de fapt dragoste. Tocmai de asta Ethan mi-a rămas cumva drag.

Ca apoi să se ducă totul naibii. Ethan a intrat la UC Berkeley. Sarah a intrat la Școala Regală de Balet, iar părinții mei și-au făcut bagajele și s-au mutat la Londra. Eu m-am mutat la familia Hudson. Iar apoi, într-o dimineață înmiresmată de august, cu o săptămână înainte să încep clasa a douășpea, Ethan s-a urcat în mașina alor lui și a plecat în nordul Californiei.

Am rezistat împreună până la sfârșitul lui octombrie. La vremea respectivă, ne-am tot făcut asigurări că pur și simplu nu e timpul potrivit și relația la distanță e prea dificilă. Ne-am zis că la vară o să fim iar împreună. Ne-am zis că nu se schimbă nimic de fapt, suntem tot suflete-pereche.

Însă situația noastră era una din numeroasele ritualuri banale prin care trec proaspeții studenți de colegiu când vine toamna.

Am început să iau în calcul universitățile din Boston și New York, căci dacă locuiam pe Coasta de Est era mai ușor să călătoresc la Londra. Când s-a întors Ethan acasă în vacanța de Crăciun, eram cu un tip pe care îl chema Chris Rodriguez. Când s-a întors el acasă în vacanța de vară, era cu o fată pe care o chema Alicia Foster.

Când am intrat la Universitatea din Boston, totul s-a terminat definitiv.

Curând, aveam să ne aflăm la vreo cinci mii de kilometri unul de altul și niciunul n-avea de gând să vină mai aproape.

Am ținut cât de cât legătura cu Ethan, ne mai sunam din când în când, mai dansam pe la nunțile prietenilor comuni. Însă între noi s-a menținut un soi de încordare mută. Am rămas amândoi cu impresia că nu ne-am ținut de cuvânt.

Până și după atâția ani, parcă îl văd într-un nimb de lumină, mai presus de restul oamenilor. Chiar și după ce mi-am revenit după despărțire, tot n-am reușit să-mi sting cu totul focul din suflet, parcă tot timpul o să ardă acolo o luminiță plâpândă, bine temperată, însă încă foarte vie.

— Conform calculelor mele, ești în oraș de douăsprezece ore, îmi spune Ethan. Nici nu mă gândesc să las să mai treacă încă douăsprezece fără să ne vedem.

— Păi, cred că o să fim la limită, îi zic râzând. Gabby spune să ieșim diseară în nu știu ce bar din Hollywood. A invitat o groază de prieteni din liceu, ca să mă văd iar cu toată lumea. Zice că e o petrecere de casă nouă. Ceea ce n-are nicio noimă. Habar n-am.

— Dă-mi mesaj când și unde și vin, îmi spune Ethan, râzând și el.

— Super. Minunat.

Mă pregătesc să închid, când îi aud din nou vocea.

— Auzi, Hannah, începe el.

— Da?

— Mă bucur că te-ai hotărât să vii acasă.

Râd.

— Păi, nu mai aveam unde în altă parte să mă mut.

— Nu știu, zice el. Îmi place să cred că pur și simplu ți-a venit mintea la cap.

Tot scot lucruri din geamantan și le azvârl prin camera de oaspeți.

— Jur c-o să strâng tot, le zic lui Gabby și Mark.

S-au îmbrăcat deja și stau la ușă. Sunt gata să ieșim de mai bine de zece minute.

— Nu te duci la o paradă a modei, îmi spune Gabby.

— E prima mea ieșire în Los Angeles, îi amintesc. Vreau să arăt bine.

Îmi pusesem pe mîne o cămașă neagră, blugi negri și cercei lungi la urechi și-mi prinsesem, desigur, părul în creștetul capului. Însă apoi mi-am amintit că nu mai sunt la New York. Sunt în L.A. După-amiază au fost cînșpe grade.

— Caut un maiou, le zic.

Mă apuc să trec în revistă hainele pe care le-am aruncat deja prin cameră. Găsesc un maiou cu găurele albastru-verzui și îl trag pe mine. Îmi pun pantofii negri cu toc. Îmi aranjez cocul în oglindă.

— Promit să strâng tot când ne întoarcem, îl văd pe Mark cum râde de mine. Știe că se mai întâmplă să nu fac tot ce zic că o să fac. Gabby sigur l-a atenționat când i-a cerut acordul să mă mut aici: „Probabil o să-și arunce lucrurile alandala”. Sigur i-a răspuns că nu-l deranjează. Așa că nu mi-e cine știe ce jenă.

Însă de fapt am impresia că nu de-asta râde.

— La cât de dezordonată ești, lași o impresie foarte bună.

Gabby ne zâmbește pe rînd.

— Așa e. Parcă, nu știu, radiezi. Apoi adaugă, cu mîna pe mânerul ușii: însă femeia nu se judecă doar după aspectul fizic.

Nu se poate abține. Îi stă în fire toată corectitudinea asta politică. De-asta o iubesc.

— Vă mulțumesc, le zic și o luăm spre mașina lor.

Când ajungem, barul e destul de liniștit. Gabby și Mark se așază la masă, iar eu mă duc la bar să iau de băut. Comand bere pentru mine și Mark și un pahar de Chardonnay pentru Gabby. Totul face douăzeci și patru de dolari – achit cu

cârdul. Habar n-am câți bani mai am în cont, mi-e prea frică să verific. Inșă știu că am suficient cât să trăiesc câteva săptămâni și să închiriez un apartament. Nu vreau să fiu scârțară, mai ales că Mark și Gabby au fost drăguți să mă ia sub acoperișul lor, așa că nu-mi bat capul.

Duc berile la masă și mă întorc să iau vinul lui Gabby. Când mă așez, a mai venit o femeie. Țin minte că am cunoscut-o la nunta lui Gabby cu Mark, acum vreo doi ani. Cred c-o cheamă Katherine. Acum câțiva ani a participat la maratonul din New York. Țin minte foarte ușor fețele și numele oamenilor. Îmi amintesc fără probleme tot felul de detalii despre oameni pe care nu i-am văzut decât o dată. Inșă am învățat demult să nu mă dau de gol. Lumea se cam sperie.

Katherine îmi întinde mâna.

— Katherine, se prezintă ea.

Dau mâna cu ea și mă prezint.

— Îmi pare bine de cunoștință, îmi spune ea. Bine-ai revenit la Los Angeles!

— Mersi, îi răspund eu. De fapt, cred că ne-am mai întâlnit.

— Serious?

— Da, la nunta lui Gabby cu Mark. Aha, da, zic eu, de parcă încep să-mi amintesc câte ceva. Mi-ai povestit că ai participat la un știu ce maraton, nu? La Boston sau la New York?

— La New York! exclamă ea zâmbind. Da! Ce memorie ai!

Și așa Katherine mă place. Dacă i-aș fi trântit din prima:

„A, ne-am mai întâlnit. La nunta lor, erai într-o rochie galbenă și mi-ai zis că realizarea ta cea mai dificilă și mai mare a fost când ai participat la maratonul din New York”, Katherine m-ar fi luat drept o ciudată. Am învățat pe pielea mea asemenea lucruri.

Nu după mult timp, încep să apară câteva dintre vechile mele prietene din liceu, fetele cu care o ardeam eu și Gabby: Brynn, Caitlin, Erica. Țip cât mă țin plămâni când dau cu ochii de ele. E atât de bine să vezi fețe cunoscute, să fii undeva cu oameni care te știu de la cincisprezece ani și încă te plac. Brynn pare mai în vârstă, Caitlin pare mai slabă, Erica e neschimbată.

Apar și câțiva colegi apropiați de-ai lui Mark, cu nevestele și soții lor, așa că ne trezim repede înghesuți la o masă prea mică.

Începem să ne facem cinste unii altora. Când dă unul de băut, când altul. Eu trag de bere și o dau apoi pe Cola fără zahăr. La New York am băut la greu. Am ținut-o numai în băute cu Michael. De-acum gata, m-am schimbat.

Sunt iar la bar când îl văd pe Ethan intrând.

E chiar mai înalt decât mi-l amintesc, cu un tricou albastru de bumbac pe

deasupra blugilor negri. Are părul scurt, ciufulit și pare neras de câteva zile. Era drăguț în liceu. Acum e chiar arătos. Bănuiesc că o să se facă tot mai chipeș pe măsură ce îmbătrânește.

Mă întreb dacă și el are riduri la coada ochiului.

Mă uit cum trece în revistă barul, căutându-mă în mulțime. Achit băuturile, le iau și mă duc la el. Chiar când încep să-mi fac griji că n-o să mă vadă în veci, mă zărește în sfârșit. Chipul i se luminează și îmi zâmbește larg.

O pornește în viteză spre mine și distanța dintre noi se topește parcă într-o clipă. Mă ia în brațe și mă strânge bine. Las puțin băuturile pe marginea barului ca să nu le vărs.

— Bună, mă salută.

— Ai ajuns! zic.

— Tu ai ajuns! îmi răspunde.

Îl mai îmbrățișez o dată.

— Chiar mă bucur mult să te văd, îmi spune. Frumoasă cum te știu.

— Îți foarte mulțumesc, îi răspund.

Gabby își face loc prin mulțime până la noi.

— Gabby Hudson, face el și se apleacă s-o îmbrățișeze.

— Ethan! exclamă ea. Mă bucur să te văd.

— Îmi iau ceva de băut și vin imediat, ne zice.

Încuviințez din cap și o iau cu Gabby spre masa noastră.

Gabby ridică din sprâncene.

Eu îmi dau ochii peste cap drept răspuns.

O întregă conversație pe mutește.

Nu peste mult timp, muzica urlă și barul se aglomerează în așa hal, că e greu să mai faci conversație.

Mă chinui să aud ce spune Caitlin când ajunge Ethan la masă. Rămâne în picioare lângă mine, cu brațul lipit de al meu fără pic de stânjeneală. Soarbe din bere întors spre Katherine – amândoi încearcă să audă ce zice celălalt cu muzica urlând pe fundal. Când mă uit o clipă la el, îl văd cum o privește fix, gesticulând parcă în glumă. O observ cum izbucnește în râs, dându-și capul pe spate.

E mai drăguță decât am crezut. Înainte părea să n-aibă nimic deosebit. Însă acum văd că-ți ia ochii. Are părul blond, lung, aranjat drept. Poartă o rochie albastru-safir care îi vine foarte bine, dându-i un aer lejer. Parcă nici nu-i trebuie sutien pe dedesubt.

Eu nu pot să ies din casă fără sutien pe mine.

Gabby mă trage de mână spre ringul de dans. Vine și Caitlin, urmată de Erica

și de Brynn. Dansăm pe câteva melodii, după care îi văd pe Ethan și Katherine venind lângă noi. Mark rămâne cu restul, trăgând de bere.

— Nu dansează? o întreb pe Gabby.

Gabby își dă ochii peste cap. Râd și o surprind pe Katherine făcând o piruetă, învărtită de Ethan.

Mă-ntreb dacă o s-o conducă acasă. Mă mir cât de mult mă deranjează ideea și cât de clar îmi e că simt ce simt.

Când se termină cântecul, Ethan râde și perechea se desparte bătând palma. Pare un gest prietenesc, nu romantic.

Când îl privesc acum, amintindu-mi cum era pe vremuri între noi, cât îmi plăcea cu el în preajmă, cât de frumoasă mi se părea lumea și cum locul meu în lume era alături de el, cât de mult am suferit când a plecat la colegiu, îmi amintesc cum era să iubesc cu adevărat pe cineva. Pentru că așa era bine. Și cum trebuia.

Gabby mă bate pe umăr, readucându-mă la realitate. Mă întorc spre ea. Încearcă să-mi zică ceva. N-o aud.

— O gură de aer! urlă ea, arătând spre curte.

Își face vânt cu mâinile ca un ventilator. O urmez, râzând, afară.

De cum ieșim, parcă suntem în altă lume. E răcoare, muzica se aude înăbușit dintre pereții clădirii.

— Cum te simți? mă întrebă Gabby.

— Cine, eu? fac. Bine, de ce?

— Te întreb doar, zice.

— Așa deci, Mark nu dansează, ai? fac eu, schimbând subiectul. Tu adori să dansezi! Nu te scoate la dans?

Clatină din cap, încrețindu-și sprâncenele.

— Nici gând. Nu e genul. Dar nu-i nimic. Nimeni nu-i perfect – cu excepția ta și-a mea, glumește ea.

Se deschide ușa și iese Ethan.

— Despre ce vorbiți voi aici afară? ne întrebă.

— Lui Mark nu-i place să danseze, îi zic.

— Mai bine mă duc să văd dacă nu cumva îl conving să dea o tură pe ring o dată în viață, spune Gabby.

Îmi zâmbește și pleacă.

Rămân singură afară cu Ethan.

— Arăți de parcă ți s-a făcut un pic frig, îmi zice el, așezându-se pe banca goală. Ți-aș da cămașa de pe mine, numai că n-am nimic pe dedesubt.

— S-ar putea să strici eticheta, îi zic. Mi s-a părut că în L.A. trebuie să ies la maiou, numai că...

— Numai că e februarie, zice el. Și suntem în Los Angeles, nu la ecuator.

— Ce nebunie, orașul mi se pare cu totul nou, chiar dacă am locuit o groază de timp aici pe vremuri, îi spun, așezându-mă lângă el.

— Da, numai că ai plecat la optâșpe ani. Acum ai aproape treizeci.

— Prefer termenul *douăzeci și nouă*, îi răspund.

Râde.

— Mă bucur că te-ai întors, îmi zice. N-am mai locuit în același oraș de... să tot fie treizeci ani.

— Uau, fac eu. Acum mă simt și mai bătrână de când mi-ai zis că am aproape treizeci de ani.

— Cum ești? mă întrebă, râzând iar. Ești bine? Ți-e bine?

— Sunt OK, îi răspund. Trebuie să pun niște chestii la punct.

— Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

— Poate, zic, zâmbind. La un moment dat?

— Mi-ar plăcea să te ascult, încuviințează el din cap. La un moment dat.

— Care-i faza cu tine și Katherine adineauri? îl întreb pe un ton nonșalant.

Încerc să fac pe dezinteresată și chiar îmi iese.

— Nu, nu, clatină el din cap. Nu-i nimic între noi. A deschis discuția și mi-a plăcut s-o distrez un pic. Apoi îmi zâmbește: Nu pe ea am venit s-o văd.

Ne uităm unul la altul, lung, fără să clipim. Ochii lui sunt ațintiți într-ai mei, de parcă numai eu aș mai fi pe lume. Mă întreb dacă așa se uită la toate femeile.

Apoi se apleacă și mă sărută pe obraz.

Când îi simt buzele pe piele, îmi dau seama că ani în șir am tot încercat să găsesc senzația asta fără să reușesc. M-am mulțumit cu relații fără obligații, legături căldicele și un bărbat însurat, căutând să ating clipa când simți cum îți zvâcnește inima în piept.

Mă întreb dacă să-l sărut pe bune, dacă să-mi întorc capul un pic ca să-mi lipesc buzele de ale lui.

Pe ușă ies Gabby și Mark.

— Hei, face Gabby, apoi se uită lung la noi. A, scuze.

— Nu, zic. Hei.

— Ești Mark, nu? spune Ethan râzând, apoi se ridică și dă mâna cu el. Ethan. N-am făcut cunoștință oficial mai devreme.

— Da. Bună. Îmi pare bine de cunoștință.

— Îmi pare rău, se scuză Gabby. Tre' să plecăm.

— Tocmai am aflat că mâine-dimineată lucrez, spune Mark.

— Duminica? mă mir eu.

— Da, tre' să rezolv ceva la muncă.

Mă uit la ceas. E trecut de miezul nopții.

— A, bun, zic și dau să mă ridic.

— De fapt, pot să te conduc eu, spune Ethan. Acasă la Gabby, mai târziu.

Dacă mai vrei să stai. Cum vrei.

O clipă, surprind un zâmbet discret pe chipul lui Gabby.

În sinea mea mă amuz. Se vede de la o poștă totul.

M-am întors în L.A. nu doar ca să-mi clădesc o viață mai bună cu sprijinul bunei mele prietene. În felul ăsta am readus în vizor chestiunea relației mele neterminate cu Ethan.

Am stat ani întregi departe unul de altul. Am ajuns să trăim cu totul altfel. Iar acum am revenit în punctul ăsta de început, în care flirtăm retrași de restul lumii, care dansează.

Să fim împreună sau nu? și Dacă-l las să mă conducă acasă, oare o să fiu mai implicată în povestea asta decât el?

Mă uit la Ethan și apoi la Gabby.

Viața e lungă și înțesată de un număr infinit de decizii. Trebuie să mă gândesc că deciziile minore nu contează, că o să ajung în punctul în care trebuie să ajung indiferent ce fac.

O să mă găsească destinul.

Așa că decid să...

Așa că decid să mă duc acasă cu Gabby.

Nu vreau să mă grăbesc deloc.

Mă întorc și îl îmbrățișez pe Ethan de despărțire. Prin ușă aud DJ-ul punând-o pe Madonna cu „Express Yourself” și pentru o clipă parcă-mi regret decizia. Îmi place la nebunie melodia. O cântam tot timpul cu Sarah în mașină. Mama nu ne lăsa deloc să cântăm partea cu cearșafurile de satin. Însă ne plăcea melodia și gata. O ascultam încontinuu.

Mă gândesc dacă să renunț la despărțire, de parcă universul îmi spune să rămân la dans. Însă nu.

— Mai bine mă duc acasă, îi zic lui Ethan. E târziu și vreau să trec pe fusul orar al Coastei de Vest, știi?

— Înțeleg perfect, spune. M-am simțit foarte bine în seara asta.

— Și eu! Te sun, da?

Ethan încuviințează din cap și se duce la Gabby s-o îmbrățișeze. Dă mâna cu

Mark. Apoi se întoarce spre mine și-mi șoptește la ureche:

— Sigur nu pot să te conving să mai rămâi?

Clatin din cap și îi zâmbesc.

— Îmi pare rău, zic.

Zâmbește și el, oftând foarte discret, de parcă se dă bătut.

Mergem în bar să ne luăm rămas-bun de la toată lumea – Erica, Caitlin, Brynn, Katherine și restul oamenilor cu care am făcut cunoștință în seara asta.

— Am crezut că sigur te duci la Ethan, îmi spune Gabby când o luăm spre mașină.

— Ai impresia că mă cunoști așa de bine, răspund, clătinând din cap.

Se uită neîncredătoare la mine.

— OK, mă știi la perfecție. Însă cred că dacă e să se întâmple ceva între mine și Ethan, o să se întâmple la vremea sa. Nu-i cazul să ne grăbim.

— Deci chiar vrei să se-ntâmple ceva?

— Nu știi! fac. Poate? La un moment dat? Se pare că e cazul să mă combin cu un tip cinstit, serios și de treabă ca el. La capitolul bărbați, mi se pare o mișcare bună.

Ajunși la mașină, Mark ne deschide portierele și-i spune lui Gabby că o ia pe Wilshire Boulevard spre casă.

— Pe-acolo pare mai ușor, nu? E mai puțin trafic?

— Da, aprobă Gabby și se întoarce să mă-ntrebe dacă am auzit de instalația de lumini urbane de la Muzeul Districtual de Artă din Los Angeles.

— Nu, îi răspund. Nu cred.

— Cred c-o să-ți placă mult, îmi spune ea. Au instalat luminile acum câțiva ani. O să trecem la un moment dat pe lângă ele și o să ți le arăt. Apropo, asta intră în campania mea ca să te fac să te îndrăgostești iar de L.A.

— De-abia aștept să le văd, spun.

— Lumea zice tot timpul că Los Angeles nu are nicio scenă culturală, îmi spune Gabby. Așa că, știi, o să demonstrez că n-au deloc dreptate, sperând c-o să rămâi în oraș.

— Ai uitat că am stat aici aproape douăzeci de ani? îi zic.

— Chiar voiam să te întreb, se întoarce ea spre mine, în timp ce Mark își vede mai departe de condus. Ce mai fac ai tăi și Sarah?

— Mama și tata sunt bine, îi răspund. Sarah lucrează acum la Compania de Balet din Londra și locuiește cu iubitul ei, George. Nu l-am cunoscut încă, însă ai mei îl plac, așa că e bine. Lui taică-meu îi merge bine cu serviciul, așa că maică-mea se gândește să treacă la un job parttime.

Nu-mi trimit bani după tiparul tradițional. Inșă de ani întregi îmi dau de Crăciun atâta bănet, de parcă ar fi cine știe ce primă de sărbători. Habar n-am câți bani au de fapt ai mei, înșă mi se pare că au o groază.

— Ai tăi nu mai vin deloc în State? mă întreabă Mark.

— Nu, răspund. Mă duc doar eu să-i văd.

— Orice motiv e bun ca să vezi Londra, așa-i? face Mark.

— Așa-i, zic, deși nu-i tocmai adevărat.

Nu s-au arătat niciodată dornici să se întoarcă în State. Și cum ei îmi iau bilet, nu prea am niciun cuvânt de spus în privința asta.

Mă întorc spre geam, privind afară, pe străzi. Nu frecventam niciodată zona asta când eram adolescentă. Nu prea cunosc cartierul ăsta.

— Te-ai distrat bine în seara asta? mă întreabă Gabby.

— Da, îi zic, cu ochii tot la trotuarele și magazinele pe lângă care trecem. Ai o mulțime de prieteni buni aici și a fost super să le văd pe fetele cu care ieșeam în liceu. Caitlin a dat jos vreo paișpe kile, nu?

— Urmează programul Weight Watchers, cred. Îi merge foarte bine. Nu că nu i-ar fi mers bine și înainte. Femeile nu trebuie să fie slabe ca să fie apreciate.

Îl văd pe Mark zâmbind în oglinda retrovizoare și îi întorc zâmbetul. E un mic gest de intimitate între noi doi, să ne dăm ochii peste cap la textele de corectitudine politică ale lui Gabby. Mă bufnește râsul, dar mă abțin. Gabby nu se înșală deloc. Femeile nu trebuie să fie slabe ca să fie apreciate. Caitlin era același om și înainte să slăbească. E haios doar că Gabby simte nevoia să zică textele astea tot timpul. Nu poate doar să ia totul de bun.

Mobilul lui Gabby scoate un bip și îl ia de unde e. O văd cum citește mesajul și dosește imediat telefonul. Nu se pricepe deloc să se ascundă de mine.

— Ce e? o întreb.

— Ce să fie?

— Pe telefon.

— Nimic.

— Gabby, haide, fac eu.

— Nimic important. Nu înseamnă nimic.

— Dă-l încoace.

Îmi pune fără chef mobilul în palmă. E un mesaj de la Katherine.

Mă duc acasă cu Ethan. Ți se pare o idee foarte proastă?

Îmi simt inima grea în piept. Îmi feresc privirea și-i dau telefonul înapoi fără să zic nimic.

Gabby se întoarce să se uite la mine.

— Hei, îmi zice încet.

— Nu m-am supărat, îi răspund eu, însă pe un ton pierit și pițigăiat.

Chiar așa par – supărată.

— Haide, face ea.

— Sunt bine, râd eu. N-are decât să facă ce vrea.

Mă bucur că n-am rămas în oraș până târziu cu el, ca să văd dacă mai e ceva între noi.

— De-asta n-am rămas cu el în seara asta, pentru că nu vreau să fie doar o chestie de-o noapte. Dacă e să fie ceva. Așa că poftim. Nu mai am cum să mă fac de răs.

Gabby se uită încruntată la mine.

Râd ca să mă protejez, de parcă cu cât reușesc să râd mai tare, cu atât pot să-i alung compătimirea mai repede și s-o azvârl pe fereastră.

— E un tip minunat. Nu zic că nu e, numai că dacă așa o să stea treaba cu el, mie nu-mi trebuie așa ceva.

Mă uit iar pe geam, apoi imediat din nou la Gabby.

— De fapt, îmi place de Katherine, zic. Pare o tipă grozavă.

— Dacă-mi permiți, intervine Mark în discuție. Nu prea știu eu mare lucru despre ce s-a petrecut între voi doi, însă dacă se culcă cu altcineva nu înseamnă neapărat...

— Știu, zic. Totuși. Mie mi se pare clar de-acum că noi doi mai bine ne mulțumim cu ce-a fost între noi în trecut. La o adică, a trecut o veșnicie de când am fost împreună. Nu-i nimic.

— Vrei să schimbăm subiectul? mă întreabă Gabby.

— Da, zic. Vă rog.

— Păi, mergem dimineață să mâncăm undeva cât e Mark la lucru?

— Da, răspund, întorcându-mă să mă uit pe geam. Hai să vorbim despre mâncare.

— Unde s-o duc? îl întreabă Gabby pe Mark și se apucă să înșiruie rapid un pomelnic de restaurante de care nici n-am auzit.

Mark mă întreabă ce prefer, un mic dejun dulce sau sărat.

— Adică ce prefer, clătite sau ouă?

— Da, răspunde el.

— Îi plac rulourile cu scorțișoară, îi spune Gabby, iar eu răspund în același timp:

— Mi-ar plăcea undeva unde au rulouri cu scorțișoară.

Când eram mică, taică-meu mă ducea la o gogoșerie cu numele de Gogoșeria

lui Primo. Acolo se găseau rulouri mari și calde cu scorțișoară. În fiecare duminică dimineată mergeam să ne luăm așa ceva. Când m-am făcut mai mare, am început să fim tot mai ocupați. Până la urmă ai mei își petreceau mai tot timpul ducând-o și aducând-o pe Sarah de pe la diverse repetiții și recitaluri, așa că eu greu mai apucam să mergem. Însă când ajungeam, îmi luam de fiecare dată câte un rulou cu scorțișoară. Pur și simplu mă dau în vânt după ele.

Când m-am mutat la familia lui Gabby, Tina cumpăra rulouri cu scorțișoară la cutie, nepreparate, și le cocea special pentru mine când venea weekendul. Mereu se ardeau pe fund și se cam zgârcea cu glazura cumpărată la pachet, însă nu-mi păsa. Și un rulou mai prost cu scorțișoară tot e bun.

— Cu o groază de glazură deasupra, îi spun lui Mark. Nu-mi pasă dacă bag în mine la calorii pe toată ziua. Gabby, dacă ai chef, pot să văd dacă-mi amintesc unde era Primo, ca să mergem mâine acolo.

— S-a făcut, zice. OK, suntem aproape de muzeu. Pe dreapta aici. Se văd cât de cât luminile chiar acolo.

Mă uit unde-mi arată cu capul și parcă văd despre ce e vorba. Trecem ca vântul pe verde, în față la LACMA oprim la semafor și așa se vede ca-n palmă.

Șiruri, șiruri de felinare de stradă îngrămădite unul lângă altul, răspândind lumină. Nu sunt din acelea moderne, îndreptate spre cer și curbate mai sus deasupra străzii. Felinarele astea sunt de epocă. Arată de parcă Gene Kelly și-a făcut vânt și s-a rotit în jurul lor, cântând în ploaie.

Mă uit la instalație, cercetând-o atent pe geamul mașinii. Cred că are o frumusețe foarte simplă. Luminile orașului pe fundalul beznei nocturne au ceva magic. Și poate funcționează și ca un soi de metaforă, ceva ce strălucește în miezul... Ei, drăcie. Hai că mint. De fapt, nu mă prind deloc ce vrea să însemne.

— Hei, ce-ar fi să ne dăm un pic jos? propune Gabby. Ce zici, Mark? Putem să tragem pe dreapta și să facem repede o poză lângă felinare? E practic prima noapte pe care o petrece Hannah înapoi în L.A., nu?

Mark încuviințează din cap și când se face verde oprește lângă bordură. Ne dăm jos din mașină și o luăm spre centrul instalației de lumini.

Ne fotografiem pe rând, ca la concurs. Eu și Gabby ne postăm între două șiruri de lumini și Mark ne pozează îmbrățișate. Rânjim cu gura până la urechi. Ne pupăm pe obraji. Pozăm de-o parte și de alta a unui felinar. Apoi mă ofer să-i pozez și eu pe Mark și Gabby.

Fac schimb de locuri cu Mark și-mi scot telefonul ca să-i fotografiez cu el. Gabby și Mark se strâng unul în altul, îmbrățișându-se strâns, sub felinare. Mă dau un pic mai în spate ca să încadrez ca lumea poza.

— Stați așa, le zic. Vreau să surprind tot fundalul.

Nu reușesc să prind felinarele de jos până sus de unde sunt, așa că mă duc la marginea trotuarului. Tot nu sunt destul de departe, așa că apăs pe butonul semaforului, așteptând să se facă verde ca să pot sta în mijlocul străzii.

— O clipă numai! le strig.

— Sper să fie o fotografie tare! țipă la mine Gabby.

Se face roșu. În locul mâinii portocalii se aprinde omulețul alb și o iau pe zebră.

Mă întorc cu spatele și îi prind pe Mark și Gabby în centrul unei mulțimi de lumini. Mă uit la poză. Mă apuc să mai fac una, ca să fiu sigură.

Când aud scrâșnetul cauciucurilor, nu mai apuc să fug.

Mă trezesc azvârlită de cealaltă parte a străzii. Lumea se învârte cu mine. Apoi totul e înfiorător de încrămenit.

Mă uit la lumini. Mă uit la Gabby și Mark. Se năpustesc spre mine cu gurile căscate și brațele întinse. Cred că țipă, însă nu-i aud.

Nu simt nimic. Nu pot să simt nimic.

Cred că mă strigă. O văd pe Gabby cum întinde mâinile să mă atingă. Îl văd pe Mark formând un număr la telefon.

Miroase a metal.

Sângerez. Nu știu unde.

Îmi simt capul greu. Parcă am o greutate pe piept, povara întregii lumi.

Gabby e foarte speriată.

— Sunt bine, îi zic. Nu-ți face griji. Mă simt bine.

Se uită la mine fără să zică nimic.

— Totul o să fie bine, îi spun. Mă crezi?

Apoi chipul i se vede ca prin ceață, lumea amuțește și luminile se sting.

Așa că decid să rămân în oraș cu Ethan.

De-abia aștept să mai fiu și în compania unui bărbat bun.

Mă-ntorc să-mi iau la revedere de la Gabby și Mark. Chiar în clipa aia în bar începe „Express Yourself” și atunci știu că am luat decizia bună. Sunt înnebunită după melodia asta. Eu și Sarah îi sileam pe ai noștri s-o asculte încontinuu în mașină, o cântam în gura mare. Trebuie neapărat să rămân ca să dansez pe ea.

— Nu te superi, nu? îi zic lui Gabby când o îmbrățișez. Vreau să mai rămân un pic. Să văd ce-mi oferă noaptea asta.

— Ei, te rog, fă-ți de cap, îmi spune ea cât îl îmbrățișez pe Mark.

Numai eu o văd cum zâmbește șmecherește. Îmi dau ochii peste cap drept răspuns, numai că tot îmi scapă un surâs în ultima clipă. Apoi Gabby și Mark o

iau spre ușă.

— Ei, face Ethan, întorcându-se spre mine, toată noaptea e a noastră.

O zice cu o notă licențioasă în voce, încât mă simt de parcă am redevenit adolescenți.

— Dansezi cu mine? îl întreb.

Ethan îmi deschide, zâmbind, ușa barului.

— Să începă dansul, îmi spune.

Mai prindem doar vreun minut din melodie, apoi începe alta. Noul cântec are un aer spaniol, un tempo latino. Simt că șoldurile mele încep să se miște fără să le dau eu voie. Se leagănă o clipă dintr-o parte în alta, parcă de probă. Nu trece mult și-mi las corpul să se miște cum vrea el. Ethan mă cuprinde cu brațul de talie, jos de tot. Abia dacă-mi atinge cu piciorul interiorul coapsei. Se mișcă în față, în spate și mă trage repede spre el. Mă rotește. Uităm de toată lumea din jur și rămânem așa, cântec după cântec, mișcându-ne în tandem. Ne ținem fețele apropiate, dar fără să se atingă. Din când în când, îl văd cum se uită la mine și mă trezesc îmbujorându-mă ușor.

Spre dimineață, când nu se mai dansează și mulțimea din bar s-a cam risipit, mă uit în jur și-mi dau seama că tot grupul cu care eram a plecat acasă.

Ethan mă ia de mână și mă conduce afară. Când o luăm pe trotuar, îndepărtându-ne de larma din bar, mă resimt după o noapte de muzică dată tare, într-o încăpere ticsită. Lumea exterioară pare să se audă înăbușit față de bar. Îmi simt ochii un pic uscați. Mă dor tălpile de mor.

Ethan mă conduce în josul străzii, în timp ce lumea din bar o ia care încotro.

— Unde-ai parcat? îl întreb.

— Am venit pe jos. Stau la doar câteva străzi de aici. Hai s-o luăm înapoi, îmi spune. Am o idee.

De-abia reușesc să mă țin după el. Merge prea repede și mă dor rău picioarele.

— Stai, stai, stai, îi zic.

Mă aplec și-mi scot pantofii. Trotuarul e mizerabil. Văd bile de gumă de mestecat atât de vechi, că s-au preschimbato în pete negre, una cu betonul. Ceva mai în față, un copac s-a înfipt atât de zdravăn în pământ, că a spart trotuarul, creând muchii zimțate și fisuri. Numai că mă dor prea tare picioarele. Iau pantofii în mână și îl urmez pe Ethan.

Ethan se uită la picioarele mele și se oprește locului.

— Ce faci?

— Mă dor picioarele. Nu pot să merg încălțată. Nu-i nimic, zic. Haide.

— Vrei să te duc în brațe?

Mă pun pe răs.

— Ce-i așa de haios? mă întreabă el. Pot să te duc în brațe.

— Mă descurc, zic. Nu e prima oară când merg desculță prin oraș.

O ia din loc, râzând.

— Cum ziceam... mi-a venit o idee tare.

— Ce anume?

— Ai dansat ceva, spune el, trăgându-mă în față.

— Evident.

— Și ai băut.

— Un pic.

— Și ai asudat la greu.

— Ăă... presupun?

— Numai o singură chestie n-ai făcut deloc.

— OK?

— N-ai mâncat.

De cum o spune, mi se face o foame de lup.

— Dumnezeuule, unde mergem să mâncăm? îl întreb.

O ia și mai în viteză spre o intersecție mare. Parcă miroso ceva. Ceva afumat. O iau la fugă pe lângă el, lipăind tare pe betonul mizerabil, până când ajungem la mulțimea strânsă pe trotuar. Mă uit la Ethan, care mă anunță a ce miroase.

— Hotdogi. Înveliți în bacon.

O ia prin mulțime, spre căruciorul cu mâncare. Comandă doi. Căruțul seamănă cu o tonetă clasică de înghețată pe roți împinsă de vânzătorii din parc. Doar că vânzătoarea de la tonetă ține pasul cu comenzile clienților abțiguiți de pe stradă.

Etan se întoarce cu hotdogii noștri în chiflele lor. Îmi vâvă unul sub nas.

— Ia miroase.

Miros.

— Ai mai mirosit ceva așa de bun la ora asta din noapte în vreun oraș pe unde ai fost?

Pe moment, chiar nu-mi vine nimic în minte.

— Ne, fac eu.

Dăm colțul și ne trezim pe o stradă cu locuințe. Sunetul mulțimii și fumul tonetei s-au risipit de tot. Aud greierii. *Sunt în centrul orașului.* Am uitat că așa e la Los Angeles. În centru te simți ca în suburbie.

Strada e mărginită de palmieri atât de înalți, că nici nu poți să le vezi vârfurile fără să-ți dai capul pe spate. Șirurile de palmieri se întind de-a lungul întregii străzi și pe străzile de la nord și de la sud. Ethan o ia spre un copac înconjurat de

iarbă. Se așază pe bordura îngustă care-i separă de șosea, cu picioarele în stradă și spatele sprijinit de copac. Îl imită, așezându-mă lângă el.

De-acum am tălpile negre. Îmi închipui deja ce hal de mizerie o să fac mâine-dimineață în dușul lui Gabby.

— Dă-ncoace, îi zic, așteptând cu mâna întinsă să se hotărască Ethan ce hotdog e pentru mine.

Mi-l dă.

— Mulțumesc, zic. Că mi-ai făcut cinste cu cina. Sau micul dejun. Nici eu nu știu care.

Dă din cap, cu gura deja plină.

— Ah, am făcut o greșeală de începător, face el după ce înghite. Trebuia să iau și niște apă.

Parcă lumea se vede ceva mai bine, acum că am plecat de la bar. Aud mai bine. Văd mai bine. Și, poate cel mai important, pot să savurez mai bine gustul acestui delicios hotdog, cu învelișul lui glorios din bacon.

— Știu, că a ajuns un clișeu, zic. Însă totul e mai bun cu bacon.

— Oh, daaa. Nu vreau să par un sclifosit, însă chiar sunt convins că eu am descoperit chestia asta înainte tuturor. De ani întregi mă dau în vânt după bacon.

— Ție-ți plăcea baconul încă de pe vremea când era doar un fel banal de la micul dejun, zic râzând.

Râde și el, luându-și un ton afectat.

— Acum nu mai e la fel. A devenit ceva atât de comercial.

— Da, zic. Tu prin două mii trei deja mâneai gogoși cu bacon.

— Acuma, lăsând gluma, spune Ethan, chiar cred că eu am descoperit desertul cu bacon.

Râd de el, mușcând din hotdog.

— Nu glumesc deloc! Când eram mic, îmi turnam întotdeauna sirop de arțar pe bacon. Sirop de arțar plus bacon egal... desert cu bacon. Poți să-mi mulțumești, America.

Îi pun o mână pe spate, râzând de el.

— Îmi pare rău să-ți spun, zic, însă lumea face așa ceva de ani buni.

Mă privește țintă.

— Numai că nimeni nu mi-a zis. A fost invenția mea, spune el. Mie mi-a venit ideea.

— Cum crezi că le-a trecut oamenilor prin cap să mănânce gogoși cu bacon și sirop de arțar sau bacon cu zahăr brun? Ani și ani la rând, oamenii din toată țara și-au turnat sirop de arțar pe bacon și le-a plăcut la nebunie.

— Tocmai mi-ai făcut praf singura realizare personală de care știam, îmi spune el, zâmbindu-mi.

— Ei, haide, râd eu. Doar stai de vorbă cu o femeie fără carieră, fără casă, aproape lefteră și fără niciun potențial, zic. Hai să nu vorbim de realizări personale.

Ethan se întoarce spre mine. Și-a terminat de mult hotdogul.

— Doar nu vorbești serios.

În mod normal, acum aș face o glumă. Însă mi-e atât de greu să glumesc.

— Nu știu, zic, înclinând din cap de parcă acum mă decid. Cam vorbesc serios.

Ethan clatină din cap, însă continui fără să-l iau în seamă:

— Vreau să zic că pur și simplu nu credeam deloc că așa o să-mi duc viața. Și când mă uit la Gabby sau la tine, de exemplu, ce să zic, cam am impresia că am rămas în urmă. Nu-i așa de grav, spun când îmi dau în sfârșit seama că mă plâng. Doar că mai am de lucru la capitolul ăsta. Ce să zic, cred că doar sper să găsesc un oraș unde să pot prinde rădăcini cât de curând.

— Întotdeauna am crezut că aici e de tine, spune Ethan, privindu-mă în ochi.

Zâmbesc, însă când Ethan nu-și mai ia ochii de la mine, încep să mă emoționez. Atunci mă bat ușor peste coapse, zicând:

— Păi, s-o luăm din loc, nu?

Ethan rămâne o clipă cu ochii pierduți în gol, la pământul de la picioarele lui. Apoi parcă se dezmeticește, revine la realitate.

— Da, face. Ar trebui s-o luăm spre casă.

Se ridică odată cu mine și așa, preț de-o clipă, ne trezim că stăm mai aproape decât ne-am așteptat. Îi simt căldura pielii.

Dau să mă retrag, însă mă ia ușor de mână ca să mă oprească. Mă privește în ochi. Îmi feresc prima privirea.

— Tot vreau să te-ntreb un lucru de ceva vreme, spune el.

— OK.

— De ce ne-am despărțit?

Mă uit la el, înclinând ușor din cap fără să vreau. Întrebarea chiar m-a luat pe nepregătite. Râd încet.

— Păi, zic, cred că așa se face la optâșpe ani. Te desparți de cineva.

Încordarea din aer nu cedează deloc.

— Știu, spune el. Însă chiar am avut un motiv întemeiat?

Mă uit la el zâmbind.

— Dacă am avut un *motiv* întemeiat? repet eu întrebarea. Nu știu.

Adolescenților nici nu le trebuie motive întemeiate.

Ethan râde și o ia înapoi de unde am venit. Mă duc după el.

— Mi-ai frânt inima, zice el, zâmbindu-mi. Știi, nu?

— Poftim? A, nu, nu, nu, fac eu. *Eu* m-am ales cu inima frântă. Mie mi s-au dat papucii când iubitul meu s-a dus la colegiu.

Clatină din cap, zâmbind fără să vrea.

— Ce prostii mi-e dat să aud, zice. *Tu* mi-ai dat papucii *mie*.

Clatin și eu din cap zâmbind.

— Cred că ai cam rescris istoria, îi spun. *Eu*, una, voiam să nu ne despărțim.

— Ridicol! exclamă el.

Și-a vârât adânc mâinile în buzunare, aplecându-se de spate. Merge încet pe lângă mine.

— Absolut ridicol. O femeie îți frânge inima, se întoarce în oraș peste un deceniu și dă vina pe tine.

— OK, OK, fac eu. N-avem cum să cădem de acord și gata.

Se uită la mine, clătînând din cap.

— Nee, face râzând. Nu accept așa ceva.

— Acuma te protestezi, îi zic.

— Ba nu, spune. Pot să-ți dovedesc.

— Să-mi dovedești?

— Să-ți dovedesc clar și irefutabil.

Mă opresc și îmi încrucizez mâinile pe piept.

— Hai că-mi place. Ce dovadă ai?

Se oprește și el și vine mai aproape.

— Probă A: Chris Rodriguez.

Prietenul meu din clasa a douășpea.

— Ei, haide, fac. Ce treabă are Chris Rodriguez?

— Tu te-ai combinat prima după ce ne-am despărțit. Când am venit acasă de la Berkeley de Crăciun, gata să-ți bat la ușă și să te cuceresc, îmi spune el, de cum am ajuns în oraș, am aflat că erai cu Chris Rodriguez.

Râd, dându-mi un pic ochii peste cap.

— Chris n-a însemnat nimic. Nici nu mai eram cu el când ai venit de la colegiu în vacanța de vară. Mi-am zis, știi, poate o să stai acasă lunile alea trei și...

Dă din sprâncene sugestiv, semnalându-mi intențiile necurate. Râd, ușor jenată.

— În fine, oricum n-a mai contat, nu? Pentru că deja erai cu Alicia.

— Doar pentru că am crezut că erai cu Chris, spune. Numai de-asta am fost cu ea.

— Groaznic! exclam eu.

— Păi, la vremea aia n-am știut! zice. Credeam că o iubesc. Știi, nu aveam decât nouășpe ani. Mă cunoșteam mai bine decât o cizmă.

— Poate atunci chiar ai iubit-o, spun. Poate tu ai fost ăla care și-a văzut de viață după ce ne-am despărțit.

— Nu, face el, clătînând din cap. Ea mi-a dat papucii de cum ne-am întors la colegiu. Mi-a zis că-i trebuie cineva care poate să-i spună sincer că o iubește numai pe ea.

— Adică tu nu puteai?

— Nu, răspunde el, privindu-mă țintă.

O clipă, se așterne tăcerea. Niciunul nu simte că are ceva de zis sau mai degrabă nu știe ce să zică.

— Atunci, ne-am frânt inimile unul altuia, zic într-un final, luând-o iar la pas.

Ethan mă ajunge din urmă și zâmbește.

— N-avem cum să cădem de acord, spune.

O luăm mai departe pe stradă și ne oprim la trecere, așteptând să se facă verde.

— N-am făcut niciodată sex cu Chris, îi zic în timp ce o luăm prin cartierul de locuințe.

— Nu? face Ethan.

— Nu, zic și clatin din cap.

— Ai avut vreun motiv anume? mă întreabă Ethan.

Înclin din cap într-o parte și alta, încercând să explic ce simțeam pe atunci.

— Nu... nu suportam să fiu atât de intimă cu altcineva în afară de tine, spun într-un final. Nu mi se părea corect să fac așa ceva cu oricine.

Când am făcut sex cu altcineva, aveam douăzeci și unu de ani. Dave, iubitul meu de la colegiu. Și nu m-am culcat cu el pentru că țineam la el la fel de mult ca la Ethan. Ci pentru că începea să mi se pară ciudat că *nu* o făceam. Sincer acum, cred că la un moment dat nici n-am mai simțit că trebuie s-o fac cu cineva special, că era un act cumva sacru.

— Pun pariu că tu n-ai refuzat avansurile Aliciei, îl tachinez.

O clipă, mi se pare că roșește.

Mă conduce spre o casă învelită în iederă de pe o stradă liniștită, neluminată. Deschide ușa de la intrare și așteaptă să intru.

— Aici m-ai prins, spune el. Cu toată jena, recunosc că au fost momente în viață când respingerea femeii pe care o iubeam m-a împins doar să mă culc cu

altcineva. Nu mă mândresc cu asta. Însă mai uit de durere așa.

— Sunt sigură, fac eu.

Mă conduce la apartamentul lui de la etaj.

— Însă așa ceva nu contează, spune. Dacă m-am culcat cu Alicia nu înseamnă că nu te iubeam. Că n-aș fi renunțat la tot ca să mă fim împreună. Dacă aș fi știut... mă rog, știi unde bat.

— Da, știi, zic, uitându-mă la el.

Deschide ușa și-mi face semn să intru. Îi arunc o privire, apoi pășesc în apartamentul lui. E o garsonieră, însă e mare, încât are un aer intim fără să pară neîncăpătoare. E un spațiu ordonat, însă nu neapărat curat, cu alte cuvinte, nimic nu e alandala, însă prin colțuri s-au strâns ghemotoace de praf și pe măsuța de cafea din lemn închis la culoare e un cerc de umezeală. A văruit pereții într-un albastru intens, însă nețipător. Pe peretele din fața canapelei e montat un televizor cu ecran plat și peste tot sunt rafturi ticsite cu cărți. Cearșafurile de pat sunt gri, așa că nu-ți dai seama cât de curate sunt. Oare pe vremuri știam cum o să ajungă Ethan la maturitate? Nu cred că știam.

— Mi-a fost foarte greu să te uit, îmi spune el.

— Pe bune? zic.

Mi s-a pus un nod în gât, însă încerc să-l maschez cu un ton lejer, de flirt.

— Ce ți-a fost așa de greu să uiți?

Aruncă cheile pe o măsuță de lângă perete.

— Trei chestii, începe el.

Zâmbesc, în semn că sunt curioasă să aud ce zice.

— Hai c-o să-mi placă!

— Vorbesc serios. Te simți pregătită să le auzi? Să știi că nu mă joc aici.

— Sunt pregătită, zic.

Ethan ridică degetul mare, începând numărătoria.

— Unu, zice el. Întotdeauna îți țineai părul strâns ca acum, în vârful capului. Și foarte rar îl lăsați liber. După o pauză, continuă: îmi plăcea momentul ăla. Când nu era nici strâns, nici liber, când îți cădea pe gât și îți încadra fața.

Mă trezesc făcându-mi de lucru cu cocul din creștetul capului. De-abia mă abțin să nu mi-l aranjez.

— OK, zic.

— Doi, spune el. Aveai întotdeauna gust de scorțișoară și zahăr.

Încep să râd. Dacă înainte nu prea eram sigură, acum știu că e sincer.

— De la rulourile cu scorțișoară.

— De la rulourile cu scorțișoară, încuviințează el, dând din cap.

— Și al treilea lucru? îl întreb.

Mai că nu vreau să aflu, de parcă cel de-al treilea lucru pe care o să mi-l zică o să aducă cu sine o avalanșă de sentimente din adolescență, un val de căldură în obraji și inima bătând nebunește. Sentimentele adolescenței te iau de cap cel mai rău, doar ele au puterea să-ți răpească toată voința.

— Miroseai a mandarine, spune el.

Mă uit la el încruntată.

— Portocale și ghimbir.

— Da, face el. Tot timpul miroseai a portocale și ghimbir. Își apropie nasul de gâtul meu. Și acum miroși.

E atât de aproape, că și eu pot să-l adulmec – un amestec de detergent de rufe și transpirație.

Încep să-mi ardă obraji și mi se accelerează pulsul.

— Și tu miroși bine, îi zic fără să mă mișc.

— Mulțumesc, îmi răspunde.

— În liceu miroseai a Tide.

— Cred că eu asta spăla maică-mea, zice.

— După ce-ai plecat, îți miroseam tricourile vechi, îi spun. Dormeam în ele.

Mă ascultă. Îmi ia cuvintele și sentimentele și mi le azvârle înapoi în chip de fapte concrete.

— M-ai iubit, spune.

— Da, zic. Te-am iubit atât de mult, că uneori simțeam că-mi arde inima în piept.

Se dă doar o idee mai în față.

— Vreau să te sărut, îmi spune.

— Bine, zic, respirând adânc.

— Însă nu vreau s-o fac dacă... Nu vreau să fie doar o partidă de sex.

— Nu știu ce anume e, spun. Însă sigur nu e doar o partidă de sex.

Zâmbește și se dă mai aproape.

La început, e doar o atingere blândă a buzelor, însă când adâncesc sărutul, senzația ne copleșește pe amândoi.

O luăm cu spatele spre ușa închisă de la intrare și-mi simt umerii atingând ușor cadrul.

Își mișcă buzele fix ca pe vremuri și corpul îi pare la fel la atingere, și dacă e posibil ca doi oameni să dea ceasul înapoi, să anuleze trecerea timpului, noi doi reușim.

Când ajungem în pat, parcă nici n-am plecat unul de lângă altul. Parcă nici nu

ne-am despărțit, ai mei nu s-au mutat, n-am început să ies cu Chris Rodriguez și Ethan n-a întâlnit-o niciodată pe Alicia Foster. Parcă nici n-am simțit frigul din Boston pătrunzându-mi în mâini sau vânturile din Washington în păr. De parcă n-am simțit ploile din Portland și Seattle pe umeri și arșița din Austin pe piele. De parcă New York-ul nu mi-a rămas deloc în inimă, cu toate dezamăgirile lui.

De parcă în sfârșit am făcut alegerea bună în viață.

PESTE TREI ZILE

Deschid ochii.

Îmi simt capul greu. Văd totul ca prin ceață. Ochii mi se adaptează lent.

Sunt pe un pat de spital. Îmi văd picioarele întinse, sub o pătură. Brațele îmi sunt pe lângă corp. În fața mea stă o femeie blondă, care mă privește cu un aer rezervat, însă blând totodată. Are vreo patruzeci de ani. Nu sunt sigură, însă nu cred c-am mai văzut-o până acum.

Poartă un halat alb și ține un dosar în mână.

— Hannah? Îmi spune. Dă din cap dacă mă auzi, Hannah. Nu încerca încă să vorbești. Doar dă din cap.

Dau din cap. E un gest mărunț, dar mă doare. Îl resimt în spinare. Tot corpul mă doare surd, parcă din ce în ce mai tare.

— Hannah, eu sunt doctor Winters. Te afli la Spitalul Hollywood Presbyterian. Ai avut un accident de mașină.

Dau iar din cap. Nu știu dacă așa trebuie să fac, dar încuviințez.

— Detaliile o să le discutăm mai încolo, acum vreau să te anunț chestiile majore, OK?

Dau din cap. Nu știu ce altceva să fac.

— Întâi și-ntâi, pe o scară de la unu la zece, cât de tare te doare? Zece înseamnă o durere atât de cumplită, că nu știi dacă mai poți s-o înduri vreo secundă. Unu înseamnă că te simți foarte bine.

Dau să zic ceva, însă mă oprește.

— Arată-mi cu degetele. Nu le ridica. Nu-ți mișca brațele. Arată-mi doar cu mâinile întinse pe lângă corp.

Îmi privesc mâinile, apoi strâng patru degete de la mâna stângă.

— Șase? zice ea. Bun.

Scrie ceva în fișă și se apucă să manevreze un aparat din spatele meu.

— O să facem cumva să ajungi la unu.

Îmi zâmbește. E un zâmbet liniștitor. Pare să creadă că totul o să fie bine.

— În curând o să-ți vină mai ușor să-ți miști brațele și trunchiul și nici să vorbești n-o să-ți fie greu, odată ce mai trece un timp de când ți-ai revenit. Ai

pierdut ceva sânge și ai niște fracturi. Nu e totul chiar atât de simplu, însă până una, alta, așa stă situația. O să te faci bine. La început o să mergi greu. Va trebui să exersezi un pic, până o să reînveți mișcărilor, însă într-o bună zi mersul o să vină ca de la sine. Asta vreau să înțelegi din discuția noastră.

Dau din cap. De data asta nu mă mai doare așa de tare.

— Bun, ai fost în comă trei zile. În parte pentru că te-ai lovit la cap când ai avut accidentul și în parte pentru că te-am anesteziat ca să te operăm.

O clipă nu mai spune nimic, o văd uitându-se într-o parte. Apoi se întoarce iar spre mine.

— E perfect normal dacă nu ții minte niciun accident. O să-ți ia ceva să-ți amintești. Ți amintești accidentul?

Deschid gura să-i răspund.

— Deocamdată doar dă din cap în semn de da sau nu, îmi spune.

Clatin ușor din cap.

— Nu-i nimic. E perfect normal. N-ai de ce să-ți faci griji.

Încuviințez în semn că înțeleg.

— Bun, cum ziceam, putem să discutăm în detaliu toate rănilor suferite și operația când o să te simți ceva mai întremată, însă vreau să mă asigur că știi cât mai repede un ultim lucru.

Mă uit lung la ea, așteptând să-mi zică ce are să-mi zică.

— Erai însărcinată, spune ea. Când a survenit accidentul.

Îmi ia fișa și se uită pe o foaie de hârtie.

Stai așa, ce-a zis?

— Se pare că erai aproximativ în a zecea săptămână. Știai? Dă din cap de da sau nu dacă te simți în stare.

Parcă îmi bate inima mai tare. Clatin din cap.

Încuviințeză înțelegător.

— Bun, spune. Se-ntâmplă mai des decât îți imaginezi. Dacă nu faci eforturi speciale ca să rămâi însărcinată și dacă nu-ți vine ciclul regulat, e posibil să nu-ți dai seama în primă fază că ești însărcinată.

Mă uit mai departe cu ochi mari la ea, fără să înțeleg prea bine ce se întâmplă, mută de uimire.

— Însă copilul nu a supraviețuit, spune. Ceea ce, din păcate, iarăși se întâmplă frecvent.

Așteaptă reacția mea, însă n-am nicio reacție. Mi s-a golit mintea de tot. Simt doar cum clipesc rapid.

— Îmi pare rău, îmi spune. Îmi închipui că ți-e greu să digeri toate informațiile

astea dintr-odată. Aici, la spital, avem mai multe resurse care să te ajute să faci față situației prin care ai trecut. Vestea cea bună, și chiar sper că poți să vezi că există o veste bună, e că nu o să treacă mult și o să-ți revii la normal din punct de vedere fizic.

Se uită la mine. Îmi feresc privirea. Apoi încuviințez din cap. Îmi dau seama atunci că am părul desfăcut, întins de-o parte și alta a feței. Probabil că mi-am pierdut elasticul de păr. Mi se pare cumva aiurea așa, cu el desfăcut. Vreau să mi-l strâng la loc în coc.

Chiar am auzit bine, că am pierdut o sarcină?

Am pierdut o sarcină?

— Uite cum facem, îmi spune doctorița. Au venit să te vadă o mulțime de oameni care ți-au dus dorul în ultimele zile. O mulțime de oameni care au așteptat cu nerăbdare clipa asta, clipa când o să te trezești.

Închid încet ochii.

Un copil.

— Însă, din câte știu, unii pacienți simt nevoia să rămână un pic singuri după ce își revin. Nu se simt în stare să-și vadă mama, tata, sora și prietenii.

— Mama, tata? dau să zic, însă glasul îmi e doar o șoaptă nedeslușită, răgușită și pierită.

— Ai fost o vreme intubată. O să-ți fie greu să vorbești, însă cu cât o să vorbești mai mult, cu atât o să-ți revină vocea. Ia-o ușor, atât. Un cuvânt, două până una, alta, bine? Când poți, dă doar din cap.

Încuviințez din cap. Însă nu mă pot abține.

— Sunt aici? întreb.

Mă doare când vorbesc. Mă doare în gâtul iritat.

— Da. Mama, tata, sora ta, Gabby, nu? Sau... Sarah? Pardon. Pe sora ta o cheamă Sarah și ești prietenă cu Gabby, nu?

Încuviințez din cap zâmbind.

— Deci asta vreau să te întreb. Ai nevoie să rămâi un pic singură? Sau ești gata să-ți vezi familia? Ridică brațul drept dacă vrei să fii singură. Și stângul dacă vrei să fii cu familia ta.

Mă doare, însă brațul stâng îmi țâșnește în aer, mai sus decât credeam că pot să-l ridic.

Deschid ochii.

Îmi simt capul greu. Văd totul ca prin ceață. Ochii mi se adaptează lent.

Apoi zâmbesc larg, pentru că în fața ochilor îmi apare Ethan Hanover, privindu-mă la rândul lui.

Mă întind încet și îmi apăs capul în pernă. E moale patul lui. Genul de pat din care nu-ți mai vine să te dai jos. Presupun că așa s-a și întâmplat în ultimele zile.

— Bună, mă salută blând. Bună dimineața.

— Bună dimineața, îl salut și eu.

— Sunt amețită de somn. Răgușită. Îmi dreg glasul.

— Bună, zic.

Așa mai merge.

— N-ai mâncat niciun rulou cu scorțișoară de când ai venit, îmi spune el. Asta înseamnă cel puțin trei zile întregei fără niciun rulou.

E la bustul gol pe sub cearșaf. Are părul ciufulit și lăptos. I-a crescut barba. Îi simt respirația mirositoare până pe perna mea. Situația nu e chiar ideală.

— Îți pute gura, îl tachinez.

Sunt sigură că și a mea miroase la fel de rău. Îmi duc imediat mâna la gură, vorbind printre degete:

— Poate ar fi cazul să ne spălăm pe dinți, îi zic.

Încearcă să-mi ia mâna de la gură, însă nu-l las, ci mă ascund sub cearșaf. Am pe mine un tricou de-al lui și chiloții pe care i-am luat ieri din geamantanul meu de la Gabby. În afară de drumul ăla până la ea acasă ca să luăm niște lucruri, eu și Ethan n-am plecat deloc de la el de sâmbătă, când am ajuns aici împreună.

Se vâra sub cearșaf după mine și îmi ia mâinile de pe față.

— O să te sărut, spune el.

— Ba nu, zic. Nu, îmi miroase prea groaznic gura. Eliberează-mă din strânsoarea asta supraomenească și lasă-mă să mă spăl pe dinți.

— De ce faci atâta caz? râde el, fără să-mi dea drumul. Puți. Put. Hai să puțim împreună.

Scot capul de sub cearșaf ca să iau o gură de aer, apoi mă vâra la loc.

— Bine, zic și-i respir în față.

— Bleah, face el. Absolut dezgustător.

— Și dacă așa o să-mi miroasă gura în fiecare dimineață? Tot o să mai vrei să fii cu mine? îl tachinez.

— Daa! face el și mă sărută adânc. Nu prea ai șanse să câștigi la jocul ăsta.

Tot glumim așa de duminică seară. Oare cum ar putea s-o ia ragna povestea dintre noi? Ce anume ar putea să strice idila asta frumoasă care se înfiripează?

Până în momentul ăsta am stabilit că dacă aș da spectacole imitându-l pe Elvis Presley și m-aș ține de capul lui să vină la toate reprezentațiile, tot ar vrea să fie cu mine. Dacă mi-aș lua un șarpe pe post de animal de companie și i-aș da numele de Bartholomew, tot ar vrea să fie cu mine. Se pare că nici dac-aș avea

halenă definitivă nu s-ar răzgândi.

— Și dacă tot ce pun în mașina de spălat intră la apă?

Nu e o întrebare ipotetică. Asta e cât se poate de reală.

— Nu contează, spune el, dându-se jos de deasupra mea și din pat. Îmi spăl singur rufe.

Mă întind la loc, cu capul pe pernă.

— Și dacă pronunț aiurea cuvântul *cupon*?

— Clar e în regulă, pentru că tocmai l-ai pronunțat aiurea.

Își ia blugii de pe podea și îi trage pe el.

— Ba nu! zic. Cu-pon.

— Se pronunță *cu-pon*, mă corectează el, punându-și tricoul pe el.

— Vai, Doamne! exclam ultragiată, ridicându-mă în capul oaselor. Te rog, zi-mi că glumești. Te rog, zi-mi că nu se pronunță *cu-pon*.

— Nu pot să-ți zic așa ceva, spune. Pentru că ar fi o minciună.

— Atunci asta e. Numai asta ne mai desparte.

Îmi azvârle pantalonii.

— Îmi pare rău, dar nu. Va trebui să treci peste asta și gata. Dacă te simți mai bine așa, n-o să folosim cupoane în viața noastră, bine?

Mă ridic și-mi pun pantalonii. Fără să-mi dau jos tricoul de la el, îmi iau sutienul de pe podea și îl pun pe mine, așa, îmbrăcată. E un act atât de bizar și de stângaci, să-mi pun sutienul cu tricoul pe mine, că în toată vânzoleala aia ajung să mă întreb de ce nu mi-am scos tricoul de la bun început.

— OK, spun. Dacă-mi promiți că n-o să vorbim niciodată despre cupoane, de acord, putem să fim împreună.

— Mulțumesc, spune și-și ia portofelul. Pune-ți pantofii.

Îmi desfac o clipă părul ca să-mi refac cocul. O clipă, Ethan urmărește cu atenție cum mi se răsfirea pe gât. Când mi-l strâng la loc, zâmbește.

— Unde mergem? îl întreb. De ce nu rămânem în pat?

— Ți-am zis doar, îmi răspunde, punându-și pantofii. N-ai mai mâncat un rulou cu scorțișoară de trei zile.

Încep să râd.

— Hai, mai cu viață, colega, îmi spune – s-a îmbrăcat și e gata de plecare. N-am toată ziua la dispoziție.

Îmi pun pantofii.

— Ba ai.

Dă din umeri. Îmi iau geanta și ies pe ușă atât de rapid, că trebuie să mă ajungă din urmă. În garaj reușește să mi-o taie în față și-mi deschide portiera.

— Ce domn te-ai făcut, îi zic când se urcă în față și pornește motorul. Nu țin minte să fi fost la fel de cavalier în liceu.

— Eram adolescent, ridică el iar din umeri. Sper că m-am mai maturizat de atunci. Mergem?

— Hai la rulouri cu scorțișoară! strig. De preferință cu glazură din belșug. Iese de pe alee zâmbind.

— Dorința ta e ordin pentru mine.

așa stă la dreapta, ținându-mă de mână. Mama e la capătul patului, cu ochii la picioarele mele. Sarah stă lângă punga cu morfină intravenoasă.

Gabby a intrat cu ei acum o oră. Numai ea a putut să mă privească în ochi din prima. După ce m-a îmbrățișat și mi-a zis că mă iubește, a zis că ne lasă singuri să vorbim. A promis că se întoarce repede. A plecat ca să le dea alor mei un moment de intimitate, însă cred că avea și ea nevoie să se adune puțin. Când s-a întors să plece, am văzut-o cum își trage nasul și se șterge la ochi.

Cred că nu sunt o priveliște prea plăcută.

Îmi dau seama că părinții mei și Sarah au tot plâns azi. Au ochii sticloși. Arată obosiți și pământii la față.

Nu i-am mai văzut de la Crăciun, acum doi ani, mă tulbură să-i văd pe toți acum. Sunt în Statele Unite. În Los Angeles. Noi, cei patru membri ai familiei Martin, nu ne-am mai aflat în Los Angeles împreună de când eram în clasa a unșpea. De atunci ne-am ținut reuniunile anuale de familie la ei în apartamentul din Londra, la *flat*, cum îi zice Sarah nonșalant și fără nicio ironie, ca britanicii.

Însă acum sunt în lumea mea, în țara mea și în orașul în care locuiam cu toții pe vremuri.

— Doamna doctor spune că o să poți să mergi din nou destul de curând, îmi zice Sarah, făcându-și de lucru cu brațul patului de spital. Ceea ce cred că e de bine? Nu știu. Se oprește, lăsându-și privirea în podea. Nu știu ce să zic.

Îi zâmbesc.

E în blugi negri și un flanel crem elegant. Părul blond și lung a fost uscat cu grijă și aranjat drept. Amândouă avem de la natură păr castaniu-închis. Însă îmi dau seama de ce s-a făcut blondă. Îi stă bine blondă. Și eu am încercat o dată, numai că, Dumnezeule, știai că trebuie să te duci la salon ca să-ți vopsească rădăcinile din șase în șase săptămâni? Cine are timp și bani de-așa ceva?

Sarah a împlinit douăzeci și șase de ani. Cred că ar semăna ceva mai bine cu mine, care sunt mai cu forme, dacă n-ar dansa toată ziua. Așa că e musculoasă, însă reușește să se mențină grațioasă. Își ține corpul atât de drept, că dacă n-ai cunoaște-o, ai putea să bănuiești că e un robot.

E genul care face totul ca la carte, cum trebuie. Ii plac hainele elegante, mâncarea bună și arta înaltă.

Acum câțiva ani mi-a făcut cadou de Crăciun o poșetă Burberry. I-am mulțumit și m-am strădui din greu să n-o zgârii sau s-o stric cumva. Însă prin martie am pierdut-o. Mi-a părut rău, însă în același timp mi-am zis: *Bine, ce-a fost în mintea ei să-mi dea tocmai mie o poșetă Burberry?*

— Ți-am adus reviste, îmi spune acum. Reviste britanice din alea bune. M-am gândit că dac-aș fi în spital mi-aș dori chestii de primă mână.

— Mă... ne bucurăm mult că ești bine, spune mama, gata să plângă iar. În ce hal ne-ai speriat, adaugă ea.

Mama are un păr blond-închis de la natură. Are părul mai deschis la culoare decât noi, restul.

Tata are părul negru tăciune, atât de des și de lucios, că pe vremuri spuneam că ar trebui să-i pună poza pe cutiile de vopsea de păr pentru bărbați Just For Men. De-abia la colegiu mi-a trecut prin cap că probabil se vopsea chiar el cu Just For Men. Mă strânge zdravăn de mână de când s-a așezat lângă mine. Acum mă strânge și mai tare o clipă, ca să aprobe ce spune mama.

Dau din cap zâmbind.

E ciudat. Mă simt jenată. N-am ce să le zic, chiar dacă nici nu pot de fapt să le zic nimic, însă mi se pare bizar că stăm toți aici fără să vorbim.

Sunt familia mea și îi iubesc. Însă nu pot să spun că suntem prea apropiați. Iar uneori, când îi văd pe toți trei laolaltă, cu prețiozitățile lor ne-americană și revistele lor britanice, mă simt nelalocul meu.

— Mi-e somn, zic.

Auzindu-mi glasul, devin dintr-odată atenți.

— A, bine, spune mama. Te lăsăm să dormi.

Tata se ridică și mă sărută pe tâmplă.

— Așa deci? Să plecăm? Să te lăsăm să dormi? Mai bine nu rămânem, nu? Cât dormi? face mama, iar Sarah și tata încep să râdă de ea.

— Maureen, se simte bine. Poate să doarmă singură, o să fim în sala de așteptare dacă are nevoie de ceva, spune tata, făcându-mi cu ochiul.

Încuviințez din cap.

— Le las aici, îmi spune Sarah, scoțând un teanc de reviste din geantă. Le pune pe tava de la capul patului. Doar în caz că ai chef să te uiți la poze cu Kate Middleton când te trezești. Eu asta aș face toată ziua dacă aș putea.

Îi zâmbesc.

Și pleacă toți.

Și rămân în sfârșit singură.

Eram însărcinată.

Și acum nu mai sunt.

Am pierdut un copil care nici n-am știut că există. Am pierdut un copil pentru care nici nu mă pregătisem și pe care nici nu-l voiam.

Cum deplângi așa ceva? Cum plângi pentru ceva ce nici nu știai că ai? Ceva ce nu ți-ai dorit niciodată, însă totuși ceva real, ceva important. O viață.

Începe să mă preocupe *când* anume am rămas însărcinată. Mă chinui să-mi amintesc de câte ori mi-am luat pilula mai târziu decât trebuia sau când una a alunecat sub pat și n-am mai găsit-o. Îmi amintesc când i-am zis lui Michael să folosim câteva zile prezervativ ca măsură suplimentară de siguranță și Michael a zis că nu-i pasă. Și, nu știu de ce, atunci mi s-a părut în regulă. Mă-ntreb când anume s-a întâmplat. Când am conceput din greșeală un copil.

Un copil care acum nu mai există.

Pentru prima oară de când m-am trezit, încep să plâng.

Am pierdut un copil.

Închid ochii și mă las invadată de emoții. Îmi ascult inima și mintea.

Mă simt ușurată și distrusă. Mi-e frică. Sunt furioasă. Nu știu dacă o să-mi mai fie vreodată bine cumva.

Lacrimile îmi șiroiesc pe obraji în așa hal, că n-am cum să le opresc pe toate. Îmi picură pe halatul de spital. Începe să-mi curgă nasul. Fizic, n-am cum să mi-l șterg de mâneacă.

Mă doare capul de la apăsarea din țeastă. Mă întorc spre pernă și-mi îngrop fața în așternuturi. Le simt cum se umezesc.

Când aud cum se deschide ușa, nu mă mai obolesc să mă uit cine e. Știu cine e.

Oftează și se urcă în pat lângă mine. Nu mă întorc s-o văd la față. Nu e nevoie să-i aud vocea. E Gabby.

Las totul să mă inunde. Frica, furia și confuzia. Jalea, ușurarea și sila.

M-a lovit cineva cu mașina. M-a călcat cineva. Mi-a rupt oasele, mi-a spintecat arterele și mi-a omorât copilul pe care încă nu-l iubeam.

Gabby e singurul om din lume față de care mă simt în siguranță ca să-mi descarc durerea.

Urlu în pernă. Mă strânge mai tare în brațe.

— Descarcă-te, îmi spune. Scoate tot.

Respir atât de adânc, că mă simt sleită. Mă ia amețeala de atâta oxigen și suferință.

Apoi mă întorc spre ea și văd că și ea a plâns.

Cumva, asta mă face să mă simt mai bine. Ca și cum o să preia și ea o parte din durerea mea, eliberându-mă puțin.

— Respiră, îmi spune. Mă privește în ochi, inspirând și expirând lent. Respiră, îmi repetă. Ca mine. Haide.

Nu știu de ce-mi spune asta, până când îmi dau seama că de fapt nu respir deloc. Aerul e blocat în piept. Mi-am umplut plămâni cu aer. Când îmi dau seama ce fac, îl dau afară. Năvălește din mine de parcă s-a rupt un zăgaz.

Când inspir din nou, suspin. Tare și dureros.

Și, poate pentru prima oară de când m-am trezit, mă simt în viață. Sunt vie.

Azi sunt vie.

— Eram însărcinată, zic și izbucnesc din nou în plâns. În zece săptămâni.

E prima dată când vorbesc cu adevărat de când m-am trezit și simt acum în ce hal mă măcina pe dinăuntru, ca un glonț care mi-a ricoșat în măruntaie.

Nu mi-e așa de greu să vorbesc până la urmă. Cred că pot să vorbesc fără probleme. Însă nu mai trebuie să zic nimic.

Nu trebuie să-i zic lui Gabby că n-am știut. Nu trebuie să-i zic lui Gabby că n-aș fi fost pregătită pentru copilul pe care nu-l am.

Știe deja. Gabby știe întotdeauna. Și, ceea ce contează și mai mult, știe că nu-i nimic de zis.

Așa că mă ține în brațe, mă ascultă cum plâng. Și din două în două minute îmi amintește să respir.

Și respir. Pentru că sunt vie. Poate că sunt distrusă și speriată, dar sunt vie.

Dăm colțul spre cafeneaua la care vrea să mă ducă Ethan. Cu toate că e marți dimineața și te-ai aștepta ca mai toată lumea să fie la serviciu, strada e ticsită de mașini.

— Apropo, când te duci iar la muncă? îl întreb.

Deja s-a dat bolnav două zile la rând.

— O să mă duc mâine, spune. Mi-au rămas niște zile libere, așa că nu-i nicio problemă.

Nu vreau să se ducă mâine la serviciu, deși, știi, clar trebuie, însă... m-am bucurat că pot să evaderez din lumea reală. Îmi cam place să mă ascund la el acasă, într-un cocon de corpuri calde și mâncare la pachet.

— Și dacă bag în mine atâtea rulouri cu scorțișoară, că pun două sute de kile? Dar atunci?

— Atunci ce? zice.

Nu e prea atent la ce zic. Se concentrează să găsească un loc de parcare.

— Atunci s-ar termina între noi? I-ar pune cruce și gata?

— N-ai decât să încerci cât vrei, Hannah, râde el. Nimic nu poate să ne pună cruce, întorc privirea spre geam.

— Ei, las că-ți găsesc eu punctul slab, domnu' Hanover. O să-l găsesc chiar dacă mă omoară.

Râde, încetinind la semafor. Se uită la mine.

— Știu cum e să-ți duc dorul, îmi spune.

Se face verde și ia viteză pe bulevard.

— Așa că trebuie să găsești o problemă absolut imposibilă dacă vrei să te las iar să pleci.

Îi zâmbesc, cu toate că nu prea știu dacă mă vede. În ultima vreme am tot zâmbit o groază.

În sfârșit, găsește un loc liber destul de aproape de cafenea.

— De-asta pleacă lumea din orașul ăsta, știi, îi zic când se strecoară între cele două mașini.

Învârte cheia în contact și o scoate. Coboară din mașină.

— Nici nu trebuie să-mi amintești, îmi spune. Urâsc orașul ăsta de câte ori dau târcoale pe străzi ca un vultur.

— Păi, asta-ți zic, la New York e metrou. Iar în Austin ai loc de parcare oriunde vrei. Metroul din Washington e curat lună, că poți să mănânci de pe jos.

— Nicăieri nu-i perfect. Da' nu căuta acum motive să o-ntinzi deja.

— Nu caut, zic, ușor în defensivă.

Nu vreau să se aștepte toată lumea s-o iau una-două din loc.

— OK, face. Bine.

Se întoarce să-mi deschidă ușa cafenelei. Ne așezăm la coadă, care se întâmplă să ocolească vitrina cu produse de patiserie. Văd rulourile cu scorțișoară de pe raftul de sus. Sunt pe jumătate cât capul meu. Glazurate până la refuz.

— Mamă, fac eu.

Știu, zice. Mi-am dorit să te aduc aici de când am descoperit locul ăsta.

— Când a fost asta? Îl tachinez eu.

Zâmbeste. O clipă, mă întreb dacă se simte jenat.

— Acum mult timp. Să nu crezi că doar dacă mă păcălești o să recunosc că mă gândesc de ani buni la tine. Am curajul să ți-o zic verde-n față.

Îi zâmbesc, iar el râde și face un pas în față.

— Un rulou cu scorțișoară, vă rog, îi spune persoanei de la casă.

— Stai așa, nu vrei și tu unul?

— Sunt imense! zice Ethan. Credeam c-o să-l împărțim.

Mă uit la el încruntată.

— Pardon, îi spune el rîzînd persoanei de la casă. Două rulouri cu scorțișoară. Mă scuzați.

Vreau să plătesc eu, însă Ethan nu mă lasă.

Ne luăm apă și ne așezăm la geam, așteptînd să ne încălzească cineva rulourile și să ni le aducă la masă. Îmi fac de lucru cu suportul de șervețele.

— Dacă n-aș fi rămas cu tine la bar sîmbătă, ai fi încercat să te culci cu Katherine? îl întreb.

Îmi stă pe creieri de atunci. Încerc să pun direct întrebările care mă preocupă, în loc să le evit.

Bea apă. Îmi dau seama că întrebarea îl surprinde.

— Ce vrei să zici?

— Flirtai cu ea. Și m-a deranjat. Nu vreau decât să mă asigur că... că e doar ceva între noi doi, că nu suntem... că nu mai e altcineva.

— Din partea mea, tu ești singura femeie de pe planetă. Pe tine te plac. Numai pe tine.

— Însă dacă n-aș fi rămas...

Ethan lasă apa pe masă și mă privește țintă.

— Ascultă-mă, am venit la barul ăla cu speranța că o să putem să rămînem între patru ochi, să vorbim, să-mi dau seama ce simți. Mi-am pus zece cămăși pe mine pînă m-am hotărât care merge. Mi-am luat gumă, să am în buzunarul din spate dacă îmi miroase gura. Mi-am aranjat părul la oglindă, ca să arate ca și cum nu l-am aranjat deloc. Pentru tine. Numai tu ești. Am dansat cu Katherine pentru că eram prea emoționat ca să vorbesc cu tine. Și, ca să fiu absolut sincer cu tine, recunosc că nu știu ce-aș fi făcut dacă mă refuzai sîmbătă, însă, orice aș fi făcut, aș fi făcut-o doar pentru că aș fi avut impresia că nu ești deloc interesată de mine. Dacă ești interesată, și eu sunt. Și numai de tine.

— Sunt interesată, zic. Sunt foarte interesată.

Zâmbește.

Ne aduc rulourile cu scorțișoară la masă. Mirosul de mirodenii și zahăr e... liniștitor. Mă simt ca acasă.

— Poate că de la bun început mi-am tot căutat casa undeva, îi zic lui Ethan, și nu mi-am dat seama că mă simt acasă când am un rulou cu scorțișoară.

— Păi, dacă aveai de gînd să bați toată țara ca să-ți găsești căminul, râde Ethan, puteam să-ți zic chiar eu acum mulți ani că dacă ai un rulou cu scorțișoară în față, ai ajuns acasă.

Iau un cuțit și o furculiță și fac o incizie, chiar în miezul spiralei. Îmi duc

furculița la gură.

— Chiar sper că e bun, mai zic înainte să mănânc.

E absolut delicios. Minunat, excesiv și divin de delicios. Las tacâmurile și-mi ridic privirea în tavan, savurând îmbucătura.

Râde de mine.

— Te-ar mira să mă vezi mâncând singură tot ruloul ăsta? Îl întreb.

— Nu, doar ai insistat să-ți iei unul numai pentru tine, îmi spune el.

Mușcă din al lui. Îl urmăresc cum mestecă nonșalant, ca pe un sandviș cu șuncă sau mai știu eu ce. Pe mine mă răsfăță cu dulciuri, însă el nu se omoară cu așa ceva.

— Și dacă l-aș termina și pe al tău? Îl întreb.

— Da, atunci chiar mi-aș permite să mă arăt șocat.

— Îți accept provocarea, zic, numai că silabele nici nu se deslușesc.

Mi-am îndesat prea mult aluat în gură. Îl împrôșc din greșeală cu scorțișoară.

Ethan își duce mâna la obraz ca să se șteargă. Pe o scară de la unu la zece, simt o jenă cam de nivelul șase. Cred că m-am făcut roșie la față. Înghit.

— Pardon, spun. Nu prea sunt o doamnă.

— E cam grețos, mă tachinează el.

Clatin din cap.

— Ce zici de asta? Dacă o să încep să te împrôșc cu bucățele de rulou cu scorțișoară, îi punem cruce relației?

Ethan clatină din cap, cu ochii la masă.

— Treci peste asta, bine? Noi doi suntem împreună și gata. Nu mai încerca atâta să găsești minusuri. Ethan își pune jos cuțitul și furculița. Ești în stare să faci față situației?

— Da, zic. Sunt în stare.

Sunt, nu? Sunt în stare să fac față situației.

m observat că în serialele TV există un program anume de vizite în spitale. „Ne pare rău, domnule, însă s-a terminat programul de vizite” și așa mai departe. O fi valabil pentru restul secțiilor, însă aici, la etajul unde sunt eu internată, habar n-am care, nimeni nu pare să se sinchisească de așa ceva. Părinții mei și Sarah au stat cu mine până la nouă. Au plecat doar pentru că am insistat să meargă la hotel. Asistenta mea, Deanna, s-a tot fâțâit pe ușă și nu le-a zis niciodată că e cazul să plece.

Gabby a apărut acum vreo două ore. A insistat să se instaleze pe dezastrul de canapea din salonul meu. I am zis că nu trebuie să rămână peste noapte cu mine

că o să-mi fie bine singură, însă a refuzat. A zis că deja i-a spus lui Mark că doarme aici. Apoi mi-a înmănat buchetul de flori pe care mi l-a trimis el. L-a pus pe noptieră și mi-a dat cartonașul cu urările lui de bine. După care și-a făcut patul și a închis ochii, vorbind mai departe cu mine.

A adormit acum vreo jumătate de oră. Sforăie de cel puțin douăzeci de minute. Și mie mi-ar plăcea mult să adorm, numai că sunt prea în priză, prea agitată. Nu m-am mai mișcat și îi am mai stat în picioare de patru zile, de când mă aflam în fața Muzeului de Artă. Îmi vine să mă ridic din pat și să mă plimb de colo-colo. Vreau să-mi mișc picioarele.

Numai că nu pot. De-abia sunt în stare să-mi ridic brațele deasupra capului. Aprind o veioză mică de la capul patului și deschid una din revistele lui Sarah. O frunzăresc. Numai poze colorate cu femei îmbrăcate absurd, surprinse în tot felul de locuri ciudate. Un pictorial arată de parcă s-au dus în Siberia să fotografieze femei în bikini cu picățele. Se pare că sunt la modă picățelele. Cel puțin în Europa.

Arunc revistele deoparte și deschid televizorul, cu sonorul dat încet. Nu mă mir deloc când văd că a început un episod din *Lege și ordine*. Nu mi s-a întâmplat niciodată să nu dau peste serialul ăsta de câte ori deschid televizorul.

Aud genericul binecunoscut, când intră un asistent în salon.

E înalt și puternic. Brunet, cu ochii negri și obrazul ras. E foarte bronzat, într-o uniformă bleumarin. Pe sub uniformă poartă un tricou alb.

Atunci mă prind că probabil Deanna nu lucrează douăzeci și patru de ore pe zi. Tipul ăsta e probabil în tura de noapte.

— A, îmi șoptește el. Nu mi-am dat seama că nu ești singură.

Observ că are ditamai tatuajul pe brațul stâng. Pare un soi de scris standard, cu litere mari, cursive, însă nu reușesc să deslușesc ce scrie.

— N-o să se trezească, îi șoptesc și eu.

Se uită la Gabby și se strâmbă.

— Mamă, face el încet, duduie ca un buldozer.

Îi zâmbesc. Așa e.

— Nu durează mult, îmi spune.

Se duce la aparatele de la capul patului. Toată ziua am fost cuplată la drăciile astea, deja parcă sunt parte din mine.

Se apucă să bifeze niște chestii de pe o listă, ca Deanna mai devreme. Aud sunetul pixului pe clipboard. *Bifă. Bifă. Bifă. Scris ceva.* Apoi vâă fișa înapoi în locul ei. Oare scrie acolo că am pierdut o sarcină? Îmi alung gândul din minte.

— Îmi permiți? mă întreabă, arătând spre stetoscopul pe care-l ține în mână.

— A, fac. Sigur. Orice trebuie.

Trage de gulerul cămășii mele de noapte și își strecoară mâna pe sub material, aproape de piele, lipind stetoscopul în dreptul inimii. Îmi spune să respir normal.

La fel a făcut și Deanna mai înainte și nici n-am observat, însă cu el pare un gest intim, aproape deplasat. Însă, desigur, nu e. Evident că nu e. Și totuși mă cam jenez. E un tip arătos, de vârsta mea, cu mâna pe sânii mei goi. Acum resimt acut lipsa sutienului. Întorc capul ca să nu mă uit la el. Miroase a gel de duș bărbătesc, probabil ceva cu o cascadă de munte în nume sau sintagma „rece și curat ca gheața”.

Scoate stetoscopul când a aflat ce voia. Scrie ceva în fișă. Sunt disperată să schimb atmosfera – deși probabil nici nu e conștient de ea.

— De când lucrezi aici? Îl întreb în șoaptă, să n-o trezesc pe Gabby.

Îmi place că trebuie să vorbesc în șoaptă. Când șoptesc, nu se simte că am probleme cu vocea.

— A, lucrez aici de când m-am mutat în L.A. acum vreo doi ani, îmi șoptește, cercetându-mi fișa. Sunt din Texas.

— Mai precis? Îl întreb.

— Lockhart, îmi spune. Nici n-ai auzit de locul ăsta. E un orașel de lângă Austin.

— Am locuit în Austin, zic. Pentru puțină vreme.

Se uită zâmbind la mine.

— Pe bune? Când te-ai mutat în oraș?

E greu să-i răspund pe scurt și nu mă ține vocea să-i torn toată povestea, așa că simplific.

— Am copilărit aici, însă m-am mutat înapoi săptămâna trecută.

Încearcă să nu lase să se vadă nimic, însă observ că a făcut ochii mari.

— Săptămâna trecută?

— Vinerea trecută, seara, zic dând din cap.

— Uau, face el, clătinând din cap.

— Pare cam nedrept, nu?

Clatină din cap și se întoarce la fișă. Apasă pe butonul pixului.

— Nu, nu se poate să gândești așa, spune el, uitându-se iar la mine. Îți zic din experiență că dacă te tot străduiești să înțelegi ce e drept în viață sau dacă ți se cuvine ceva sau nu, foarte greu mai ieși din labirintul ăsta.

— Se poate să ai dreptate, îi zic zâmbindu-i, apoi închid ochii.

Discuția asta mă obosește mai tare decât credeam.

— Ai nevoie de ceva? Îmi șoptește înainte să plece.

Clatin ușor din cap.

— A, de fapt... poate un elastic de păr?

Arăt spre cap. Părul îmi atârnă pe umeri. Stau culcată pe el. Urăsc să-l simt sub mine.

— Nimic mai ușor, face și scoate un elastic din buzunarul bluzei.

Mă uit mirată la el.

— Le găesc prin tot spitalul. Poate-o să-ți zic într-o zi despre sofisticatul meu sistem mnemotehnic cu elastice de păr.

Vine lângă mine și mi-l pune în palmă. Reușesc să-i văd tatuajul ceva mai bine. Însă tot nu înțeleg ce scrie.

— Mersi, îi zic.

Mă aplec în față, încercând să găesc unghiul potrivit ca să-mi strâng toate suvițele de păr. Însă e greu. Mă doare tot corpul. Îmi vine imposibil să-mi ridic destul brațele.

— Stai, îmi șoptește el. Lasă-mă pe mine.

— Păi, zic, nu vreau o coadă de cal.

— OK... face. Nu vrei să ți-l împletesc, nu? Pare complicat.

— Un simplu coc ajunge. În vârful capului.

Și îi arăt creștetul.

Nu-mi pasă dacă arată bine. Vreau doar să nu mi se mai reverse pe umeri și gât. Îl vreau strâns bine, să nu mă mai deranjeze.

— Bun, apleacă-te cât poți în față, îmi spune, apucându-se să-mi strângă părul. Cred că o să iasă un adevărat dezastru.

Mă dau mai în față râzând. Apoi mă strâmb de durere.

— Haide să-ți creștem un pic doza de calmante. Ți se pare OK? mă întrebă el. Nu trebuie să suferi atâta.

— OK, aprob, însă cred că mai mult de-atât nu se poate.

— Ei, nu știu. S-ar putea să reușim s-o mai mărim un pic.

Îmi lasă părul o clipă și se duce la instalația de perfuzii. Nu văd ce face, e în spatele meu. Apoi vine iar în față și-mi strânge părul de pe umeri.

— Ei, s-ar putea să te-apuci să zici tot felul de ciudățenii și să ai halucinații, glumește el, însă mai bine așa decât să ai dureri mari.

Îi zâmbesc.

— Bun, deci strâng tot părul în vârful capului și apoi îl leg cu un elastic?

— Da.

Se apleacă spre mine, apropiindu-și mult fața de a mea. Respirația îi miroase a cafea. Simt că mă trage de păr și mă apasă. Mi-a prins mare parte din păr și mă

trage de pielea capului.

— Poate nu așa de strâns? Ce zici? Îi spun.

— Nu așa de strâns? OK.

Își ține brațele în dreptul feței mele, însă tatuajul e într-o parte. Pun pariu că e un nume de femeie. Pare genul de tip care a întâlnit o femeie undeva pe o insulă exotică, a luat-o de nevastă și acum trăiesc cu cei patru copii ai lor într-o casă cu bucătărie ca pentru gurmanzi. Probabil că ea gătește feluri de mâncare minunate, în care încorporează toate grupele alimentare și pun pariu că în curtea din spate au o livadă. Nu doar cu portocali, ci și lămâi cu fructe galbene și verzi și arbori de avocado. Cred că mi-a crescut prea. Mult doza.

— OK, face. Ei, poftim, cred că-i gata.

Se dă un pic mai în spate să-și admire opera.

După mutra pe care o face, îmi dau seama cât de ridicol arată cocul. Însă simt că e în ordine. Așa se simte un coc înalt. Pentru prima dată pe ziua de azi, mă simt în apele mele. Ceea ce... e minunat. Mă simt minunat. Și mai sunt și super drogată.

— Arăt caraghios? Îl întreb.

— Probabil că nu e chiar o capodoperă, zice. Însă ție îți stă bine.

— Mersi.

— Cu plăcere, îmi răspunde. Bun, dacă vrei să-ți aranjez părul în alt stil, apasă doar pe buton. Sunt de serviciu opt ore.

— Așa o să fac, zic. Eu sunt Hannah.

— Știu, zâmbește el. Eu sunt Henry.

Când se întoarce să plece, îi văd în sfârșit ca lumea tatuajul. *Isabelle*.

Of, de-alde Isabelle astea se aleg cu cei mai tari bărbați.

Îmi las capul pe pernă, savurând senzația de ceafă goală.

Henry își vâra la loc capul pe ușă.

— Ce fel de puding îți place? mă întrebă el.

— Cu ciocolată, cred, zic. Sau cu tapioca? Merge și cu vanilie.

— Deci toate? Îți place orice fel de puding? mă tachinează el.

— Cu ciocolată, râd eu. Îmi place cu ciocolată.

— La două am pauză, îmi spune și se uită la ceas. Dacă ești încă trează, deși sper, pentru binele tău, să nu fii, oricum, dacă ești trează, atunci o să-ți aduc niște puding cu ciocolată.

Încuviințez din cap, zâmbind.

— Ar fi drăguț, șoptesc.

Tot etajul e cufundat în liniște și întuneric. Gabby sforăie atât de tare, că mă

gândesc că sigur n-o să adorm, Henry o să mă prindă perfect trează.

Deschid televizorul. Dau de pe un canal pe altul.

Iar a doua zi dimineață mă trezește vocea lui Gabby:

— De unde-a apărut pudingul ăsta cu ciocolată?

tău întinsă pe canapeaua lui Ethan, cu ochii în tavan.

Azi s-a dus la muncă. Toată dimineața am făcut curățenie în garsonieră. N-am curățat după *el*, țin să zic. Am curățat după mine. Mi-am împrăștiat hainele pe toată mobila lui. Chiuveta din bucătărie era plină de vase murdare – cele mai multe, dacă nu toate, lăsate de mine. Fire din părul meu rămăseseră lipite, răsucite unele de altele, pe pereții dușului. Însă acum totul lucește de curățenie și trebuie să recunosc că nu mi-a mai rămas nimic de făcut. Acum că Ethan e la serviciu și viața a revenit la normal, îmi dau seama că n-am niciun program normal de viață.

Gabby vine să mă ia după program, pe la șase. Mergem acasă la ai ei, la cină. Însă până atunci nu am nimic de făcut.

Deschid televizorul lui Ethan, zapând de pe un canal pe altul. Mă uit să văd dacă a înregistrat ceva cât de cât interesant. Nimic, așa că închid televizorul. Tăcerea parcă îmi amplifică vocea care îmi spune că asta nu e viață.

E minunat să-ți petreci timpul flirtând, mâncând rulouri cu scorțișoară și distrându-te în pat zile întregi cu fostul iubit din liceu. Însă relația mea cu Ethan nu-mi rezolvă deloc problemele cu care mă confrunt.

Iau un pix și o foaie de hârtie de pe biroul lui Ethan și mă apuc să întocmesc un plan de bătaie.

Sunt un om super spontan. Genul care se lasă dus de val. Numai că abordarea asta nu prea dă rezultate în cazul meu. Așa ajung să servesc pe la mese și să mă culc cu bărbați însurați. Nu mai vreau așa ceva. Vreau să fac un pic de ordine în tot haosul ăsta.

Chiar se poate. Pot să mă organizez. Nu? La o adică, am făcut ordine în toată garsoniera azi. Acum totul e frumos, ordonat. Nici urmă de Uraganul Hannah. Poate asta înseamnă că nu trebuie să fiu neapărat un uragan.

Vreau să-mi clădesc viața aici. În Los Angeles. Așa că primul pas e să-mi fac o listă.

Brusc, mă ia greața. Am o senzație de stomac acid. Însă apoi sună telefonul și-mi iau gândul de la asta.

E Gabby.

— Bună. Vrei să te șochez? Să știi că-mi fac o listă. O listă ca lumea, bine pusă la punct, cu un plan de viață.

— Cu cine vorbesc și ce-ai făcut cu Hannah? râde ea.

— Dacă vrei s-o mai vezi vreodată, ascultă aici, zic. Vreau un milion de dolari în bancnote nemarcate, cu serii neconsecutive.

— Am nevoie de timp să fac rost de banii ăștia.

— Ai la dispoziție douăsprezece ore.

— A, face ea. Clar nu-mi ajung douăsprezece ore. N-ai decât s-o omori. Nu-i nimic. O să-i placă în rai.

Oare de ce mi-a luat atâta să realizez că trebuie să locuim în același oraș?

— Hei! exclam, râzând.

Râde și ea.

— Aaa, face, Hannah, tu ești? Nu mi-am dat seama.

— Da, bine, bine, zic. Atunci să nu vii să mi te plângi când o să te răpească *pe tine* cineva.

— Am sunat să-ți zic că ajung mai devreme decât credeam, îmi spune râzând iar. Cam pe la cinci, dacă n-ai nimic împotriva. Mergem la mine, după care o luăm spre Pasadena să-i vedem pe ai mei pe la un șapte.

— Super. Mă grăbesc să termin lista, zic și închidem.

Mă uit la foaia de hârtie din fața mea. Pe ea scrie „Ia-ți mașină”. E primul lucru de pe listă. Singurul lucru.

Scriu repede „Fă rost de job” și nu mă pot hotărî dacă să scriu „Găsește-ți un apartament” sau nu. Adevărul e că, datorită lui Gabby și Ethan, chiar am unde stă. Pot să presupun fără probleme că o să mă descurc. Însă apoi mă hotărâsc că nu, trec și asta pe listă. N-o să stau să văd ce se întâmplă. O să pun totul la punct din timp. O să trec la fapte.

Mașină.

Job.

Apartament.

Pare o listă simplă, în ordinea asta. O clipă, mă uit la hârtie și mă întreb: *Asta-i tot?* apoi îmi dau seama că simplu și ușor sunt două chestii diferite.

Când vine Gabby să mă ia, o aștept pe trotuar.

Mă sui în mașină și Gabby o ia din loc.

Se uită clătînând din cap la mine, zâmbind. Rânjesc cu gura până la urechi.

— Ei, ți-am zis eu sau... ți-am zis eu? face ea.

— Ce să-mi zici? o întreb râzând.

— Despre tine și Ethan.

— S-a întâmplat pur și simplu! răspund eu, clătînând din cap. N-am *știut* c-o să se-ntâmples.

— Bine, dar nu ți-am zis eu c-o să se-ntâmpale?

— Ce-are asta a face? zic. Important e că acum suntem împreună.

— Împreună? râde Gabby. Adică sunteți *împreună*?

— Da, suntem *împreună*, râd și eu.

— Atunci să înțeleg că, în afară de câte un drum, două cu mașina și o ieșire la restaurant din când în când, noul tău iubit mi te-a furat de tot?

— Nu de data asta, clatin eu din cap. Nu mai am șaptespe ani. Trebuie să-mi fac viața aici. E minunat să ai o idilă. Însă o viață împlinită nu e numai atât. Știi?

Gabby își duce mâinile la inimă și zâmbește pentru sine. Încep să râd. Nu încercam să-i închid gura. Doar că nu cred că un iubit bun îmi rezolvă toate problemele.

Mai am o groază de probleme de rezolvat.

canna vine să-mi aducă micul dejun și să-mi facă un control. Aproape imediat ce pleacă, vine doctorița Winters ca să discutăm în detaliu, eu, ea și Gabby, despre leziunile mele, acum că m-am mai stabilizat. Părinții mei sunt pe drum, știu că vor și ei să fie de față, însă nu mai pot să aștept. Trebuie să știu.

Doctorița Winters mă lămurește că impactul accidentului mi-a retezat artera femurală și mi-a fracturat piciorul drept și pelvisul. Cât mi-am pierdut cunoștința, m-au operat de urgență ca să oprească hemoragia și să-mi amelioreze fracturile. Am pierdut mult sânge și m-am lovit grav la cap când am căzut. Îmi explică totul, subliniind totodată faptul că toate rănilile sunt tipice pentru un accident rutier de magnitudinea asta și că o să mă fac bine. Acum, că știu în ce condiție critică m-am aflat, nu îmi mai e atât de ușor să cred că o să mă refac. Însă presupun că și dacă-mi vine mie greu să înțeleg ceva nu înseamnă că nu-i adevărat.

După ce îmi pune niște întrebări ca să-mi testeze memoria, doctorița Winters îmi spune că o să merg o vreme într-un scaun cu rotile după ce mă externează. Câteva săptămâni, până se vindecă pelvisul, n-o să fiu în stare să merg. Și nici după aceea n-o să mă mișc decât foarte încet și cu grijă. Va trebui să urmez niște ședințe de fizioterapie ca să-mi lucrez mușchii deteriorați și o să mă doară... cam tot timpul, ce mai.

— Ai mult de tras, îmi spune doctorița Winters. Însă e un proces încet și sigur. Nu am absolut niciun dubiu că într-o zi, destul de curând, o să poți da o tură de alergat prin cartier.

— Păi, nu mi s-a mai întâmpalat să dau ture de alergat prin cartier, râd eu când o aud, așa că numai bine aș putea să încep de acum, dacă tot sunt invalidă.

— Glumești, îmi spune ea, ridicându-se, dar am avut pacienți care stăteau

toată ziua la televizor, dar după ce au reușit să meargă din nou, au început să se antreneze pentru maraton. Odată ce trec prin perioada asta șocantă de invaliditate, oamenii simt nevoia să-și încerce cu adevărat forțele. Mă bate ușor pe mână și se duce la ușă. Dacă ai nevoie de ceva, vorbește cu asistentele. Dacă mai ai întrebări, îți stau la dispoziție, îmi spune.

— Mulțumesc, îi zic și mă întorc spre Gabby. Grozav. După ce că nici nu sunt în stare acum să merg singură la toaletă, dacă n-o să încep să visez la maratoane și adidași Nike, o să fiu trântor.

— Cred că da, ăsta a fost mesajul. A zis că dacă nu începi să te antrenezi din secunda asta pentru maratonul din L.A., degeaba ai mai trăit pe lumea asta, n-ai decât să crăpi.

— Frate, ce scorie mai e și doctorița asta, zic și chiar atunci se aude un ciocănit în ușă.

O clipă mă sperii, crezând că e doctorița Winters. N-am vorbit serios. Am glumit și eu. E o femeie foarte drăguță. Îmi place.

E Ethan.

— Pot să mă furișez la voi? spune Ethan. Am nimerit într-un moment bun? Scoate de la spate un buchet imens de crini.

— Bună, îl salut.

Ador crinii. Mă întreb dacă și-a amintit sau dacă e doar o coincidență.

— Bună, spune și el, cu un glas blând, de parcă poate să mă rănească dacă vorbește prea tare. Nu s-a mișcat din ușă. E... Pot să...?

— E în regulă, îi spune Gabby. Intră. Ia loc.

Se mută de cealaltă parte.

Se apropie și-mi dă florile. Le iau și le miros. Îmi zâmbește de parcă numai eu aș fi pe lume.

Când mă uit la el, încep să-mi amintesc, la început aproape ca prin vis, iar apoi, pe măsură ce-mi amintesc mai multe lucruri, senzația de realitate devine mai puternică.

Țin minte că Gabby mi-a dat mobilul ei. Țin minte că m-am uitat pe ecran. Și am văzut mesajul de la Katherine.

Mă duc acasă cu Ethan. Ți se pare o idee foarte proastă?

Îmi afund fața în flori, evitând să mă uit la el. Aici, în spitalul ăsta atât de rece și de inodor, cu aerul lui stătut, ai impresia că poți să te îmbeți de la parfumul crinilor. Respir din nou, mai tare, străduindu-mă să trag în piept cât pot de mult din viața și prospețimea lor. Nu-mi scapă deloc ironia situației. Fiind tăiate din rădăcini, florile astea sunt prin natura lor pe moarte.

— Mmm, exclam.

Nu vrea nimic serios. Nu e interesat să fim împreună, odată ce s-a dus acasă cu ea. Se repetă povestea cu Michael. Trebuie neapărat să învăț să privesc adevărul în față. Era să mă sărute, numai că după aia s-a dus cu altă fată acasă.

— Miros grozav, zic.

— Cum te simți? mă întrebă el.

Ia loc pe scaunul de lângă pat.

— Sunt bine, zic. Serios.

Mă privește o clipă fix.

— Ai putea să le iei tu? zic, dându-i florile lui Gabby. Nu prea am unde să...

— A, face Gabby. Stai să gădesc ceva în care să le pun în apă. E bine așa?

Caută un pretext să ne lase singuri și tocmai i-am livrat unul perfect. Se strecoară afară pe ușă, zâmbindu-mi.

— Așa deci, începe el, trăgând adânc aer în piept.

— Așa deci, zic.

Rămânem tăcuți, uitându-ne unul la altul. Îmi dau seama că-și face griji pentru mine. Îmi dau seama că i-e greu să mă vadă într-un pat de spital. Îmi mai dau seama și că nu e vina lui că m-am supărat amintindu-mi că a mers cu Katherine acasă. Doar nu aveam nicio pretenție unul de la altul, nu ne-am promis nimic.

Oricum, totul îmi e foarte proaspăt în minte pentru că tocmai ce mi-am amintit, pentru că informația s-a rătăcit în haosul din creierul meu, însă totul s-a întâmplat de fapt cu zile în urmă. Pentru el nu mai e o noutate.

Dăm să vorbim amândoi odată.

— Cum te simți pe bune? mă întrebă el.

— Ce mai faci? îl întreb eu.

— Chiar m-ai întrebat ce mai fac? râde el. Tu ce mai faci? Asta contează acum. Mi-am făcut niște griji teribile pentru tine.

— Sunt bine.

— Am tras o sperietură de moarte, îmi spune el. Știi? Știi cât de distrus aș fi să trăiesc într-o lume fără tine?

Știi că ar trebui să-l cred. Știi că e sincer. Însă mă tem să nu-i dau prea tare crezare, asta e adevărul, că o să mă convingă prea ușor să cred ce vreau despre el. Nu mai vreau să mă port ca înainte. Nu mai vreau să mă încred în cuvintele unui om și să ignor ce face. Nu vreau să văd doar ce vreau să văd și atât.

O dată în viață, vreau să fiu realistă. Vreau să fiu cu picioarele pe pământ. Vreau să iau hotărâri înțelepte.

Așa că atunci când Ethan îmi zâmbește de parcă i-am pus lumea la picioare,

nouă-nouță, când vine atât de aproape, că-i simt căldura corpului și mirosul de detergent al hainelor, ca în liceu, trebuie să nu iau în seamă nimic. Pentru binele meu.

— Chiar sunt OK, îi spun. Nu-ți face griji. Doar niște oase rupte. În rest sunt OK.

Mă ia de mână. Mă cutremur. Când vede, își retrace mâna.

— Îți e bine aici? mă întrebă. Din câte am auzit, mâncarea de spital nu e chiar fantastică.

— Da, zic, aș mânca ceva bun. Însă au un puding destul de comestibil.

— Ți-au zis cât te țin aici? mă întrebă. Vreau să știu când pot să te mai scot în oraș.

Râd politicos. Exact așa ceva, flirtul ăsta care te farmecă – asta mă dă pe spate.

— O să mai fie până atunci, zic. Mai bine îți găsești altă fată cu care să ieși la băute.

— Nu, spune el zâmbind. Cred că prefer să te aștept.

Ba nu.

Tot sper să se întoarcă Gabby, însă s-a făcut nevăzută.

— Ei, n-o face, zic pe un ton politicos, însă nu chiar cald.

Cum și-așa n-a fost atât de amabil din partea mea să zic una ca asta, cred că m-am dat de gol.

— OK, spune el. Ar cam trebui să plec. Probabil că trebuie să te odihnești și eu trebuie să ajung la muncă...

— Da, zic. Sigur.

O ia spre ușă, apoi se întoarce.

— Știi că aș face orice pentru tine, nu? Dacă ai nevoie de ceva...

— Mersi, zic, dând din cap.

Înclină și el din cap, cu ochii în podea, apoi se uită iar la mine. Arată ca și cum ar vrea să spună ceva, însă se răzgândește. În loc de asta, ciocănește o dată în cadrul ușii și iese.

Gabby se întoarce îndată.

— Mă scuzi, spune. N-am vrut să trag cu urechea, numai că m-am întors cu florile acum câteva minute și v-am auzit discutând. N-am vrut să...

— Nicio problemă, zic și o văd cum pune florile pe masa de lângă ușă.
Oare de unde a făcut rost de vază? E drăguță. Florile sunt frumoase.
Majoritatea bărbaților ar fi adus garoafe.

Gabby se uită la mine.

— Ești supărată din cauza lui Katherine.

— Deci chiar ai tras cu urechea.

— N-am zis că n-am tras. Am zis doar că n-am vrut.

Râd.

— Nu sunt *supărată* din cauza lui Katherine, mă apăr eu. Doar că mi s-a confirmat că... poate nu-i o idee așa de bună să mai încercăm o dată.

— OK, zice ea, luându-mă o clipă de mână.

Iau telecomanda și deschid televizorul. Gabby își ia geanta.

— Pleci?

— Da, trebuie să mă duc la serviciu, am o ședință. Dar mai e un pic și ajung ai tăi. Acum câteva minute mi-au dat mesaj că parchează. O să stai un pic cu ei și mai târziu plec eu de la serviciu, îmi iau schimburi pentru mâine și mă întorc pentru petrecerea noastră în pijamale.

— Nu trebuie să rămâi peste noapte, zic.

Se încruntă la mine de parcă tocmai am mințit-o.

— Serios, râd eu. Pot să stea părinții mei cu mine. Sau Sarah. Sau nimeni. Serios. Du-te acasă. Du-te să-l mai vezi pe Mark. Sunt bine.

Chiar atunci vără mama capul pe ușă.

— Bună, scumpo! face ea. Bună, Gabrielle! adaugă când o vede.

— Bună, Maureen, spune Gabby și mă îmbrățișează. Eu tocmai plecam. Te sun mai încolo, îmi strigă din ușă. Discutăm chestiunea.

— OK, râd eu.

Mama înaintează în salon, urmată de tata.

— Salut, zic. Ce faceți?

— Ce facem? spune tata. *Ce facem?* apoi se întoarce spre maică-mea: Tu auzi ce zice asta mică? Accidentată cum e, ce întrebă ea de cum îi revine vocea – ce facem *noii*?

Vine și mă îmbrățișează blând. Toată lumea îmi scoate ochii, numai că *Ce faci?* e o întrebare perfect rezonabilă când te vezi cu cineva.

— Incredibil, spune mama, venind pe partea cealaltă a patului.

— Ajunge și Sarah imediat, mă anunță tata.

— Se enervează când trebuie să parcheze în lateral, îmi șoptește mama. A învățat să tragă pe stânga când și-a luat carnetul.

- Nu puteți să parcați în garajul spitalului? întreb.
- Clar n-ai vizitat niciodată pe nimeni la spital, râde tata. Te costă de te rupe. Dragii de ei! Atunci intră și Sarah pe ușă.
- Ai reușit? o întrebă mama.
- Am rezolvat, spune Sarah, răsufând adânc. Bună, mă salută. Cum ești?
- Bine, zic.
- Pari să te simți mai bine decât ieri, spune tata. Ai prins un pic de culoare în obraji.
- Și vorbești bine, adaugă mama.
- Sarah vine mai aproape.
- Nici n-am cuvinte să-ți zic cât mă bucur să văd că ești bine. Să-ți aud glasul. Își dă seama că mama mai are un pic și plânge și spune repede: însă am o veste proastă: cocul e foarte strâmb. Ia să vedem.
- Îmi ia capul în mâini și îmi scoate elasticul din păr.
- Ai grijă, îi zic. Părul e în capul cuiva.
- N-are nimic, spune ea. Ia stai. Se oprește. Ești bine, nu? Gabby a zis că doar jumătatea inferioară e afectată.
- Da, da, fac. Dă-i bătaie.
- Îmi lasă părul și se duce la poșeta ei.
- Trebuie pieptănat. Nimeni nu te piaptănă în spitalul ăsta?
- Scoate o perie din poșetă și începe să o treacă prin părul meu. E plăcut, cu excepția momentelor când mai găsește câte un nod la baza capului. Când trage de el, încercând să îl descâlcească, mă strâmb de durere.
- Mai ții minte când erai mică, spune mama, așezându-se, și te alegeai cu niște noduri cât toate zilele în păr când te chinuiai să ți-l împletești singură?
- Nu prea, zic. Dar dacă mă durea ca acum când mă trage Sarah de păr, înțeleg de ce nu-mi mai amintesc deloc.
- Nu se aude nimic și nu-i văd chipul în spatele meu, însă suni absolut sigură că Sarah își dă ochii peste cap.
- Da, nici atunci nu-ți plăcea și ți-am zis să nu te mai joci i. U părul dacă n-ai chef să stai până ți-l descâlcesc. Mi-ai zis că vi ei să-l tai pe tot și gata. Și nu te-am lăsat.
- Evident, spune Sarah, lăsând peria și făcându-mi un coc în vârful capului.
- Mai sus nu poți? o întreb. Nu-mi place când se atinge de pat.
- Mi-l desface și mai încearcă o dată.
- Bun, și, ca să nu mă lungesc... continuă mama.
- E prea târziu de-acum, glumește tata.

Mama se uită la el. Cum se uită nevestele și mamele la soți și tați de secole.

— În fine, spune ea răspicat, atunci te-ai dus la bucătărie când nu eram eu atentă și ți-ai tăiat părul.

— A, da, fac eu, amintindu-mi vag că am niște poze în care apar cu părul scurt. Cred că mi-ai mai zis povestea asta.

— Era atât de scurt! Nici nu-ți ajungea la urechi! exclamă ea. Am dat fuga la bucătărie și când am văzut ce-ai făcut, te-am întreat: „De ce-ai făcut așa ceva?” și tu, cică: „Nu știu, așa mi-a venit”.

— Concepție marca Hannah-Savannah, spune tata cu mândrie. Nici că se poate o descriere mai bună, sincer. „Nu știu, așa mi-a venit”.

Și râde singur.

Fix asta vreau să schimb la mine.

— Da, bine, Doug, numai că nu asta-i morala poveștii, spune mama.

Tata ridică mâinile, mimând regretul.

— Să am pardon, spune el. Urăsc când nu sunt în stare să ghicesc care-i morala bună. Cineva să cheme poliția!

— Chiar ții morțiș să mă întrerupi de câte ori povestesc ceva? îl întreabă mama și dă din mână a lehamite. Unde voiam eu s-ajung: a trebuit să te ducem la coafor și ți-au făcut o tunsoare ca de spiriduș – nu mai văzusem așa ceva la fetițe. Doar n-aveai mai mult de șase ani.

Așa îmi amintesc și eu, că în poze aveam părul tuns scurt și lipit de cap.

— Treci la subiect, mamă, o zorește Sarah. În ritmul ăsta o să fac nouăzeci și patru de ani când termini tu povestea.

E șocant s-o aud pe Sarah luând-o pe mama peste picior. Eu, una, nu i-aș zice în veci așa ceva.

— Bine, zice mama. Hannah, aveai un păr superb. Într-adevăr fenomenal. Mă opreau femeile la supermarket să mă întrebe cum de mi-a venit ideea să te tund așa. Iar eu le tot dădeam numărul doamnei care te-a tuns. Până la urmă și-a mutat coaforul din San Fernando Valley în Beverly Hills. Ultima dată am auzit că l-a tuns pe puștiul ăla din *Jerry Maguire*. Sfârșit.

— Nici nu mă așteptam să fie atât de nasoală povestea, spune Sarah. Gata! Am terminat.

— Cum îmi stă? îi întreb pe tata și mama.

Îmi zâmbesc.

— Ești o fată superbă, îmi spune tata.

— Poate că lumea o să vadă cocul lui Hannah și într-o bună zi o să-i fac un coc Angelinei Jolie, o tachinează Sarah pe mama.

— Nu contează coafeza! exclamă mama. Ce voiam să zic e că întotdeauna trebuie să-ți pui încrederea în Hannah. Pentru că și atunci când pare să fi dat rău de tot în bară, de fapt ți-a luat-o înainte. Asta e morala poveștii. Hannah o s-o scoată mereu cumva la capăt. Știi? S-a născut sub o stea norocoasă sau ceva.

Uneori mă gândesc că poveștile de viață ale mamei ar avea nevoie de o notă explicativă. Odată ce stă cineva să te lămurească ce vrea să spună, nu sunt rele deloc.

— Mi-a plăcut mult povestea asta, îi zic. Îți mulțumesc că mi-ai zis-o. Nu mai țineam minte nimic.

— Am pozele pe undeva, spune ea. O să le caut când ajungem acasă și ți le trimit. Chiar arătai minunat. De-asta îți tot spun să te tunzi.

— Bine, dar ce-o să se facă fără coc? Întrebă Sarah.

— Da, zic. Fără coc sunt zero barat.

— Ei, și zi-ne și nouă cum stă situația, Hannah Savannah, îmi spune tata. Doctorii au zis că o să te refaci bine, însă, ca un tată ce sunt, îmi fac griji despre starea ta de acum.

— Fizică și mentală, adaugă mama.

— Sunt bine, zic. Îmi toarnă calmante non-stop. Nu mi-e comod deloc. Însă sunt bine.

Ce rost are să le zic de copil? îmi alung gândul din minte. Nici măcar n-am impresia că îi țin în ceață.

— Chiar ești bine? mă întrebă mama, cu glas tremurător.

Tata o cuprinde cu brațul.

Oare de câte ori va trebui să repet ca să mă creadă cineva? Of, poate doar dacă e adevărat.

— Ce teamă ți-o fi fost, spune mama și i se umezesc ochii.

Tata o cuprinde mai strâns, însă văd că-i dau și lui lacrimile.

Sarah își ferește privirea. Se uită pe geam.

Toate glumele, aranjatul părului și amintirile de familie sunt doar de ochii mei. Sunt mâhniți și îngrijați. În stare de șoc, disconfort, nefericire și greață. Și dacă e să fiu sinceră, cumva mă alină să-i văd așa.

Nici nu mai țin minte de când nu m-am mai simțit un membru deplin al grupului. De mai bine de un deceniu, mă simt ca o musafiră în sânul familiei. De-abia dacă mai țin minte cum era când locuiam toți laolaltă, în aceeași casă, în aceeași țară. Însă când îi am pe toți trei în față, cu garda lăsată, să se vadă cât sunt de afectați, simt și eu că sunt parte din familie. Că fără mine nu e grupul complet.

— Ce bine-ar fi să stați și voi aici, zic, cuprinsă de emoție.

E ceva ce n-am mai zis până acum. Nu prea știu de ce.

— Mă simt atât de singură și... pur și simplu mi-e dor de voi.

Tata vine lângă mine și-mi strânge mâna.

— Nu trece zi să nu-ți ducem dorul, îmi spune. Nu trece zi. Știi?

Dau din cap. Deși nu știu dacă e tocmai cinstit să zic că da.

— Dacă tu ești aici și noi acolo, nu înseamnă că nu ne gândim tot timpul la tine, îmi spune mama.

Sarah încuviințează din cap, își întoarce privirea și se șterge la ochi. Apoi pune mâna pe genunchiul meu și mă privește în ochi zâmbind.

— Nu știu ei cum sunt, dar eu, una, te iubesc de nu mai pot, îmi zice.

ari și Tina s-au mutat în Pasadena acum câțiva ani.

Și-au vândut casa unde au stat când eram noi în liceu și au luat alta mai mică, în stil American Craftsman, pe o stradă liniștită, cu mulți copaci.

Eu, Gabby și Mark ajungem la ei pe la opt fără ceva. Mark a fost reținut la serviciu. Pare să stea peste program o groază de vreme sau să lucreze până seara târziu. Aș fi crezut că profesia de dentist e una cu program fix. Însă mereu se ivește câte o chestie de ultim moment.

Tragem pe aleea din față și intrăm în casă. Gabby nici nu se mai sinchisește să bată la ușă. Intră din prima.

Tina ridică ochii de la ce face în bucătărie și vine spre noi zâmbind larg, încântată, cu brațele deschise.

Îi îmbrățișează pe Gabby și Mark, apoi se întoarce spre mine.

— Hannah Marie! face ea, luându-mă în brațe.

Mă strânge tare și mă leagă în brațe cum fac numai mamele cu copiii lor.

— Bună, Tina, o salut. Mi-a fost dor de tine!

Îmi dă drumul și se uită cu atenție la mine.

— Și mie, scumpa mea, și mie. Du-te să-l saluți pe care. De-abia așteaptă să te vadă ca lumea la față.

Mă duc pe cealaltă ușă, lăsându-i pe Gabby și Mark cu Tina. Care e în curtea din spate, ia carnea de pe grătar. Chiar e un plus când locuiești la Los Angeles: poți să faci grătare douăsprezece luni pe an.

— Oare nu văd eu bine? face el, punând carnea într-o farfurie și închizând grătarul. Oare chiar o am în fața ochilor pe celebra Hannah Martin?

Care e într-un tricou de polo verde și pantaloni crem. Pare mai tot timpul îmbrăcat pentru o partidă de golf. Habar n-am dacă a jucat vreodată golf în viața lui, însă și-a însușit stilul ăsta de minune.

— Alta nu e, zic, desfăcând brațele ca pentru a mă prezenta.

Mă îmbrățișează. E un bărbat solid, care te strânge zdravăn.

Mai că-mi taie respirația. O clipă, mi se face dor de tata.

Îi ofer lui Care florile pe care le-am adus cadou.

— Ei, vai, mulțumesc frumos! Întotdeauna mi-am dorit un buchet de... crizanteme? mă întrebă.

Știe că nu le-a nimerit.

— Grini, zic.

— Cam tot pe-acolo, spune și mi le ia din mână. Nu mă pricep deloc la flori. Doar cumpăr câte un buchet de câte ori o dau în bară.

Încep să râd.

Îmi face semn să iau farfuria cu fripturi. O iau și mergem în casă.

Intrăm prin bucătărie. Tina le toarnă vin lui Gabby și Mark. Care se duce la ei.

— Tina, tocmai ți-am luat crinii ăștia. Poți să-mi mulțumești, spune el, făcându-mi cu ochiul.

— Vai, dragă, ce romantic, spune ea. Mă bucur că mi i-ai cumpărat chiar tu. Și că n-ai fost nepoliticos să-ți însușești florile pe care ni le-a adus Hannah.

— Așa e, spune Care, îmbrățișând-o pe Gabby, apoi dă mâna cu Mark și-l bate pe spate. Ar fi oribil din partea mea.

Gabby își dă jos poșeta și-mi ia geanta, ducându-le pe amândouă în hol.

— Dacă vrei, poți să-ți scoți și pantofii, spune ea. Însă ascunde-i undeva.

Mă uit nedumerită la ea. Tina mă lămurește.

— Barker, spune ea.

— Barker?

— Barker! urlă Care și un Saint Bernard cât toate zilele coboară scările și vine în bucătărie.

— Dumnezeule mare! fac eu. Barker!

Gabby începe să râdă. Barker se duce în fugă spre Mark, care se dă înapoi.

— Mi-am uitat pastilele antialergice, spune el. Îmi pare rău. Mai bine stau mai la o parte.

— Ai alergii la câini? îl întreb.

Mark încuviințează din cap și Gabby se uită la mine, încercând să-mi transmită ceva. Nu-mi dau seama ce, pentru că, dintr-o mișcare, e deja la podea și-l mângâie viguros pe Barker pe spinare. Barker se-ntoarce încântat cu labele-n sus, ca să-l mângâie pe burtă.

— Așadar! ne anunță Tina. Avem o cină gen friptură cu cartofi prăjiți. Însă, în cinstea voastră, Care a hotărât să iasă la bătaie cu un sos *chimichurri* la friptură,

piure cu usturoi și arpagic, plus varză de Bruxelles pentru că... sunt mamă, așa că nu mă pot abține, vreau să mâncam și niște legume.

Ai mei m-au silit să mănânc legume până am împlinit paisprezece ani sau pe-acolo, și de-atunci s-au lăsat păgubași. Mereu i-am apreciat pentru asta. Cât am locuit la care și Tina, aveam impresia că seară de seară mă îndoapă cu riboflavină.

Pe de altă parte, fiica lor este directoarea unei organizații nonprofit, măritată cu un dentist, așa că trebuie să-și fi făcut treaba bine.

Ne așezăm toți la masă, iar Care mă ia din prima la întrebări, ca un tată ce e.

— Hannah, ia mai zi-ne ce-ai făcut, îmi spune el, atacând grătarul.

— Păi... Ofterez, făcând ochii mari. Chiar nu prea știu cu ce să încep. M-am întors! zic, ridicând brațele și dând din mâini pentru efect.

Preț de o clipă, am impresia că nu mai trebuie să spun nimic. Firește că trebuie.

— Îhî, face el. Și?

Se apucă să pună în farfurii, care ajung din mână-n mână la fiecare. Când îmi primesc porția, am o groază de varză de Bruxelles în farfurie. Dacă n-o mănânc pe toată, sunt sigură că Tina o să comenteze.

— Și... în ultimul timp m-am tot mutat dintr-un oraș în altul. O vreme am stat prin nord-vest. Apoi prin New York.

— Ne-a zis Gabby că stai la New York, spune Tina, mâncând o bucățică de grătar. A fost fabulos? Ai văzut vreun spectacol de pe Broadway?

Râd încet, fără să vreau.

— Nu, zic. Nu prea.

Nu vreau să aduc deloc vorba despre Michael. Nu vreau să le destăinui în ce m-am băgat. Nu-s părinții mei, însă Care și Tina se comportă exact de parcă ar fi. Chiar îmi pasă ce cred despre mine.

New York-ul n-a fost de mine, zic, sorbind din vinul pe care mi l-au pus în față, dar în clipa următoare las paharul pe masă.

Miroase oribil. Nu-mx place.

Gabby, observând că nu mă simt în apele mele, îmi sare în ajutor.

— Hannah se simte bine aici, cu noi, pe Coasta de Vest, știți? Aici e de ea.

— Amin, face Care, tăindu-și o bucățică de friptură și ducându-și-o la gură. (Care mestecă uneori cu gura deschisă.) Mereu am zis că cel mai bine te duci unde ai parte de soare. Numai proștii se duc la ninsoare.

Tina își dă ochii peste cap.

Care se uită la Mark.

— Mark, ce faci, bei vin la grătarul ăsta?

Mark e cam deconcertat. Acum îmi dau seama că lui Mark îi e un pic teamă de care. Nu mi-e greu să înțeleg de ce. E un socru redutabil.

— Asta am avut în față, râde Mark. Nu prea țin cont.

Care se ridică de la masă și merge la bucătărie. Se întoarce cu o bere pe care i-o pune lui Mark în față.

— Așa mai merge! exclamă Mark, râzând.

Pare să bea berea mai cu poftă decât vinul pe care i l-a pus Tina în pahar, însă nu știu dacă e doar de ochii lui Care sau nu. A început și să se scarpine destul de rău la încheieturile mâinilor și la ceafă. Probabil din cauza lui Barker.

Care se așază la loc.

— Bărbații beau bere, spune el, luând o gură din a lui. E simplu.

— Tată, spune Gabby, genul n-are nicio treabă cu preferințele oamenilor în materie de băuturi. Unii bărbați beau *appletini*. Unele femei beau bourbon. Nu contează.

— Recunosc că habar n-am ce-i aia *appletini*, însă ai absolut dreptate, spune Care, pe un ton meditativ. Am fost prea simplist, îmi cer scuze.

Acum că sunt iar la ei în casă, îmi amintesc de unde vine toată povestea asta. Cum de simte Gabby nevoia să se exprime cât mai clar și precis posibil pe chestiunea politicii de gen. E din cauza lui Care. Din când în când își expune ideile sale învechite despre bărbați și femei, însă de obicei se corectează singur când îi atrage Gabby atenția.

— Ei, Hannah, schimbă Tina subiectul, ce planuri ai? Rămâi o vreme în L.A? Îmi înghit îmbucătura de carne.

— Da, răspund. Așa sper.

— Ai făcut rost de vreun job aici? mă întrebă Care.

Gabby îmi sare imediat în apărare.

— Tată, nu începe.

Care își ia un aer defensiv.

— Am întrebat și eu.

— Nu, clatin eu din cap. N-am făcut.

Mă uit la paharul de vin din fața mea. Nu-mi vine deloc să mai iau o gură. Nu vreau să-i simt iar mirosul. Iau paharul de apă de lângă el și beau.

— Însă o să fac! urmez eu. E pe listă. Mașină. Job. Apartament. Știi, temeliile unei vieți funcționale.

— Ai bani de mașină? mă întrebă Care.

— Tată! exclamă Gabby. Dă-o-ncolo.

Mark nu se bagă. E prea preocupat să se scarpine pe mâini. Plus, am impresia că Mark nu se bagă într-o groază de chestii.

— Gabby! Fata a stat la noi aproape doi ani. E practic fiica mea rătăcitoare. Pot să-mi permit s-o întreb dacă-i trebuie bani să-și ia mașină. Nu? se întoarce el spre mine.

Am o relație tare ciudată cu soții Hudson. Pe de-o parte, nu sunt părinții mei. Nu ei m-au crescut de fapt și nici nu mă sună regulat, să vadă cum îmi merge. Pe de altă parte, dacă aș avea nevoie de ceva, întotdeauna am știut că m-ar ajuta. Doar m-au avut în grijă într-una din perioadele mele de formare majore. Și adevărul e că părinții mei nu sunt alături de mine. Părinții mei nu mi-au mai fost alături de ceva timp.

— Nu-i nevoie, spun. Am ceva bani puși deoparte. Destul ca să plătesc în avans pentru o mașină sau chiria pe două luni și garanția unui apartament. Dacă mă scot ieftin, poate o să fac rost de amândouă.

— Adică ai vreo cinci mii de dolari în mână, spune Care.

Gabby clatină din cap. Mark zâmbește. Poate se bucură că a scăpat din vizorul lui Care.

Tina intervine înainte să zic eu ceva.

— Care, ce-ar fi să lăsăm chestiile mai spinoase după cină?

— Hannah, mă întreabă el de-a dreptul, te simți prost din cauza mea? Te deranjez cu ceva?

Ei, haide! Și ce pot să zic? Da, mă simt cam prost să discut acuma despre cât de lefteră și de nepregătită pentru viață sunt. Dar care om pe lumea asta recunoaște că se simte prost dacă e întrebat verde-n față? E o întrebare imposibilă. Ești silită să dai asigurări cuiva care-ți invadează intimitatea că e în regulă.

— Nu mă deranjează, zic. Serios.

Care se întoarce spre Gabby și Tina.

— Spune că n-o deranjează.

— Bine, bine, face Tina. Cine mai vrea vin?

Gabby ridică paharul. Eu nici nu m-am atins de al meu.

— Eu mai am, zic.

Tina mi se uită în farfurie.

— Ai terminat? mă întreabă.

Toată lumea și-a golit farfuriile aproape de tot. În a mea a mai rămas doar varza de Bruxelles.

— Mai am un desert fenomenal pe meniu.

Știu că e imatur, însă chiar îmi fac griji că o să mă judece că trec la desert fără să-mi fi terminat legumele din farfurie. Mă apuc să le mănânc repede, cât mai discret.

— Minunat, zic printre îmbucături. Mai am un pic și termin.

Tina se duce la bucătărie. Tocmai când Care îl ia la întrebări pe Mark despre cabinetul lui, Tina îl cheamă s-o ajute să deschidă încă o sticlă de vin.

— Îmi pare rău că te pisează taică-meu la cap, îmi spune Gabby după ce Care și Tina nu mai pot să ne audă.

Termin varza de Bruxelles, îndesându-mi ultimii muguri în gură. Mestec rapid și înghit.

— Nu mă deranjează, zic. Nu mi-e așa de teamă de întrebările lui taică-tău, mai tare mi-e groază c-o să mă judece maică-ta că nu mi-am terminat legumele din farfurie.

— Pe bună dreptate, râde Gabby.

Mark intervine și el:

— Odată nu mi-am pus niciun morcov fiert de-al ei în farfurie și mai târziu m-a luat deoparte și m-a întrebat dacă nu mă tem să nu mă aleg cu o carență de vitamina A.

Mai iau o gură de apă. Se poate să fi exagerat cu varza de Bruxelles. Încep să mă simt cam balonată și îngreșoasă.

— Mai bine nu mâneam așa de repede, zic, mângâindu-mi stomacul. Dintr-odată mă simt... bleah.

— A, știu, eu mi-am învățat lecția, râde Gabby.

— Nu, mi-e... Chiar nu mă simt bine dintr-odată, spun.

— Ți-e greață sau cum? mă întreabă Mark.

— Da, răspund râgâind.

Chiar am râgâit, pe bune.

— Mi-e foarte greață.

Vin Tina și Care, Tina aduce vinul și Care, un platou plin de rulouri cu scorțișoară foarte moi și înmiresmate.

Zâmbesc larg când Tina îmi face cu ochiul.

— Ei, așa-i că știm ce-i place lui Hannah? spune Care. Îmi pune platoul în față. Tu îți alegi prima. Nici nu mă aștept să nu-ți alegi ruloul cel mai înecat în glazură.

Respir adânc, trăgând pe nări mirosul de scorțișoară și zahăr. Apoi, dintr-odată, trebuie s-o tai de-acolo.

Împing cu toată forța scaunul de sub mine și dau fuga la baia de pe hol,

închizând ușa în urma mea. De cum mă postez în fața vasului de toaletă, vărs tot din mine. Mă simt slăbită și un pic amețită. Sleită de puteri.

Mă așez în fața vasului. Îmi face bine să simt gresia rece pe piele. Nu știu cât stau așa. Când Gabby începe să bată la ușă, revin la realitate. Intră fără să mai aștepte să-i răspund.

— Ești bine? mă întrebă.

— Da, zic, ridicându-mă.

Deja mi-am revenit mult.

— Sunt bine, spun, scuturând din cap ca să mi-l limpezesc. Oi fi alergică la varza de Bruxelles?

— Of, face ea zâmbind. Ce bine-ar fi, nu?

După câteva minute, cât să mă adun și să găsesc apa de gură, mă întorc la masă.

— Scuze, zic. Corpul meu o fi intrat în stare de șoc după consumul de legume.

— Sigur ești bine? mă întrebă Tina râzând.

— Da, o asigur eu. Mă simt perfect normal.

Gabby ia poșeta ei și geaca mea.

— Numai că mă gândesc că ar fi cazul s-o ducem acasă, ne anunță ea.

Chiar mă simt în stare să mai rămân, însă ar fi probabil o idee mai bună să plec acasă. Să mă culc.

— Da, face Mark, scărpinându-se iar. Sincer, și eu mă simt cam copleșit de la întâlnirea cu câinele.

Nu știu dacă observă și altcineva, însă Gabby își dă ochii peste cap. O enervează Mark. Cu alergia lui la câini. Presupun că tocmai mărunțișurile te calcă pe nervi într-o căsnicie.

— Vai, ne pare rău, spune Tina. De-acum o să-ți luăm medicamente antialergice, să le ai când vii la noi. În caz că uiți iar.

— A, mersi, zice Mark. E adevărat că nu ajută chiar așa de mult.

După care se apucă să vorbească cinci minute întregi despre simptomele lui și pe care anume le combate medicația antialergică. Vorbește de parcă a fost diagnosticat cu nu știu ce boală incurabilă, nu doar o alergie la câini. Dumnezeule, până și mie mi s-a luat de alergia lui de-acum.

— Ei, oricum, face Care când o luăm spre ușă, nouă ne face plăcere când veniți pe la noi.

— A! exclamă Tina. Hannah, stai să-ți dau niște rulouri cu scorțișoară la pachet. E bine așa?

— Mi-ar plăcea foarte mult, zic. Mulțumesc frumos.

— Bun, numai o clipă.

Dă fuga la bucătărie, însoțită de Gabby. Rămân cu care la ușa din față. Mark stă lângă trepte. Apoi se scuză că trebuie să meargă la baie.

— Încep să-mi curgă ochii, ne explică el.

Care se uită în urma lui, apoi mă trage deoparte.

— Ia-ți mașină, îmi spune Care.

— Hm?

— Ia-ți mașină. Stai la Gabby și Mark până câștigi destui bani de avans.

— Da, zic. Mi se pare cel mai deștept așa.

— Și după ce ți-ai luat mașină, sună-mă la serviciu.

Ia o carte de vizită din portofel și mi-o întinde. *Dr. Care Hudson, pediatru.*

— A, fac eu. Nu știu dacă...

— Avem o recepționeră, spune. E îngrozitoare. Absolut îngrozitoare. Trebuie s-o concediez.

— Oh, îmi pare rău.

— Câștigă patruzeci de mii de dolari pe ani, cu asigurare medicală și tot.

Mă uit la el.

— După ce-o concediem, o să ne trebuiască cineva care să răspundă la telefon, să facă programări și să facă un pic de imagine pentru cabinet.

— A, fac eu.

Îmi oferă o slujbă.

— Dacă-mi spui când crezi că poți să preiei postul, o s-o mai țin câteva săptămâni. Să mă asigur că slujba e disponibilă pentru tine.

— Serious? Îl întreb.

— Nici n-am de ce să mă gândesc mai bine, încuviințează el. Meriți să-ți poarte cineva de grijă un pic.

— Uau, mulțumesc, spun emoționată.

— Când o să te întrebe ce salariu îți dorești, zi patruzeci și cinci. Probabil o să obții un patruzeci și doi, trei. Asigurare completă. Concediu plătit. Tot tacâmul.

— Nu am deloc pregătire să lucrez într-un cabinet medical, zic.

— Ești deșteaptă, îmi răspunde el, clătinând din cap. O să te prinzi repede.

Gabby și Tina ies din bucătărie cu rulourile învelite în staniol și un vas de plastic cu mâncare de la cină. Mark vine de la baie.

— Mergem? Întreabă Gabby, luând-o spre ușă.

Îmi dă o parte din mâncare și deschide ușa.

Barker vine în fugă spre noi și își pune etichete pe mine. Îl dau jos. Mark sare cât colo, ca ars.

— Poți să le încălzești la microunde, îmi spune Tina. Sau în cuptor, la o sută șaptezeci de grade.

— Și zi-mi cum rămâne cu ce-am vorbit, îmi spune și Care.

Le mulțumesc amândurora, însă nici n-aș putea să exprim cât de mișcată sunt.

— Vă mulțumesc. Mult de tot, zic iar.

— Cu plăcere, îmi răspunde Tina, îmbrățișându-mă de despărțire.

Îl îmbrățișez și pe care, pe când Tina îi îmbrățișează pe Gabby și Mark. După ce ne mai luăm la revedere câteva clipe și Gabby îl drăgălește pe Barker de plecare, ieșim pe ușă.

Mark se urcă la volan. Gabby se urcă în față lângă el. Eu mă întind pe bancheta din spate.

— Cum te simți? mă întreabă Gabby.

— Bine, răspunde Mark, apoi își dă seama că pe mine mă întreba.

Nu zice nimic.

— Bine, zic.

Sincer. Chiar mă simt bine.

Când m-am mutat la colegiu de la familia Hudson, nici nu mi-a trecut prin cap că pot să mă întorc.

Le-am tot zis oamenilor: „Ai mei sunt la Londra, ai mei sunt la Londra”, însă ar fi trebuit să le spun: „Mai am o familie și la Los Angeles. Locuiesc pe o stradă liniștită, mărginită de copaci, într-o casă în stil American Craftsman din Pasadena”.

În seara asta, ai mei au plecat pe la nouă, după ce am tot insistat să se ducă să doarmă la hotel. Ei voiau să rămână peste noapte, numai că de fapt nu prea aveau ce să facă aici, doar să stea și să se uite la mine. Și uneori mai simt nevoia să rămân singură. Simt nevoia să nu mai fac atâta pe curajoasa măcar o vreme. Acum sunt singură, e liniște și pace. Aud zumzăitul aparatului electric, bipăitul slab al aparatelor din alte saloane.

Lumea mi-a adus un morman de cărți. Le oferă ca să-ți treci timpul cu ele. Cărți și flori. Flori și cărți.

Iau o carte din teancul de la Gabby și încep să citesc. Începe cam greu, are numai descrieri. O carte lentă, cu multe descrieri, ar merge bine într-o zi ca oricare, o zi în care nu încerc să-mi înăbuș gândurile, însă în momentul ăsta nu e deloc bună. Așa c-o pun înapoi în teanc și iau alta. Iau toate cărțile la rând, până găsesc o voce destul de alertă și palpitantă ca să o reducă pe a mea la tăcere.

Când vine Henry să mă controleze, sunt atât de adâncită în lectură, că am și uitat unde și cine sunt. Ceea ce e o adevărată binecuvântare.

— Mai rezisti? îmi spune Henry, încuviințez din cap și vine la mine.

Mă uit iar la tatuajul lui. Nu scrie *Isabelle*, ci *Isabella*. Pe loc îmi schimb fantezia, înlocuind zvârluga blondă și stilată cu o brunetă voluptuoasă, cu pielea măslinie. Dumnezeule mare, trebuie să-mi văd de viața mea și gata.

— Tu nu dormi niciodată? mă întrebă el, punându-mi tensiometrul pe braț. Ești vampir? Care-i faza?

Râd și mă uit la ceas. De-abia e trecut de miezul nopții. La spital, timpul își pierde semnificația. Serios. Pe când eram afară, în lumea reală, prinsă de activitățile mele sociale curente, mai zicea câte cineva „Timpul e doar o construcție mentală”, la care îmi dădeam ochii peste cap și bifam mai departe diverse sarcini de pe lista urgențelor. Însă n-aveam dreptate, ei aveau. Timpul nu e nimic. Lucru pe care îl înțelegi cel mai bine la spital.

— Nu, sunt bine, zic. Azi-noapte, după ce ai fost să mă vezi, am dormit cel puțin nouă ore.

— OK, spune. Păi, să mă anunți dacă e vreo schimbare. Somnul ajută mult procesul de vindecare.

— Absolut, zic. Am băgat la cap.

Henry e și mai arătos decât ieri. Nu toate femeile se simt atrase de genul ăsta de frumusețe fizică, bănuiesc. Nu are o față simetrică. Cred că are nasul un pic cam mare în comparație cu celelalte trăsături. Și ochii mici. Însă nu știu cum se face, dar arată bine.

Lasă fișa în suportul patului.

— Păi, ne vedem mai încolo... spune el, însă îl întrerup.

— Isabella, fac eu. E soția ta?

Sunt un pic jenată că l-am întrebat tocmai când e clar că voia să plece. Dar ce să-i faci? S-a întâmpat și gata.

Se apropie de mine. De-abia atunci îmi trece prin cap să mă uit dacă poartă verighetă. Îți închipui că m-am învățat minte când vine vorba de prostii din astea. N-are verighetă. Însă de fapt lecția e că dacă nu poartă verighetă nu înseamnă că nu-i însurat. Așa că e o întrebare valabilă.

— Nu, îmi răspunde, clătinând din cap. Nu sunt căsătorit.

— A, fac eu.

Henry nu-mi spune cine e Isabella și îmi dau seama că putea să-mi zică dacă voia. Așa că... mă simt cam stânjenită.

— Îmi pare rău că am fost indiscretă, zic. Știi cum e pe aici. Plictiseală. Nu mai știi ce e sau nu politicoș să întrebi când nu cunoști pe cineva.

Henry începe să râdă.

— Nu, nu, e-n regulă. Dacă cineva și-a tatuat ditamai numele pe antebraț, cred că naște întrebări. Sincer, mă mir că nu mă-ntreabă mai multă lume.

— Păi, încep eu rîzînd, mersi că ai venit să mă...

Însă de data asta Henry mă întrerupe.

— A fost sora mea, îmi zice.

— A, fac eu.

— Da, spune. A murit acum vreo cînșpe ani.

Îmi las ochii în jos, privindu-mi mâinile. Apoi mă forțez să mă uit iar la el.

— Îmi pare rău.

— Mulțumesc, răspunde el, privindu-mă meditativ. Mersi.

Nu știu ce să zic, nu vreau să fiu deplasată, însă aș vrea totuși să-i transmit că mi-ar face plăcere să-l ascult. Însă ce să-i spun? Aș vrea să-l întreb cum a murit, însă pare nepoliticos. Nu-mi mai vine nimic în cap, așa că rămân doar cu ochii la el.

— Ai vrea să știi cum a murit, spune Henry.

Pe loc mă jenez în ultimul hal că poate să-și dea seama ce gîndesc și că sunt atât de vulgară.

— Da, zic. M-ai prins. Nu e oribil? Atît de morbid și inutil, însă a fost prima chestie care mi-a venit în cap. *Cum a murit?*

Sunt îngrozitoare, zic, clătînd din cap consternată. N-ai decît să-mi scuipi în mîncare mîine-dimineață dacă vrei. O să te înțeleg perfect.

Henry se așază pe scaun rîzînd.

— Nu, nu, e OK, spune. E tare ciudat, nu? E prima chestie care-ți vine în creier. *A murit? Cum a murit?* Însă în același timp e cam lipsit de tact să întreb.

— Așa e! răspund, clătînd iar din cap. Îmi pare foarte rău.

Rîde amuzat.

— N-ai greșit cu nimic. Avea șaișpe ani. S-a lovit la cap într-o piscină.

— Groaznic, zic. Îmi pare tare rău.

— Da, spune. N-avea voie să sară. Însă avea doar șaișpe ani, știi? La șaișpe ani faci exact ce n-ai voie. Au dus-o imediat la spital. Doctorii au făcut tot ce-au putut. Chiar am crezut că o să supraviețuiască, însă... știi, uneori nu-ți mai revii și gata. Am tot așteptat să se trezească, însă nu s-a mai trezit.

— Uau, fac eu.

Îmi pare tare rău de el și de ai lui. Și de sora lui.

Atîta îți plîngi de milă că ești în spital, că e aproape un șoc să-ți dai seama cîtî oameni nu scapă cu viață. Și eu puteam să ajung ca sora lui. Să nu mă mai trezesc niciodată.

Insă m-am trezit. Sunt unul din oamenii care s-au trezit.

O clipă, mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă mă aflam ceva mai în mijlocul străzii sau ceva mai lângă trotuar. Dacă mașina m-ar fi azvârlit la stânga și nu la dreapta. Sau dacă mașina ar fi circulat cu șase, șapte kilometri mai mult pe oră. Poate nu m-aș mai fi trezit niciodată. Azi m-ar fi înmormântat poate. Nu e ciudat? Nu e absolut nebunesc? Un simplu pas într-o direcție sau alta poate fi o chestiune de viață sau de moarte, o diferență infimă și incomodă.

Ceea ce înseamnă că mă aflu aici și acum, încă în viață, pentru că am luat niște decizii juste, chiar dacă la vremea respectivă mi s-au părut doar câteva clipe neînsemnate. Am decis corect.

— Îmi pare rău că tu și familia ta a trebuit să treceți prin așa ceva, îi zic. Nici nu-mi închipui cum e.

Încuviințează din cap, acceptându-mi cuvintele de compasiune.

— De fapt, de-asta m-am și făcut asistent. Cât am tot așteptat la spital să aflăm cum se simte, mi-am dorit să mă aflu și eu în salon, să ajut, să fac ceva, să mă implic, nu să aștept să facă sau să zică altcineva ceva. Am vrut să mă asigur că fac tot ce pot ca să ajut alți oameni aflați în situația noastră.

— Înțeleg foarte bine, spun.

Oare știe că spune ceva care îl pune într-o lumină atât de bună? Bănuiesc că nu, ci doar e perfect sincer.

— Acum câțiva ani s-au împlinit zece ani de la moartea ei. Nici n-am știut de mine, sincer. Nu reușisem să accept o mulțime de lucruri care au ieșit dintr-odată la suprafață atunci. La vremea aia, părinții mei erau divorțați, se mutaseră înapoi în Mexic, de unde veniseră. Așa că am rememorat totul singur. Oricum, m-am simțit mai bine când m-am hotărât să-mi fac tatuajul. Așa că am trecut la fapte. Nu prea m-am gândit la altceva.

— Așa fac și eu! râd. M-am simțit mai bine, așa că am trecut la fapte.

— Poate ar fi cazul să-ți faci un tatuaj cu fraza asta, îmi spune el.

— Nu știu dacă sunt genul ăsta de om, râd eu iar. Sunt mult prea nehotărâtă. Deși recunosc că al tău îți ia ochii. A fost primul lucru pe care l-am observat la tine când ai intrat.

— Nu ce bărbat superb sunt? râde Henry.

— Îmi cer scuze. A fost *al doilea* lucru pe care l-am observat.

Henry bate ușor în patul meu și se ridică.

— Deja am întârziat, remarcă. Poftim, e vina ta.

— Îmi pare rău, zic. De fapt, tu ar trebui să-ți ceri scuze. Că mă distragi de la odihna foarte necesară.

Zâmbesc.

— Ai dreptate, spune el, clătinând din cap. Unde mi-a fost mintea? O fată drăguță mă întreabă ceva și dintr-odată pierd noțiunea timpului. Vin să văd ce faci mai încolo, spune el și iese pe ușă.

Nu reușesc să-mi înăbuș zâmbetul care parcă ține morțiș să mi se întindă pe toată fața. Clatin din cap, amuzându-mă de propria mea purtare ridicolă. Însă pentru o clipă chiar mă gândesc dacă să stau trează la noapte. Îmi propun să-l aștept să se întoarcă.

Însă e o nebunie. Probabil că se poartă așa de amabil cu toți pacienții lui. Le spune tuturor femeilor că sunt drăguțe. Iar eu mă simt singură și plictisită aici. Sunt disperată să mi se întâmple ceva interesant, ceva bun.

Sting veioza de la capul patului și mă las mai în jos, potrivindu-mi comod capul pe pernă.

Nu mi-e deloc greu să adorm, odată ce-mi propun. Asta mi-a plăcut întotdeauna la mine. Nu adorm deloc greu.

Înd ajungem acasă la Gabby și Mark, deja am hotărât să accept jobul. Gabby și Mark au vorbit despre asta tot drumul, Gabby mi-a zis că, fără nicio îndoială, i se pare o idee excelentă.

— Știu sigur că se poartă foarte frumos cu angajații lui, cabinetul lui pune foarte mare accent pe bunăstarea asistentelor și personalului, a zis ea. Iar taică-meu te iubește, așa că o să fii favorita lui.

Când ne urăm noapte bună și ne retragem în camere, încep să realizez că am o ofertă de job. Chiar am șansa să-mi găsec un job pe bune. Uneori nici nu-mi dau seama cât mă apasă grijile până nu scap de ele. Însă în seara asta mă simt mult mai liberă decât azi-dimineață.

Îl sun pe Ethan din pat, să-i dau vestea cea bună. E în culmea fericirii. Apoi îi povestesc ce-am mai făcut în seara aia.

— Cred că am alergie la varza de Bruxelles, îi spun. De-abia am răzbit de la masă la budă ca să borăsc tot ce-am mâncat la cină.

— Ce? Ți mai e rău? Stai, că vin să te iau, zice.

— Nu, îi spun. Mi-e bine aici. Nu trebuie să vii.

— Vreau să vin. E o scuză numai bună să te văd. Vin. N-ai cum să mă oprești.

Râd, dându-mi seama imediat că nici nu mi-am închipuit serios că o să dorm acolo la noapte. Cred c-am știut că trebuie să-mi umplu timpul cu ceva până vine el să mă ia.

— OK, da, da, da, vino să mă iei! zic. De-abia aștept să te văd.

— Plec acum, spune el.

Așa că n-a trecut nici jumătate de oră de când am ajuns acasă și deja o iau spre ușă, să ies la mașina lui Ethan.

Când mă duc în living să-mi iau geanta, o văd pe Gabby la bucătărie în pijama, umplându-și un pahar cu apă.

— Pleci undeva? mă tachinează ea.

— M-ai prins, zic.

— Mi-am dat seama, spune. Deși m-am gândit c-o să ne zici să te lăsăm la el pe drum, așa că ai rezistat mai mult decât m-am așteptat.

— Cel puțin sunt oarecum imprevizibilă.

— Ei, nu exagera, zice ea când eu mă întorc spre ușă. Stai așa. Ia rulourile cu scorțișoară de pe masă și mi le aduce. Te rog, ia-le cu tine și lasă-le la Ethan. Dacă le văd în fața ochilor, o să-mi vină să le mănânc pe toate.

— Și crezi că mie n-o să-mi vină? râd eu.

— Da, bine, spune ea, oriunde apari, se ivesc și rulourile cu scorțișoară în peisaj. Eu așa nu pot să trăiesc.

Iau rulourile cu scorțișoară.

— Ar fi cazul să le trimit alor tăi un bilet de mulțumire, zic.

Aud cum trage Ethan în fața casei.

Gabby se uită la mine de parcă nici n-a mai auzit așa o nerozie de când e.

— O să-i jighești așa, spune ea. Ar fi ca și cum le-aș trimite eu un bilet de mulțumire că m-au crescut. Termină.

Râd.

— Și acuma fugi de-aici, mă îndeamnă ea. Cred că te așteaptă deja.

O îmbrățișez și îi zic că ne vedem mâine.

Ies pe ușa casei, Ethan a parcat chiar în față. Mă uit la el o clipă, până se prinde că l-am văzut. Scoate cheia din contact și deschide portiera.

— Arăți superb, îmi spune.

Zâmbesc și apoi mă trezesc râzând, închipuindu-mi ce-ar fi dacă l-ar auzi Gabby. O și văd deschizând fereastra și strigând s-o audă toată strada: „Bine, dar nu în asta constă valoarea unei femei!”

O iau spre mașină zâmbindu-i, iar el îmi deschide portiera, îl îmbrățișez și mă urc. Se urcă și el și o ia din loc.

— Ce-ai acolo, o tavă-ntreagă de rulouri cu scorțișoară? mă întrebă el.

Toată mașina miroase de la ele.

— Aha, fac eu. Dacă te porți frumos cu mine, îți dau și ție unul sau cinci.

— Cu tine, totul e numai voie bună și rulouri cu scorțișoară.

— Exact, zic.

Ethan mă ia de mână la stop. Mă sărută pe obraz la semafor.

Cu el mă simt iar în apele mele. Și îmi place de mine. Până acum îmi place cine am ajuns de când sunt în oraș. Parcă am redevenit o versiune a mea de mult uitată, în pielea căreia mă simt mult mai bine decât la New York.

Dintr-odată, un cățeluș șiret dă buzna în mijlocul străzii.

Ethan virează repede spre trotuar, ca să nu-l lovească. Câinele traversează mai departe strada. E destul de târziu, așa că deocamdată nu mai apare nicio mașină din spatele nostru. Ethan trage pe dreapta.

— Tre' să luăm câinele ăla, spune el, exact când eu pun mâna pe mânerul portierei, gata să sar după el.

Ne dăm amândoi jos din mașină și ne repezim la câine, uitându-ne să nu vină vreo mașină.

Îl văd ceva mai în față.

— Pe dreapta, lângă tomberon, zic. Îl vezi?

Ethan vine la mine, uitându-se într-acolo. O ia încet spre câine.

— Hei, amice, spune când ajunge aproape.

Câinele țopăie mai departe pe stradă, fără nicio grijă. Ethan se furișează spre el, încercând să-l apuce, însă de cum îl vede apropiindu-se, câinele fuge în cealaltă direcție. Mă mișc ceva mai rapid, încercând să tai calea câinelui din partea opusă, însă îl ratez. E un câine cu blana maro și alb murdar, ceva mai mare decât am crezut când l-am văzut de departe, însă nu cine știe ce, o fi vreun soi de terrier. Are o blană încurcată, însă cu fire scurte, e micuț, dar drăcos.

Vine o mașină. Ethan se dă iar mai aproape și încearcă să prindă câinele, dar nu reușește. Câinele crede că ne jucăm cu el.

Mașina vine cu toată viteza pe drum. Mă apucă panica la gândul că iar o să fugă câinele în stradă. Sunt la câțiva pași de el. Câinele țopăie jucăuș, depărtându-se de mine.

Mârâi tare la el, încercând să scot un urlet cât de cât animalic.

Câinele se oprește locului. Atunci îi întorc spatele și o rup la fugă, sperând să se ia după mine. Ceea ce se și întâmplă. Dacă înainte fugea de mine, acum o ia spre mine cu aceeași viteză. Când ajunge la picioarele mele, sare pe mine. Mă aplec repede să-l iau. Mașina ne depășește în viteză. Mă trece un val de ușurare.

E o cățelușă. Fără zgardă. Fără medalion.

Ethan vine în fugă la mine. Țin câinele în brațe.

— Dumnezeule, zice, chiar am crezut că s-a zis cu ea.

— Știu, spun. Însă a scăpat. Am prins-o.

S-a făcut covrig la pieptul meu și mă linge pe mână.

- Ei, câinele ăsta a fost clar dresat să facă moarte de om, spune Ethan.
- Da, râd eu, sunt sigură că doar așteaptă momentul propice ca să atace.
- Așa deci, n-are medalion, spune Ethan. N-are lesă, n-are nimic.
- Nu, clatin eu din cap. Presupun că va trebui s-o ducem mâine la veterinar, să vedem dacă are cip. Și să punem niște anunțuri prin zonă.
- OK, spune el. Până atunci...
- Nu putem s-o lăsăm afară pe stradă, zic. Poți să primești la tine *două* femei în loc de una la noapte?
- Sigur e loc și pentru ea, încuviințează Ethan.
- O luăm amândoi spre mașină. Când ajungem, Ethan ne deschide portiera.
- Mai bine i-am pune un nume, spun. Știi tu, până una, alta.
- Crezi că nu putem să-i spunem doar Câine și gata? întrebă Ethan, ducându-se pe partea cealaltă.
- Nu, cred că merită un nume nobil. Eroic. Grandios.
- Un nume bombastic pentru o cățelușă micuță, propune Ethan.
- Exact, încuviințez.
- Ethan pornește mașina. Ne gândim o vreme și deja știu ce nume să-i pun.
- Charlemagne¹, zic. Micuța Charlemagne.
- Charlemagne era bărbat, spune Ethan. Contează?
- Bine, dar nu pare mai degrabă un nume de femeie?
- Acum că zici, da, râde Ethan. Bine atunci, Charlemagne să-i fie numele.
- Charlemagne, mâine îți găsim stăpânul, o să fie tare fericit mulțumită nouă. Însă în noaptea asta ești a noastră.
- Când intrăm pe ușa garsonierei lui Ethan, îi dau în sfârșit drumul cățelușei, care începe imediat să fugă prin casă, dintr-o încăpere în alta. O urmărim, minunându-ne câtă energie are, până când își face vânt până în pat și se face covrig într-un colț.
- Nu pot s-o păstrez, îmi spune Ethan. Știi că nici nu mi-ai zis s-o țin, doar că... vreau să fie clar. Nu ne lasă cu animale de companie în clădirea asta.
- Nu, știu, clatin eu din cap. O să-i găsim stăpânii mâine. Poate mă duc cu ea la veterinar mâine-dimineață, cu autobuzul.
- Pot să-ți las mașina, îmi spune. Găsesc un coleg să mă ducă.
- E OK, zic. Dacă o să încep să lucrez pentru Care, oricum trebuie să-mi iau mașină. O duc mâine-dimineață la veterinar și apoi o să iau un taxi sau un autobuz, ceva, să văd dacă găsesc un magazin auto bun, să-mi cumpăr mașină.
- Ți-ai găsit slujbă, spune el. Vrei să-ți iei mașină.
- Da, zic.

— Văd că începi să te stabilești aici.

— Cred că da.

Îmi zâmbește, privindu-mă lung de tot.

— Acum, că avem câinele cu noi în pat, presupun că nu ne facem de cap la noapte, glumește el.

— Probabil că nu.

— Bine atunci, face el, ridicând din umeri, se pare că de-acum relația noastră n-o să se mai bazeze doar pe sex. De acord?

Zâmbesc. Nu mă pot abține.

— Presupun că sunt în stare să mă concentrez măcar o dată pe ce-ai în cap, îi răspund.

Își scoate râzând cămașa. Apoi își desface șlițul și azvârle pantalonii pe un scaun.

— Acuma încerc să fiu cât mai puțin sexy, îmi spune. Bine, știu că încă sunt extrem de sexy, însă...

— O să încerc să mă controlez, zic.

— Ar fi ideal.

Ethan ridică cearșaful și se bagă în pat doar în boxeri. Mă dezbrac și-mi iau tricoul de pe podea. Îl trag pe mine și mă vâr lângă el.

— Nu ești absolut deloc sexy, îmi spune Ethan. Niciun pic.

— Nu? Îl întreb sceptică.

— Pff, dacă ai impresia că mă gândesc cât de bine arată sânii tăi pe sub tricoul meu, te înșeli amarnic. Îmi vine mai ușor ca niciodată să nu fac sex cu tine acum.

Mă lipesc de el râzând. Charlemagne s-a culcușit cam între noi. De-abia încăpem toți trei în pat, însă ne descurcăm.

— A, stai așa, zic când Ethan stinge lumina. Aprinde-o la loc.

— OK, face el și se conformează.

Sar jos din pat ca să caut lista pe care am întocmit-o după-amiază. Iau un pix și tai „Fă rost de job”.

I-o arăt.

— Mai am două și termin.

— Of, face el, uitându-se la mine. Te rog să-ți vâri picioarele la loc sub cearșaf, să nu le mai văd. Arată și mai bine decât sânii tăi.

La ora două după-masă, când mă trezesc din somn, am parte de o bucurie nesperată.

— Surpriză! exclamă Tina, intrând în salon cu care.

Gabby vine la urmă, părând spăsită. Tina mi-a adus o vază cu unele dintre cele

mai frumoase flori pe care le-am văzut în viața mea.

Flori, flori, flori. Moare cineva dacă-mi aduce niște bomboane de ciocolată?

— M-au pus să le promit că n-o să-ți zic că vin, îmi spune Gabby.

Care își dă ochii peste cap și se apropie de mine.

— Surprizele sunt mult mai plăcute, spune el.

Se apleacă să mă îmbrățișeze ușor. Tina vine chiar din spate și când se dă el la o parte, vine în locul lui. Miroase a vanilie.

— Vă mulțumesc c-ați venit.

— Glumești? spune Tine. Gabby ne-a interzis să venim să te vedem mai devreme. Dacă era după mine, aș fi venit aici cu zile-n urmă și n-aș mai fi plecat.

Pune vaza cu florile pe masă, lângă restul.

Care se așază imediat pe scaun, la capul patului.

— Cum te simți? mă întrebă.

Mă privește țintă, cu o privire plină de compasiune, înțelegere și cunoaștere profesională. Nu știu dacă mă întrebă în calitate de prieten, figură paternă sau medic.

— Bine, zic.

— Ia încearcă să-ți miști degetele de la picioare, îmi spune, fixându-și privirea la capătul patului.

— Tată! exclamă Gabby. Nu ești doctorul ei. Doctorița Winters s-a ocupat de minune de ea.

— Niciodată nu sunt prea mulți doctori la căpătâiul unui bolnav, spune Carl. Hannah, încearcă să-ți miști degetele de la picioare.

N-am chef să-mi mișc degetele.

— Mai târziu, tată, spune Gabby. Bine? Hannah se simte prost.

— Hannah, te simți prost din cauza mea?

Ce pot să răspund? *Da, mă simt prost?* De fapt, știi ce, dă-o-ncolo, viața e prea scurtă ca să mințim oamenii.

— Da, zic. Un pic. E un iad să stau imobilizată la pat și să-mi simt corpul în halul ăsta. Mi-ar plăcea să mai uit de degetele de la picioare câteva minute!

Care mă privește în ochi, apoi dă din cap și se uită la Gabby.

— Mă scuzi, îmi spune, ridicând mâinile. Lăsăm pe mai încolo.

Am impresia că a terminat, însă iar începe să vorbească.

— Vezi numai să-i dai doctoriței un pic de lucru din când în când. Muncește-o ca lumea, să te aibă mereu în vizor.

— Așa o să fac, spun.

Îmi face cu ochiul și îi fac și eu.

— Ei, începe Tina, ți-a zis Gabby că avem un câine, Barker? Sunt topită după el. Unde mă duc, pun lumea să se uite la poze cu el.

Vine la mine cu mobilul în mână, zâmbindu-i lui Gabby. Nu-i pasă dacă mă uit la Barker sau nu. Încearcă doar să schimbe subiectul, ca să termine Care.

— Tot încerc s-o conving pe Gabby să ia un Saint Bernard fix la fel, îmi spune Tina, arătându-mi o mulțime de poze cu Barker în diverse camere ale casei.

— Știu, spune Gabby, numai că Mark are alergie la câini. Face mare caz de asta.

O vreme discutăm, ne punem la curent cu ce-a mai făcut fiecare și facem toți trei mișto de Gabby. Apoi se pregătesc de plecare. Mă bucur că au venit, însă nu stau mult. Par să înțeleagă perfect cât de extenuant e să fii în compania oamenilor când ești la spital.

— După ce te externează, îmi spune Tina, și te simți în stare, vreau să discutăm despre proces.

— Proces?

Tina se uită la Gabby, cerându-i permisiunea să continue, iar Gabby aprobă discret.

— Gabby mi-a povestit cum a fost cu persoana care te-a lovit și am vorbit cu un prieten, un PDA.

Nu știu dacă să mă jenez sau să mă mândresc că știu ce-nseamnă PDA – procuror districtual adjunct – pentru că m-am uitat la o groază de episoade din *Lege și ordine*.

— Bine, zic.

— Au aflat cine e femeia care te-a lovit. A fost acuzată că a fugit de la locul accidentului.

— Păi, e bine, nu?

— Da, încuviințează Care. Foarte bine.

— Însă voiam să-ți sugerăm ceva. Toate procedurile medicale o să te coste scump, îmi spune Tina. Sunt sigură că ai vorbit cu părinții tăi și nu vrem să ne băgăm unde nu ne fierbe oala, însă vrem să știi că o să te ajutăm, dacă ai nevoie de bani ca să te achiți de ele.

— Ce? fac eu.

— Doar dacă ai nevoie, spune Care. Nu vrem decât să știi că suntem alături de tine și că poți să apelezi la noi în caz de nevoie.

— Și, adaugă Tina, o să te ajutăm s-o dai în judecată pe femeia asta dacă te hotărăști.

Sunt copleșită de generozitatea și atenția soților Hudson.

— Uau, fac eu. Sunt... Nu știi ce să zic.

Tina mă ia de mână.

— Nu zice nimic. Ni s-a părut important să știi, atâta tot. O să te sprijinim întotdeauna.

— Din punctul nostru de vedere, ești membră de onoare a familiei Hudson, spune Care. Însă știi deja, nu?

Mă uit la el și dau din cap cât se poate de sincer.

Care și Tina o iau spre ușă și Gabby îi conduce afară. Când se întoarce în salon, eu sunt cu ochii în tavan, încercând să diger toate noile informații. Nu m-am gândit deloc la cheltuielile de spitalizare. Nu m-am gândit la persoana responsabilă pentru starea în care mă aflu.

Cineva m-a adus în starea în care sunt.

Cineva e de vină.

Din cauza cuiva am pierdut copilul pe care nici nu știam că-l am.

— Ești bine? mă întreabă Gabby.

Mă uit la ea și îmi alung gândurile.

— Da, zic. Sunt bine. Părinții tăi sunt... ce să mai... sunt... incredibili.

— Părinții mei te iubesc, îmi spune Gabby, așezându-se pe scaun.

— Chiar crezi că e cazul s-o dau în judecată?

— Da, încuviințează Gabby. Absolut.

— Nu sunt genul care dă lumea în judecată, zic, deși nu știu ce vreau să spun cu asta.

— Am fost de față, Hannah. Femeia aia te-a lovit pe trecere, cât era verde pentru pietoni. N-avea cum să nu-și dea seama ce s-a întâmplat. A știut că a lovit pe cineva. Și nici atunci măcar n-a oprit. A mers înainte. Așa că, dat fiind că femeia asta a fugit de la locul unei fapte care putea avea consecințe mortale, că n-a încercat deloc să te ajute sau să cheme salvarea, chiar cred că merită nu doar să facă pușcărie, ci și să plătească despăgubiri pentru ce a făcut. Dacă vrei să știi ce cred, spune Gabby furioasă, n-are decât să se ducă-n pizda mă-sii.

— Doamne, Gabby.

— Nu-mi pasă cum sună, ridică ea din umeri. O urăsc.

Încerc o vreme să mă pun în pielea ei. A văzut cum m-a lovit o mașină. M-a văzut cum mă prăbușesc la pământ. M-a văzut cum îmi pierd cunoștința. Și a crezut probabil că pot să mor sub ochii ei. Și brusc încep și eu s-o urăsc pe femeia aia. Pentru că Gabby a trecut prin așa ceva din cauza ei. Pentru că eu am trecut prin tot ce am trecut din cauza ei. Pentru tot.

— Bine, zic. Ai vrea să te ocupi de asta? Sau, de fapt, să-i zici mamei tale că

mi-am dat acordul?

— Sigur, spune ea.

— Păcat că *Lege și ordine* nu e cu procese civile. Atunci probabil aş fi aşa o expertă în materie, că aş putea să-mi pledez cazul la proces.

Gabby râde și se ridică de pe scaun când îi vede pe părinții mei și Sarah intrând. Sarah e în pantaloni de stofă negri, un tricou de bumbac și un jersey străveziu. Și dacă nu i-ai vedea geamantanul, tot ai ști că se duce la aeroport.

— Bun, spune Gabby, pupându-mă pe obraz. Te las pe mâini bune. Ne vedem mâine.

Îi îmbrățișează pe ai mei și pleacă.

Ai mei nu mi-au zis că pleacă azi la Londra, mă cam ia prin surprindere. Însă, ca să fiu absolut sinceră, mă simt și imens de ușurată. Îi iubesc pe ai mei. Însă îmi mănâncă din energia și așa foarte redusă. Iar când mă gândesc că mâine n-o să mai trebuiască să fac conversație, ci doar o să stau liniștită cu Gabby, deja mi se pare o zi cât se poate de bună în condițiile actuale.

— Ce faceți, plecați? îi întreb, luându-mi un ton plin de regret temperat.

Am grijă să nu ridic tonul la sfârșitul frazei, ci să pronunț toate cuvintele egal. Mama se așază lângă mine.

— Doar Sarah, scumpa mea, îmi spune ea. Eu și tata nu plecăm nicăieri.

Simt că mă încrunt, așa că mă controlez, zâmbind și mai larg. Ce fiică îngrozitoare mai sunt și eu, de vreau să plece toți!

— A, super, fac.

Sarah își lasă geamantanul la ușă și vine de cealaltă parte a patului. Tata se uită la televizorul suspendat. A început *Jeopardy!*

— Îmi pare rău că trebuie să plec, îmi spune Sarah. Deja mi-am luat prea multe zile libere, așa că nu mai am cum să lipsesc. O să mă concediez.

— A, nu-i nicio problemă, îi zic. O să mă descurc. Nu-i nevoie să rămână nimeni cu mine.

Poate pricep unde bat.

— Păi, eu și mama ta clar nu plecăm prea curând, spune tata, luându-și în sfârșit ochii de la televizor. Nu ne ducem nicăieri până nu se vindecă Hannah Savannah a noastră de tot.

Zâmbesc, fără să știu ce să zic. Mă-ntreb dacă-mi spune tot Hannah Savannah ca-n copilărie pentru că așa mă cunoaște cel mai bine. Nu prea știe mare lucru despre femeia adultă. Poate încercă să se convingă că nu m-am schimbat așa de mult de când au plecat la Londra, de parcă timpul s-a oprit locului și el n-a ratat niciun eveniment din viața mea.

— Am avion peste câteva ore, însă mai e destul timp să stăm împreună, îmi spune Sarah.

Jeopardy! trece la runda dublă și tata se așază, captivat de ecran.

Ascultăm toți când un participant își alege subiectul „abrevieri poștale”.

— Of, ce plictiseală, spune Sarah.

Mai bine ar schimba canalul. Nu vreau să mă uit la *Jeopardy!* vreau să mă uit la *Lege și ordine*.

— Acest stat din Midwest este singurul a cărui abreviere formată din două litere este de asemenea o prepoziție, se aude vocea inimitabilă a lui Alex Trebek.

— Oregon! exclamă tata, ridicând repede mâna.

— Doug, îi spune, mama clătinând din cap, au zis din Midwest. Oregon e în nord-vest.

Mă mănâncă limba să le zic că *or* nu e prepoziție, însă o las baltă.

— Ce este Indiana? răspunde concurentul.

— Răspuns corect.

Tata se plesnește peste genunchi. N-a ghicit deloc. Uneori e pe dinafară. Total pe dinafară.

— Da, bravo, tată, spune Sarah.

Tonul ei și lejeritatea cu care interacționează toți trei, de parcă pot să spună fără probleme tot ce le trece prin cap, îmi arată cât de stânjenită mă simt aici, în salonul meu de spital, cu ei de față.

Pur și simplu... nu pot. Nu vreau să rămână ai mei cu mine. Vreau să mă lase în pace, să mă vindec.

Trebuie să mă relaxez cât sunt la spital. Trebuie să mă odihnesc. Însă nu-mi vine deloc ușor să stau cu ei și asta nu e odihnă.

Puțin după ce se termină *Jeopardy!* trebuie să apară taxiul lui Sarah, s-o ducă la aeroport. Ia geanta și vine să mă îmbrățișeze ușor. E o îmbrățișare pe jumătate, nu din partea ei, ci doar pentru că eu nu pot să îmbrățișez pe nimeni ca lumea deocamdată.

Apoi se întoarce spre ai mei și îi îmbrățișează de rămas-bun.

— Ai pașaportul la îndemână? o întrebă mama.

— Da, nicio problemă.

— Vine George să te ia de la Heathrow? o întrebă tata.

— Da.

Urmează o serie de întrebări logistice, *Ți-ai amintit de cutare sau cutare lucru*, apoi lumea face schimb de o *să-mi fie dor de tine și Te iubesc*.

După care pleacă și rămân doar cu ai mei.

Nu mi se-ntâmplă niciodată să rămân doar cu părinții mei.

Chiar în clipa asta, când îi văd cum se uită la mine, îmi dau seama că n-am nimic să le spun. Nu am despre ce să vorbesc, nu vreau să fac nimic, nu am nevoie de nimic de la ei, nu am nimic să le ofer.

Îmi iubesc părinții. Serios, îi iubesc. Numai că îi iubesc cum îți iubești o bunică de care nu ești prea apropiată, cum îți iubești unchiul care stă în celălalt capăt al țării.

Nu ei sunt sprijinul meu.

Și trebuie să se ducă acasă.

— Puteți să mergeți și voi acasă dacă vreți, le zic pe un ton cât pot de blând.

— Prostii, spune mama, așezându-se. Suntem alături de tine. O să rămânem cu tine până te faci bine.

— Da, zic. Numai că nu e nevoie.

Încerc eu să par nonșalantă, însă tot îmi iese cumva brutal și apăsător.

Se uită amândoi la mine, neștiind cum să răspundă, apoi mama începe să plângă.

— Mamă, te rog, nu plânge, spun. N-am vrut să zic...

— Nu, mă întrerupe ea. Nu-i nimic. Mă scuzi un pic, continuă, ștergându-se la ochi. Trebuie doar... să beau niște apă.

Apoi iese, dispăre pe hol.

Mai bine-mi țineam gura. Mai bine mă mai prefăceam un pic și gata.

— Îmi pare rău, îi zic tatii.

Nu se uită la mine. Are ochii în podea.

— Chiar îmi pare rău. Îmi pare rău că am zis așa ceva.

— Nu, n-are de ce să-ți pară rău, spune el, clătînând din cap, tot fără să mă privească. Apoi ridică ochii și se uită la mine. Știm că n-ai nevoie de noi. Știm că ți-ai clădit viața ta aici, fără noi.

Ce mai viață!

— Eu...

— Nu trebuie să zici nimic. Mamei tale îi vine mai greu să accepte lucrurile astea decât mie, însă îmi pare sincer bine că ai spus ceva. Ar trebui să fim în stare să vorbim pe șleau, să fim sinceri unul cu altul. Vine lângă mine și-mi ia mâna. Eu și mama ta am greșit. Am greșit.

Mă izbește dintr-odată ce ochi verzi superbi are taică-meu. E taică-meu, așa că nu prea observ, însă când te privește intens, ca acum, e greu să nu observi. Sunt verzi ca firul ierbii, verde-închis ca smaraldul.

— Imediat ce ne-am mutat la Londra, eu și mama ta ne-am dat seama că am

greșit mult că nu te-am luat cu noi. Nu trebuia să te lăsăm la Los Angeles. N-ar fi trebuit niciodată să plecăm fără tine.

Îmi feresc privirea. Are ochii verzi tot mai sticloși. Glasul tot mai tremurător. Nu suport să-l văd așa. Îmi privesc mâinile.

— De câte ori te sunam, urmează el, începeam amândoi să plângem de cum închideam. Însă ție părea să-ți meargă bine. Așa că ne-am gândit că ești bine și gata. Cred că aici am greșit cel mai mult. Că te-am crezut pe cuvânt și n-am vrut să-ți spunem noi ce să faci. La o adică, păraai fericită la familia Hudson. Aveai note bune. Ai intrat la un colegiu bun.

— Așa e, zic.

— Însă, acum că mă gândesc, îmi dau seama că toate astea nu însemnau că ești bine.

Aștept să văd dacă o să spună mai multe.

— E greu să recunoști că nu ți-ai crescut cum trebuie copilul, spune el. Știi, am o mulțime de prieteni cu copii mari, care s-au mutat în alte părți, și mi-au spus toți ce lovitură dureroasă e să-ți dai seama că propriii tăi copii nu mai au nevoie de tine. Și, deși n-o zic niciodată, întotdeauna mă gândesc că o fi dureros să-ți dai seama că propriul tău copil n-are nevoie de tine, însă... e absolut insuportabil să știi că a avut nevoie de tine și n-ai fost lângă el atunci.

— Au fost doar doi ani, zic. După aia aș fi plecat oricum la colegiu.

— Ai fi plecat cum și când ai fi dorit, era alegerea ta. Știind că, orice s-ar fi întâmplat, puteai să te întorci acasă. Nu cred că ți-am zis vreodată asta clar. Că alături de noi ești acasă.

Fără să vreau, îmi dau lacrimile. Vreau să mi le stăpânesc, să nu le las să se reverse. O vreme reușesc. Însă, ca într-o partidă echilibrată de skandenberg, una din părți tot cedează până la urmă. În cazul ăsta, eu. Lacrimile câștigă.

Îl iau pe taică-meu de mână și i-o strâng tare. Cred că e prima dată, de mult timp, când nu mă simt stânjenită de prezența lui. Sunt în largul meu.

Mă bate peste mână, privindu-mă. Apoi zâmbește, ștergându-mi o lacrimă.

— Am discutat ceva cu mama ta și aveam de gând să atacăm subiectul când te simțai mai bine, îmi spune. Însă vreau să discutăm acum.

— OK...

— Cred că ți-ar fi mai bine să te muți la Londra.

— Cine, eu?

Tata încuviințează din cap.

— Sunt sigur că după ce mai că ți-ai pierdut viața într-un accident de mașină, îți vine să-ți reevaluezi viața și, ce mai, după ce mai că ți-ai pierdut fiica într-un

accident de mașină, începi imediat să vezi totul mai în perspectivă. Ar fi cazul să fim din nou o familie adevărată. E un noroc pe mine că sunt tatăl tău, e un noroc că faci parte din viața mea. Așa i se pare și mamei tale. Ar fi trebuit să te întrebăm acum mulți ani dacă vrei, însă am presupus pur și simplu că știi că te vrem alături de noi. Însă de-acum nu mai vreau să presupun nimic. Ai vrea să vii la noi? Te rog. Noi am vrea să te muți la Londra cu noi.

E mult prea mult. Londra. Tata. Mama care plânge pe hol. Patul de spital. Și... toată situația.

Îi evit ochii, coborându-mi privirea, cu speranța că, odată ce o să mă uit la el, o să știu ce să-i răspund. Nu trebuie decât să mă uit în altă parte până mă hotărăsc ce să spun.

Numai că nu-mi vine nimic în minte.

Așa că, la fel cum fac de câte ori mă simt pierdută, deviez de la subiect.

— Nu știu, tată, vremea e mai frumoasă aici.

El râde și se uită apoi zâmbind larg la mine.

— Nu-ți place să fie înnorat și să plouă încontinuu?

Clatin din cap.

— Pramite-mi c-o să te gândești, bine?

— Promit, zic.

— Cine știe, poate că la Londra ți-a fost dat să ajungi de la bun început.

Glumește doar. Habar n-are ce-nseamnă așa ceva pentru mine.

Apoi îmi dau seama cât de bizar e că nu mi-a trecut niciodată ideea asta prin cap. În toate călătoriile mele, în toate mutările mele din oraș în oraș, nici măcar o dată nu mi-a intrat în vizor tocmai orașul unde locuiau ai mei. Să-nsemne asta că nu e de mine? Sau o fi un semn că asta trebuia să înțeleg într-un final, că trebuie să trăiesc la Londra? Vreau să-mi urmez destinul, însă nu prea am chef să mă duc la Londra.

— O să te-ntreb ceva, îmi spune tata. Și trebuie să-mi răspunzi cât se poate de sincer. Nu-ți face griji cum crezi că o să ne simțim eu și mama ta. Nu vreau să te gândești decât la tine și la nevoile tale.

— OK, zic.

— Vorbesc serios, Hannah.

— OK.

— Ți-ar fi mai ușor dacă eu și mama ta am pleca? mă întrebă el pe un ton grav, care mă ia prin surprindere.

Iată lucrul pe care mi-l doresc. Mi se oferă pe tavă. Însă nu știu dacă sunt în stare să întind mâna și să-l iau. Nu știu dacă suport s-o zic cu voce tare, să-i zic

tatii că am nevoie să plece, mai ales după discuția noastră.

— Nu mă preocupă ce simțim eu și mama ta. Pentru tine îmi fac griji, adaugă el, înainte să-mi formulez răspunsul. Numai la tine mă gândesc. Numai de tine îmi pasă. Și nu-mi trebuie decât să-mi oferi informațiile necesare ca să decid ce e mai bine pentru fiica mea. De ce anume ai nevoie? Ți trebuie un pic de liniște și pace în momentul ăsta?

Mă uit la el. Simt că-mi tremură buzele. Nu sunt în stare s-o spun. Nu reușesc s-o spun.

Tata zâmbește și când îl văd înțeleg că n-o să mă pună s-o spun. Încuviințează din cap, luându-mi tăcerea drept răspuns.

— Atunci ne despărțim o vreme, spune el. Știu că asta nu înseamnă că nu ne iubesti.

— Chiar vă iubesc, spun.

— Și noi te iubim.

Ne-am tot zis că ne iubim, însă de data asta o simt chiar în piept.

— Bun, stai să mă duc s-o anunț pe mama ta.

— Vai, îmi pare atât de rău, zic, ducându-mi mâinile la față.

Mă simt oribil.

— Să nu-ți fie. E mai puternică decât îți dai seama uneori. Și nu-ți vrea decât binele.

Iese pe hol. Rămân o clipă singură, simțindu-mi inima grea și ochii umezi.

Nu peste mult timp, se deschide ușa și intră părinții mei. Mama nu e-n stare să zică nimic. Se uită doar la mine și vine într-un suflet să mă cuprindă cu brațele pe după umeri.

— Noi plecăm, îmi zice.

— OK, zic.

— Te iubesc, îmi spune. Te iubesc mult de tot. Când te-ai născut, am plâns șase ore încontinuu, pentru că nu mai iubisem pe nimeni așa de mult de când eram. Și n-am încetat niciodată să te iubesc. Bine? N-am încetat nicio clipă.

— Știu, mamă. Și eu te iubesc.

Își șterge lacrimile, îmi strânge tare mâna și îl lasă pe tata să vină să mă îmbrățișeze.

— Sunt mândru de tine, îmi spune el. Sunt mândru că ai ajuns omul care ești acum.

— Mersi, tată.

Și cu asta, ies pe ușă.

Apoi tata face cale întoarsă.

— A, era să uit, zice.

Ia o cutie de pe masă, unde o lăsase când a intrat, și mi-o întinde.

O deschid. Un rulou cu scorțișoară de la Gogoșeria lui Primo. Glazura s-a lipit de capac și aluatul a început să se desfacă.

— Ți-ai amintit, zic.

E un cadou atât de bine gândit și un gest atât de frumos, că știu că iar o să mă ia plânsul dacă nu pleacă imediat.

— N-aș uita niciodată așa ceva, îmi spune el, făcându-mi cu ochiul.

După care iese pe ușă, după mama și sora mea. O să ia un taxi până la LAX, după care iau avionul până pe cealaltă coastă, apoi pe deasupra Atlanticului, până aterizează la Heathrow.

Iar eu o să rămân aici.

Pot să declar cu toată sinceritatea că până în clipa asta nu mi-am dat seama niciodată cât de mult m-au iubit părinții mei întotdeauna.

e când a plecat Ethan la serviciu, stau cu Charlemagne și încerc să mă hotărâsc la ce veterinar să merg cu ea și ce autobuz să iau.

Azi-dimineață, puțin după ce a plecat Ethan, am vomat iar. Mi-a fost cam greață când m-am trezit, apoi mi s-a părut că mă simt mai bine, așa că am deschis frigiderul să văd dacă are ceva bun de mâncare. Când am luat un pachet de bacon, mirosul mi-a întors stomacul pe dos. După ce am vomat, m-am simțit mult mai bine. Brusc, mi s-a făcut o foame de lup și atunci mi-am amintit de rulourile cu scorțișoară.

Am luat unul pentru mine și unul pentru Charlemagne, însă apoi m-am răzgândit. La urma urmelor, e o jucărie de câine. Așa că pe al ei l-am rupt în două și o jumătate i-am dat-o pe podea și cealaltă mi-am pus-o în farfurie. Am hăpăit tot din trei înghițituri. După care am mai mâncat unul.

În colegiu, când se mai întâmpla, foarte rar, să mă îmbăt, mi se făcea imediat foame. Ca și cum corpul meu scăpase de tot ce-i făcea rău și voia să primească în loc ceva delicios. Dimineața, după ce mă trezeam, mă duceam la Dunkin Donuts și dădeam gata o gogoasă simplă cu scorțișoară, care semăna cel mai mult la gust cu desertul meu preferat. Unele lucruri rămân la fel toată viața, presupun.

Acum stau cu Charlemagne pe canapea. Mi s-a culcat în poală, iar eu stau și mă uit la ea, încercând să-mi dau seama dacă am voie să-mi iau câinele în autobuz. Pe site nu scrie nimic concludent, așa că închid calculatorul și hotărâsc să văd pe parcurs cum o să se desfășoare ziua. Dacă nu mă lasă cu ea în autobuz, o să găsesc eu o soluție.

Încui ușa garsonierei lui Ethan și ies. Prioritatea numărul unu: lui Charlemagne îi trebuie o zgardă și o lesă, altfel n-am cum să mă plimb cu ea prin oraș. Mă duc la un Target situat destul de aproape de garsoniera lui Ethan. O țin pe Charlemagne încovrigată în brațe. Mă aștept să mă oprească vreun angajat al magazinului, însă nimeni nu-mi dă atenție. Plănuiam să zic că e câine de serviciu, însă nu e nevoie. Iau o zgardă și o lesă și mă duc la casă. Vânzătoarea se uită strâmb la mine, însă nu spune nimic. Mă port ca și cum e perfect normal să vii cu câinele în brațe la magazin. În general, când faci ceva ce nu trebuie, cel mai bine mi se pare să te porți ca și cum faci exact ceea ce trebuie să faci.

După ce-i pun zgarda și lesa, hotărâsc să adopt aceeași tactică și în autobuz. Cât aștept autobuzul, afixez un aer foarte sigur de mine. Când sosește, mă urc odată cu mulțimea, sperând că șoferul o să fie prea distras de aglomerație.

Nu am eu norocul ăsta.

— N-aveți voie cu câinele, îmi spune șoferul.

— E un câine de serviciu, zic.

— N-are niciun medalion oficial, îmi spune șoferul.

Dau să-i răspund, însă mă întrerupe.

— Oricum nu contează. N-aveți voie cu câinele.

— Bine, zic.

Aș vrea să stau un pic la discuții cu el, să văd dacă nu reușesc să-l conving să ne lase, însă nu-mi vine nimic în minte și așteaptă lumea după mine.

— Mersi, îi zic și cobor.

Să mor, și tot o să duc câinele la spitalul veterinar cumva.

O iau înapoi spre Target. Intru iar cu fruntea sus și cu Charlemagne în brațe și mă duc drept la raionul de rechizite să cumpăr un ghiozdan. Apoi mă duc la vânzătoarea dinainte să plătesc, știind că n-o să zică nimic.

— N-aveți voie cu câini, îmi spune ea. Costă paisprezece dolari și optzeci și nouă de cenți.

— Mulțumesc, zic, prefăcându-mă că n-am auzit prima parte.

Ies repede, dau colțul și las ghiozdanul pe trotuar. Apoi o iau pe Charlemagne, o vâr în rucsac și trag fermoarul, lăsându-i o mică porțiune deschisă, să respire.

Mă duc în stație și aștept următorul autobuz. Când sosește, mă urc de parcă aș avea cărți în rucsac, nu un terrier micuț. Cum am adoptat atitudinea corectă și Charlemagne nu latră deloc, totul merge ca uns. Mă așez în spate de tot. Las cu grijă rucsacul la picioare și deschid un pic mai mult fermoarul. Charlemagne așteaptă liniștită în rucsac și nu scoate un sunet.

O țin jos, la picioare. Mai tot drumul doarme și când e trează se uită frumos la

mine, cu chipul ei blajin și ochii imenși. E mai murdară pe față decât pe restul corpului. Trebuie să-i fac o baie. Mă bucur că nu se roagă de mine s-o scot din rucsac și nici nu încearcă să mi se urce în poală sau să ne jucăm. Are o fețișoară de-ți vine să faci absolut orice pentru ea și nu vreau să ne dea jos din autobuz.

Străzile se perindă una după alta prin fața ochilor, facem o groază cu autobuzul. Chiar când mă gândesc că m-am urcat în alt autobuz, văd în față spitalul veterinar.

Apăs pe butonul de stop și autobuzul încetinește. Mă ridic, iau cu grijă rucsacul și mă duc la ușile duble din spate. Cum aștept eu să se deschidă ușile, Charlemagne începe să latre.

Mă uit țintă la uși, dorindu-mi să se deschidă odată. Nu se deschid. Toată lumea se întoarce spre mine. Mă simt privită din toate direcțiile, însă refuz să mă uit la cineva, ca să nu las să se vadă că eu sunt vinovată.

Când îl văd pe șofer răsucindu-se să depisteze sursa zgomotului, se deschid ușile și cobor în fugă din autobuz. Când ajungem pe trotuar, o scot pe Charlemagne din rucsac. O parte din pasageri ne privesc pe geam. Șoferul se uită urât la mine. Însă apoi autobuzul o ia din loc, mișcându-se cu viteza melcului pe străzile Los Angelesului, iar eu și Charlemagne suntem libere ca pasărea cerului, la o stradă de spitalul veterinar.

— Am reușit! îi zic. I-am fraierit pe toți!

Își lasă capul pe umărul meu și apoi mă linge pe obraz.

O pun jos, ținând-o bine de lesă, și o luăm spre clădire și intrăm în holul de la recepție.

Peste tot sunt câini. Miroase ca la adăpost. Oare de ce au câinii și pisicile mirosul ăsta greu? Dacă iei fiecare animal separat, nu miroase așa de rău, însă de cum se strâng mai multe exemplare laolaltă... îți mută nasul din loc.

— Bună, salut recepționera.

— Cum vă pot ajuta? mă întrebă ea.

— Am găsit un câine pe stradă azi-noapte și voiam să văd dacă are cip.

— Bun, spune ea. Momentan ne-am cam aglomerat un pic, însă treceți-vă numele aici și o să văd dacă putem să ne ocupăm de dumneavoastră mai repede.

Îmi arată o fișă. La rubrica *Numele câinelui* scriu „Charlemagne” și la *Proprietar* mă trec pe mine, chiar dacă probabil n-o cheamă Charlemagne și nu eu sunt proprietara.

— Doamnă? mă strigă recepționera.

— Da?

— Nu e nimeni disponibil până la șase, îmi spune ea.

— Șase?

— Da, răspunde ea. Îmi pare rău. Am efectuat niște proceduri neprevăzute azi. Toată după-amiaza avem programări. Puteți să mergeți cu câinele acasă și să veniți mai târziu.

Mă gândesc cum o să fie s-o vâr pe Charlemagne înapoi în rucsac, să mă urc în autobuz cu ea și să o luăm de la capăt diseară. Sunt sigură că eu și Charlemagne o să rezistăm eroinic, însă până la urmă șoferii de autobuz din Los Angeles o să se prindă de mișcare.

— Pot s-o las la voi? Și să revin la șase, când e programată?

Mă întristează s-o las singură aici. Însă asta e și ideea, nu?

Încerc să aflu a cui e Charlemagne. Pentru *că nu ea* mea.

Recepționera deja clatină din cap.

— Îmi pare rău. Nu se poate. O mulțime de oameni în situația în care vă aflați dumneavoastră ne aduc câini și nu se mai întorc după ei, așa că ne vedem siliți să ducem câinii la adăpost.

— OK, zic, înțeleg.

— Dacă lăsați o sumă mare, poate să fie și un card, îmi șoptește ea încet, de multe ori reușesc să conving asistenții să găsească o cușcă liberă, ceva. Odată ce știm că vă întoarceți.

— Adică vreți să vă las o garanție? o întreb pe un ton de glumă.

Încuviințează foarte politicos și serios.

Îmi scot portofelul și cârdul. Recepționera se ridică și întinde mâinile, gata s-o ia pe Charlemagne, însă de ea mi-e și mai greu să mă despart decât de Masterlard.

— E în regulă, îi spune recepționera lui Charlemagne. O să avem mare grijă de tine câteva ore, cât se duce mămica ta la treburi.

— O, fac eu. Îmi pare rău. Nu sunt... mămica ei.

Cuvântul mi se pare aproape caraghios – ideea că aș putea fi *mămică* – de copil sau altceva.

— Ei, știu, spune ea. Însă sunteți omul ei deocamdată, așa că...

— Totuși, zic eu, nu vreau să rămână cu vreo impresie greșită. După care îmi iau portofelul și ies pe ușă, evitând să mă uit la cineva, pentru că tocmai am spus cea mai mare tâmpenie din viața mea. Problema nu e că nu vreau să-i dau vreo impresie greșită *câinelui*. Problema e că nu vreau să rămân *eu* cu vreo impresie greșită.

Afară pun mâna pe telefon și caut un magazin auto prin zonă. N-are rost să-mi pierd vremea. La doar doi kilometri de mine sunt trei magazine, unul lângă altul.

O iau la pas.

Azi o să mai bifez un articol de pe listă.

Nu peste mult timp, s-ar putea să devin o ființă umană pe picioarele mele.

Am sunat-o pe Gabby de cum au plecat ai mei. I-am zis că tata vrea să mă mut la Londra.

M-a întrebat cum mi se pare ideea și i-am zis că nu prea știu.

Chiar dacă n-am locuit așa de mult timp aproape de Gabby, cumva nu-mi imaginez cum ar fi să trăiesc iar atât de departe de ea.

— Deja ai trecut prin destule, îmi spune Gabby. Încearcă să dormi doar și o să trecem împreună în revistă plusurile și minusurile când te simți pregătită.

După ce am lăsat telefonul, m-am conformat întru totul și am adormit imediat.

Tocmai ce m-am trezit și m-am uitat la ceas: e două noaptea.

— Te-ai trezit așadar, îmi spune Henry când intră în salon. Adineauri dormeai.

— Am sforăit mai puțin sau mai rău decât Gabby în noaptea aia?

— A, mai rău, răspunde el. Clar mai rău.

— Ei, râd eu, nu puteți să faceți ceva? O operație, acolo?

— Nu mi-aș face griji pentru asta, îmi spune el, venind la mine. Deja ai trecut prin multe, nu ți se pare?

Se apucă să bifeze ceva în fișă.

— Cum îmi mai merge? Îl întreb.

Lasă fișa la loc și apasă pe butonul pixului.

— Bine, îmi spune. Cred că de mâine o să te pună în scaunul cu rotile, să te mai miști.

— Uau! fac eu. Pe bune?

După ce toată viața ai mers, ca ceva de la sine înțeles, fără să te gândești măcar, cât de rapid poți să ajungi să te minunezi că cineva îți permite să stai într-un scaun cu rotile?

— Da, răspunde el. Mare bucurie, nu?

— Păi, da, ce naiba?! zic.

— Ți-a adus cineva ceva dulce? mă întreabă Henry.

Îi stă bine în uniforma albastru-închis. Adică nu-i stă doar lui bine. Vreau să zic că majoritatea asistentelor poartă uniforme trandafirii sau bleu. Însă bleumarinul uniformei lui e o nuanță atrăgătoare. Dacă aș fi asistentă, aș purta numai uniforme albastru-închis de dimineață până seara.

— Da, zic.

Nu-mi vine să cred c-am uitat. Iau imediat cutia.

— Mi-a adus tatăl meu un rulou cu scorțișoară.

— Vai, feblețea mea, spune Henry. Nu prea mă dau în vânt după dulciuri, însă îmi plac la nebunie rulourile cu scorțișoară.

Nici nu reușesc să mă exprim ca lumea, atât de ahtiată sunt să-mi exprim dragostea pentru rulourile cu scorțișoară.

— Asta e și... eu... la nebunie? Și mie.

Henry râde auzindu-mă.

— Vreau să zic că ador rulourile cu scorțișoară. E o adevărată problemă.

— Nu există așa ceva, îmi spune el.

Acum că am deschis subiectul, nu mă mai pot abține să nu mănânc un pic din el chiar acum. Deschid cutia și rup o bucățică.

— Vrei și tu? Îl întreb.

— A, nu, e OK, răspunde Henry.

— Ești sigur? Taică-meu l-a luat de la Primo. După mine, avem aici unul din cele mai bune rulouri cu scorțișoară din Los Angeles.

Își pune pixul în buzunarul bluzei

— Știi ce? OK. Chiar aș vrea să gust.

Îi întind cutia și-și rupe o bucățică.

— Ei, haide, zic. Ia-ți ca lumea.

Henry ia o bucată mai mare râzând.

— Cred că lecția numărul unu în materie de interacțiune cu pacienții e să nu le mănânci mâncarea.

— Nimeni nu-i perfect, râd eu.

— Nu, spune el, mestecând. Cred că nu. Apoi adaugă: Mamă, ce bun e.

— Așa-i? Nu vreau să mă dau mare, însă mă consider o cunoscătoare în materie de rulouri cu scorțișoară.

— Chiar încep să te cred, îmi spune el.

— Poate ar fi cazul să bat apropouri că vreau să mănânc mai multe rulouri cu scorțișoară când vine lumea să mă vadă. Probabil aș putea să fac rost de o porție zdravănă pentru amândoi.

— Tentant, spune el. Te simți bine?

Cum îl aud, cum îmi amintesc cine suntem și ce facem noi aici de fapt și revin cu picioarele pe pământ, prăbușindu-mă un pic.

— Da, zic. Sunt bine. Pe zi ce trece mă simt mai bine.

— Te simți în stare să te urci mâine în scaunul cu rotile? Când te miști prima oară, te iau pe sus și tot așa, poate să doară rău. Te bagi?

— Glumești sau ce? Mă bag, orice ar fi.

— Da, spune el. Așa credeam și eu.

O ia spre uşă și se oprește.

— Dacă-ți plac rulourile cu scorțișoară cum îmi plac mie, atunci pun pariu că-ți plac și gogoșile *churro*. Ai mâncat așa ceva?

Mă uit indignată la el.

— Glumești?! Dacă am mâncat *churro*? Doar sunt din Los Angeles. Am mâncat *churro*.

— Bine atunci, să am pardon... obrăznicătură ce ești.

— Obrăznicătură? fac eu, izbucnind în răs.

— Nu știu de unde-am scos-o, râde și el. Pur și simplu mi-a ieșit pe gură. Sunt la fel de uluit ca tine.

Râd atât de tare, că-mi dau lacrimile. Mă cutremur din tot corpul. Când ai atâtea oase rupte, îți dai cu adevărat seama cât de antrenant e un hohot de răs. Însă nu mă pot opri. Nu vreau să mă opresc din răs.

— Cred că a fost un pic cam ciudat din partea mea să zic așa ceva, îmi spune.

— Un pic? spun eu, trăgându-mi sufletul.

Se amuză și el pe seama lui cu mine.

Apoi, dintr-odată, simt un junghi dureros în picior. E o durere ascuțită și profundă, cutremurătoare. Mă opresc într-o clipă din răs și scot un țipăt.

Henry vine în fugă la mine.

Durerea nu se potolește deloc. Mă doare așa de tare, că nici nu pot să respir. Nici nu pot să vorbesc. Când mă uit la picioarele mele, văd că mi-am încordat degetele de la piciorul drept și nu mai pot să mi le relaxez.

— Nu-i nimic, n-ai nimic, spune el, ducându-se la instalația pentru perfuzii. Într-o clipă o să te simți bine, îți promit.

Vine iar lângă mine. Mă ia de mână. Mă privește în ochi.

— Ia uită-te la mine, îmi spune. Hai, uită-te la mine. Trece imediat durerea. E un spasm. Trebuie doar să înduri până trece. O să fie bine.

Îmi mut privirea pe chipul lui. Mă concentrez asupra lui, cu toată durerea. Mă uit în ochii lui și el, într-ai mei.

— Hai că poți, îmi spune el. Poți.

Apoi durerea începe să cedeze.

Degetele de la picioare mi se întind la loc.

Corpul se liniștește.

Pot să respir ușor.

Henry îmi dă drumul la mână și își trece degetele în sus pe brațele mele, apucându-mă de umeri.

— Ești bine? mă întreabă. Cred că te-a durut rău.

— Da, zic. Da, sunt bine.

— Bine că o să te punem curând în mișcare. Corpul tău simte nevoia să treacă la acțiune.

— Da, zic.

— Te-ai descurcat foarte bine.

— Mersi.

— O să-ți fie bine singură?

— Da, răspund. Așa cred.

— Dacă se mai întâmplă, apasă pe buton și vin imediat. Apoi își ia mâinile de pe mine. Cu un gest atât de rapid, că nici nu prea știu dacă e aievea, îmi dă deoparte un fir de păr care mi-a căzut în ochi.

— Odihnește-te. Mâine e o zi mare.

— OK, zic.

Iese pe ușă zâmbind. Chiar în ultima clipă, își vâra capul înapoi pe ușă.

— Știi că ești super-tare, nu?

— Probabil așa le zici tuturor pacienților tăi, îi răspund eu. Însă după ce pleacă, mă gândesc: *Și dacă nu le zice? Dacă numai mie îmi zice toate chestiile astea?*

Doamnă, îmi spune vânzătorul.

Stăm la biroul lui. Deja m-am decis.

— Sigur nu doriți o mașină *nouă*? Un model mai antrenant? Un model mai... în stilul dumneavoastră?

Vreau să-mi iau o Toyota Camry la mâna a doua. Vânzătorul tot încercă să mă convingă să mă uit la un Prins roșu aprins. Bine, într-adevăr prefer Prinsul roșu. Altă dată aș fi zis „Ce naiba” și mi-aș fi tocat toți banii pe avansul pentru Prins și m-aș fi descurcat de nevoie mai târziu. Pentru că îmi place la nebunie Prinsul roșu.

Însă acum încerc să iau alte decizii, care să mă conducă spre consecințe mai fericite.

— Camry-ul e tocmai bun, zic.

Deja am dat o tură cu el de probă. Am întrebat tot ce era de întrebat. Îmi cer nouă mii cinci sute de dolari pe ea. Îi zic vânzătorului că-i dau șapte mii cinci sute. Ne tocim o vreme. Reușește să urce la opt mii. Se tot duce la șeful lui să-i transmită alte sume de negociat. Până la urmă, vine și șeful lui să mi se plângă cât de puțin sunt dispusă să dau pe mașină.

— Dacă v-o vând pe mai puțin de opt mii cinci sute, nu mă aleg cu niciun ban de pe urma afacerii, spune. Știți, trebuie să facem niște bani acolo. Nu putem să

dăm mașinile pe nimica.

— OK, fac. Cred că n-avem cum să cădem la înțelegere.

Mă ridic de pe scaun și-mi iau geanta.

— Nu fi nebună, scumpo, îmi spune șeful.

De-asta tot bate Gabby toba pe tema drepturilor femeii și egalității de gen. Din cauza maimuțoilor ca ăsta.

— Uite ce e, ți-am zis că sunt dispusă să dau opt mii. Vrei sau nu?

Care se pricepe de minune să negocieze. E nemilos. Când eram în clasa a douășpea, ne lua pe mine sau pe Gabby cu el când negocia un preț, să ne-nvețe să ne tocmim. Cu mecanici, vânzători, instalatori, ce mai erau – Care ne punea să ne tocmim cu ei la preț. Când a avut nevoie de roți noi la jeep, Care s-a postat după colțul magazinului și eu m-am dus înăuntru să-l conving pe tip să lase din preț. Când ieșeam să-i comunic noul preț, Care clătina din cap, zicându-mi că pot mai bine de-atât. Și întotdeauna puteam. Am fost cu atât mai mândră când tipul cu cauciucurile s-a oferit să spele și mașina pe gratis, atâta l-am frecat la cap. Odată, Gabby a reușit să-l convingă pe meșterul care le-a reparat boilerul să lase cinci sute de dolari din preț. Care și Tina ne-au scos în seara aia în oraș la restaurantul Benihana, să sărbătorim victoria.

Care a zis întotdeauna că numai fraierii nu se tocmesc. Și noi nu suntem fraieri.

— Azi îmi iau mașină. Nu țin neapărat s-o cumpăr de la voi, îi zic șefului.

— Bine, bine, face șeful, dându-și ochii peste cap. Opt mii o sută și batem palma.

Dau mâna cu el și ne-apucăm să facem actele. Plătesc trei mii și plec la volanul mașinii. Mi-am tocat mai toți banii. Dar nu-i nimic. Am eu un plan.

Când ajung destul de departe de magazin, trag pe dreapta și ard câteva palme în volan, urlând, ca să mă descarc de toată tensiunea nervoasă acumulată.

Am trecut în acțiune. Îmi clădesc o viață a mea. Gata, la fapte!

Îl sun pe care la serviciu.

— Alo? face el cu un glas mieros, încântat că l-am sunat. Zi-mi că accepti postul.

— Accept postul.

— Fenomenal. O să ți-o dau la telefon pe Joyce, de la Resurse umane. O să te pună ea la curent cu data când începi lucrul, salariu, asigurare, tot ce e bun. Dacă nu reușești s-o convingi să urce salariul la cel puțin patruzeci și doi, o să mă dezamăgești.

— Tocmai am dat opt mii o sută de dolari în loc de nouă mii cinci sute pe o

mașină, râd eu. O să reușesc. Promit.

— Așa te vreau! spune el.

— Care, serios, mulțumesc pentru tot.

— Eu îți mulțumesc, îmi răspunde. Sincer. Am rezolvat-o de minune. Azi-dimineață, Rosalie a întârziat o oră jumate la muncă și nici nu s-a sinchisit să se scuze. Nu recunoaște, însă mi-a zis un pacient săptămâna trecută că l-a înjurat. Așa că de-abia aștept s-o pun pe liber și mă bucur că nu trebuie să alegem pe altcineva dintr-un teanc de CV-uri.

— Bine, râd eu. De-abia aștept să muncesc cu tine, șefu'.

Râde și mi-o dă pe Joyce pe cealaltă linie. Vorbim vreo jumătate de oră. Spune că o să-i dea preavizul lui Rosalie. Așa că încep peste două săptămâni. Însă dacă Rosalie hotărăște să plece înainte, aș putea să încep mai devreme. Îi zic că nu-i nicio problemă.

— De-asta uneori e mai bine să angajezi pe cineva cunoscut, îmi spune Joyce. Știi că sunt la Resurse umane și trebuie să zic acum că toți candidații trebuie verificați, însă adevărul e că, dacă ai un contact personal, ți-e mai ușor să fii flexibilă.

Îmi oferă patruzeci de mii de dolari și, încă în vervă după achiziționarea mașinii, reușesc s-o conving să urce până la patruzeci și patru. Plus asigurare medicală completă.

— Vestea bună e că și restul familiei are acces la asigurare la un preț foarte redus, spune ea.

— A, fac eu. Păi, sunt doar eu.

— A, bine, spune. O să ai două săptămâni de concediu plătit pe an și, desigur, concediu de maternitate, dacă trebuie.

— Nu trebuie, râd eu.

— Te-nțeleg, râde și ea.

Mai discutăm câteva mărunțișuri și am încheiat.

— Bine-ai venit la cabinetul de pediatrie Hudson, Stokes și Johnson! îmi urează ea.

— Mulțumesc, zic. Mă bucur să mă alătur echipei.

Știi că e încă la serviciu, însă nu pot să nu-l sun pe Ethan.

— Salut, face Ethan.

Mă mir că mi-a răspuns.

— Poți să vorbești?

— Sigur, spune. Stai să ies.

Chiar îl aud cum iese pe o ușă, după care se lasă liniștea pe fundal.

— Ce faci?

— Să nu cumva să te iei la tocmă cu mine, îi zic. Tocmai am convins un vânzător de mașini să lase o mie patru sute de dolari din preț și pe tipa de la Resurse umane să-mi mărească salariul cu patru mii. Așa că, ce să mai, sunt o forță.

— O posesoare de mașină, spune Ethan, și... de job.

— Că bine zici.

— Ai aflat a cui e Charlemagne?

— De-abia la șase pot s-o vadă, zic. Așa că am luat mașina și mă duc într-acolo. Mă gândesc să-mi omor un pic timpul în sala de așteptare, poate o să se elibereze doctorul mai devreme.

— La șase?

— Da. Charlemagne e acolo. A trebuit să las un card ca s-o țină la ei până mă întorc.

— Adică pe post de garanție? râde Ethan iar.

— Fix asta am zis și eu!

— Auzi, spune el râzând, eu plec în jumătate de oră de-aici. În ce parte a orașului ești? Vin și eu.

— A, ar fi super! zic. Sunt în vest. Spitalul e pe Sepulveda.

— Dumnezeu, ești departe de unde stau, zice. Ai mers cu autobuzul?

— Da, spun.

— Cu Charlemagne?

— Se poate s-o fi dosit într-un rucsac.

— Ce-ar fi să mergem să mâncăm ceva mai devreme după ce vin la tine? îmi propune Ethan râzând. Găsim un *happy hour* pe undeva. Știu un restaurant mexican aproape de spitalul veterinar. Pot să-ți fac cinste cu un *burrito* ca să sărbătorim!

— Mă bag!

Mă tot rătăcesc în drum spre spital. Apoi încerc s-o iau pe o străduță, însă văd că vine un ditamai camionul din direcția opusă. Așa că trebuie să dau cu spatele încet, pe bâjbâite, până în strada principală, ca s-o iau prin altă parte. Însă într-un final ajung. Așa sunt eu, pe scurt. Tot ajung unde trebuie până la urmă.

Trag în parcare restaurantului, Ethan mă așteaptă la intrare.

— Asta-i mașina nouă? mă-ntreabă el teatral. Îmi place. Nu m-am așteptat. Eram sigur c-o să apari într-o mașinuță roșu aprins.

— De la o vreme, prefer să iau decizii practice, râd eu când îl aud. Țipi stabili, joburi cu normă întregă...

— Câini de pe stradă, adaugă el.

— Eu doar o ajut pe Charlemagne să-și găsească adevărata familie, îl corectez râzând, când intrăm în restaurant. Dar tipii stabili și jobul cu normă întregă sunt...

Dau să termin fraza cu un „definitiv”, însă îmi dau seama rapid că nu vreau.

E prea devreme să discutăm dacă avem o relație serioasă sau o s-avem în viitor. Avem un trecut comun și potențialul de a deveni o relație foarte pe bune, însă de-abia am început să ieșim iar împreună. Cred că mai bine îmi acord un pic de timp să visez la un viitor împreună, fără să mă exprim încă.

Cu alte cuvinte, cred că se prea poate ca Ethan să fie bărbatul cu care vreau să fiu definitiv. Însă mai bine mor decât s-o zic cu voce tare.

Din fericire, și Ethan pare să gândească la fel, pentru că se uită la mine, îmi ia mâna și-mi spune, strângând-o:

— Știi ce vrei să zici.

Hostessa ne întrebă dacă vrem să stăm în sală sau la bar și alegem barul. Când ne așezăm, Ethan comandă *guacamole*.

— Sunt foarte mândru de tine, îmi spune el când chelnerița pleacă.

— Mulțumesc, zic. Și eu sunt mândră de mine. La o adică, nu-mi plăcea deloc unde m-au dus toate năravurile mele, știi? Și chiar mă simt motivată să încep un capitol nou.

Cred că până acum mi-a mers și datorită faptului că lumea crede în mine. Gabby, soții Hudson și Ethan m-au încurajat atât de mult, că mă simt în stare să îndeplinesc tot ce mi-am propus. În celelalte orașe n-am avut un sistem de sprijin propriu-zis. Am avut destui prieteni și, din când în când, iubiți care au ținut la mine. Însă nu știu să fi avut pe cineva care să creadă în mine chiar și când eu nu credeam. Acum am. Și cred că poate îmi trebuie cineva care să-mi țină partea ca să-mi fie bine. Cred că sunt unul din oamenii care au nevoie de oameni în jur. Din cauza faptului că n-am avut nicio problemă când au plecat ai mei, am rămas cu impresia că sunt un lup singuratic. Am crezut că n-am nevoie de nimeni.

— Ei „te admir pentru asta, îmi spune Ethan.

Chelnerița ne aduce *guacamole*. Iau un chips și îl înmoi în sos. Însă nici n-apuc să-l duc la buze, că mă izbește un miros oribil.

— Vai, Doamne, e rânced sau ce? fac eu.

— Ăăă, vorbești de *guacamole*? mă întrebă Ethan, sincer nedumerit.

— Ia miroase-l, zic. Miroase ciudat.

— Da?

Înmoaie un chips în sos, și-l duce la nas și-l mănâncă.

— N-are nimic, e bun.

Îl mai miroso dată – e insuportabil. Îmi duc mâna la stomac.

— Ești bine? mă întreabă Ethan.

— Da, zic. Doar ia-mi chestia asta din față.

— Ești foarte palidă. Și ai transpirat. Pe frunte un pic.

Așa cum am pățit și aseară, mă trece un val de greață. Gâtlejul mi se încordează și simt un gust acru. Nu cred c-o să fiu în stare să mă controlez prea mult timp. O iau cât pot de rapid spre baie, însă nu răzbesc până la vasul de toaletă. Vărs în chiuvetă. Din fericire, e o baie de o persoană.

Intră și Ethan și închide ușa.

— E toaleta femeilor, îi zic.

— Îmi fac griji pentru tine, îmi spune.

— N-am nimic, îi răspund, însă am cam început să am dubii serioase.

— Ai zis că și aseară ai vomitat, spune.

— Da, zic. Și azi-dimineață.

— Crezi că ai gripă sau ceva? N-ar fi bine să mergi la doctor? Altfel de ce-ai vomita așa, una-două?

De cum îmi pune ultima întrebare, știu că n-am gripă.

Acum înțeleg perfect de ce-mi merge atât de bine de la o vreme. Universul aliniază totul frumos, ca să dau eu cu piciorul la tot și să fac ravagii ca de obicei.

Uraganul Hannah lovește din nou.

Sunt însărcinată.

Când mă trezesc, aud pe cineva bâjbâind prin întuneric.

Însă de văzut, nu văd pe nimeni.

— Henry? fac eu.

De pe podea se înalță o siluetă.

— Scuze, îmi spune el. Mi-am pierdut mobilul. Mi-am zis că poate mi-a căzut pe aici.

— Mă simt ciudat când mă gândesc că stai lângă patul meu în timp ce dorm, îi spun.

— N-am stat lângă patul tău, îmi spune. M-am târât un pic pe podeaua de lângă patul tău.

— Și mai rău, râd eu.

— Nu l-ai văzut, nu? Mobilul meu? mă întreabă.

Clatin din cap.

— La naiba, spune și-l văd cum se trage distrat de câteva elastice de păr de la încheietură.

— Mi-ai zis că o să-mi explici ce-i cu elasticele de păr, zic.

Și îi arăt spre capul meu. Încă mai am părul legat în coc cu elasticul de la el. Din fericire, acum pot să mi-l fac singură fără mare bătaie de cap. Însă tot nu am nicio oglindă aici, așa că nu știu dacă-mi stă bine.

— Ce memorie ai, râde el. O mulțime de pacienți se chinuie să-și amintească detalii mărunte după ce au suferit un accident de mașină.

— Ce pot să zic? ridic eu din umeri. Mă mențin mereu în frunte.

— Când eram în Texas, am început să găsesc elastice de păr prin tot spitalul, începe el.

Când se așază, zâmbesc fără să vreau. Îmi place că a luat un loc și că rămâne o vreme.

— Și nu voiam să le arunc, pentru că păreau utile, așa că am început să le strâng. Însă nimeni nu-mi cerea așa ceva, așa că aveam din ce în ce mai multe. Apoi într-una din zile, m-a pus șeful meu să fac ceva și n-aveam nicio hârtie la mine, așa că mi-am pus un elastic la mână ca să-mi amintesc, așa cum se face cu benzile de cauciuc. Apoi am început să fac așa de fiecare dată. Și mai târziu am început să țin minte așa mai multe lucruri, nu doar unul. Dacă trebuia să-mi amintesc să fac patru lucruri, îmi puneam patru elastice. Dacă erau două și-mi mai dădea cineva vreo sarcină, adăugam înc-un elastic.

— Și de câte ori ți se mai întâmpla să stai să te uiți la mână ca să-ți amintești de ce ți-ai pus un elastic?

— Ascultă, sistemul nu e perfect, râde el.

Se apleacă o clipă. Probabil i s-a părut că vede mobilul. Se îndreaptă de spate. S-o fi înșelat.

— În fine, zice, asta e sistemul care mă ajută să mă organizez.

— Iar partea bună e că întotdeauna ai un elastic la tine, în caz că are nevoie vreo țipă de așa ceva.

— Așa-i, zice. Numai că nimeni nu mi-a cerut vreunul vreodată în afară de tine.

Îi zâmbesc.

— Cum te simți? mă întrebă. Bine? Ai mai avut vreun spasm?

— N-am mai avut niciun spasm.

— Bine, zice, uitându-se iar prin salon după telefon.

— Am putea să sunăm, îi dau eu o idee. Pe telefon adică.

Pe noptieră, lângă mine, e telefonul de spital. Îl trag mai aproape și ridic receptorul.

— Ce număr ai?

Pe chip îi apare o expresie indescifrabilă.

— Am făcut ceva? îl întreb.

— Nu pot să-ți dau nicio informație prin care să mă poți contacta personal, îmi spune el. E interzis prin regulament.

Mă simt un pic jenată. Ca să-mi spăl rușinea, pun repede receptorul în furcă.

— A, OK. Atunci poți să suni tu, zic. O să închid ochii.

Râde, clătînând din cap.

— Oricum n-o să ajute cine știe ce, spune. Am oprit soneria.

Îmi dau seama că și el vrea să schimbe subiectul. Numai că nu prea știm niciunul cum.

— Am încercat cu aplicația pentru depistat telefoane, îmi spune Henry.

— A, foarte bine! exclam.

— Mi-a zis că mi-a localizat telefonul în Spitalul Hollywood Presbyterian.

— Te-a ajutat o grămadă, râd eu.

— Păi, face, dacă-l vezi cumva...

— Dacă-l văd, o să apăs pe butonașul pentru asistente.

— Și o să vin într-un suflet, adaugă el.

Niciunul nu mai știe ce să mai zică, însă tot nu pleacă. Se uită la mine. Ne privim doar o clipă mai mult decât e cazul. Eu îmi întorc prima ochii, distrasă de o luminiță albăstrie slabă, pulsând lent.

— Evrika! exclamă el.

Izbucnesc în râs, iar el se apleacă la podea. Când se ridică iar cu telefonul în mână, nu mai e la capătul patului, ci la căpătâiul meu.

— Știam eu c-o să-l găesc, spune.

Îmi întind mâna spre el din instinct, ca să-l ating prietenește. Însă îmi amintesc repede că nu suntem prieteni și că ar fi poate ciudat să-l ating drăgăstos pe braț sau pe mână. Așa că mă fac că vreau să batem palma. Zâmbește și bate încântat palma cu mine.

— Bine lucrat! îi zic.

O clipă, mă întreb cum ar sta lucrurile dacă aș putea să merg. Și n-am fi la spital, ci într-un bar undeva. Dacă aș fi îmbrăcată în cămașa mea neagră și blugi strâmți preferați. Mă-ntreb cum ar fi dac-aș avea o bere în mână și în bar ar fi penumbră nu pentru că doarme lumea, ci pentru că dansează.

Oare e o nebulie să-mi închipui că ar veni să mă salute și să se prezinte? Că m-ar invita la dans?

— În fine, ar fi cazul să plec, spune el. Însă o să mai vin să văd ce faci. Nu-mi place să stau prea multe ore fără să știu că încă respiri.

Și pleacă înainte să zic pa.

Nu știu. Poate, cine știe, dacă eu și Henry ne-am întâlni la o petrecere, am sta de vorbă toată seara și la sfârșit s-ar oferi să mă conducă la mașină.

Ce-i? mă întreabă Ethan. Ce-ai pățit? Iar vomți? Ce pot să fac?

— Nu, zic eu, clătînând încet din cap. Acum nu mai am nimic.

Mi-a venit ciclul chiar înainte să plec la L.A. îmi amintesc doar. Îmi amintesc că m-am bucurat că s-a terminat mai devreme cu o zi decât era normal. Îmi amintesc. *Îmi amintesc.*

— N-am absolut nimic, îi zic. Poate varza aia de Bruxelles încă mai face ravagii.

— OK, spune. Păi, poate mai bine mergem acasă.

— Nu, clatin eu din cap. Hai să mai stăm până când putem să vorbim cu veterinarul despre Charlemagne.

— Ești sigură?

Mă uit la telefon. Îmi vine să ies fuga să-mi iau un test de sarcină, însă n-am cum să-l las pe Ethan baltă fără să mă-ntrebe ce e. Și nu pot să-i destăinui așa ceva. Nici măcar nu sunt în stare să mă gândesc la posibilitatea asta până nu devine mai mult decât o simplă posibilitate.

— Bine, spune. Dacă într-adevăr n-ai nimic.

— N-am nimic.

Și așa am început cu minciunile.

— Ies primul, spune. Să n-aibă careva impresia că facem sex aici.

Gluma mă ia pe nepregătite și mă trezesc râzând zgomotos.

— OK, zic, zâmbind.

Ethan iese pe furiș și mai rămân o vreme în baie.

Respir regulat, încercând să-mi controlez creierul și corpul. Apoi iau telefonul și caut pe Google singura chestie care mă poate convinge că mă înșel. Singura dovadă pe care o am că poate nu sunt însărcinată.

pot să fiu însărcinată dacă mi-a venit ciclul

„Nu poți să ai menstruație pe perioada sarcinii...” Inima îmi bate mai lent. Încep să mă liniștesc. S-ar putea ca totul să fie în regulă. „Însă unele femei pot avea sângerări vaginale în timpul sarcinii”.

Dau clic pe altceva.

„Vara mea nu a știut că e însărcinată patru luni pentru că i-a venit ciclul în toată perioada sarcinii”.

Dau iar clic.

„Se poate să îți vină în continuare ciclul în primele luni de sarcină din cauza

sângerării de implantare, atunci când ovulul e implantat în uter”.

Fir-ar să fie!

„De obicei sângerarea este mai redusă și mai scurtă decât un ciclu normal”.

Închid telefonul și mă las la podea.

În ciuda tuturor soluțiilor de bun-simț la care puteam să recurg, am rămas însărcinată. Și nu cu bărbatul arătos, fermecător și perfect cu care încep să cred că o să-mi petrec restul vieții.

Ci cu nesimțitul ăla însurat, cu doi copii, din New York.

Încerc să mă stăpânesc. Nu m-ajută cu nimic să mă prăbușesc sau să explodez în momentul ăsta. Trag aer în piept. Deschid ușa. Ies din baie și mă duc la Ethan, la masă.

— Cum vrei să ne omorâm timpul? mă întrebă. Să lăsăm baltă *guacamole-le* ăsta oribil și să-ți găsim un rulou cu scorțișoară?

O să mă părească. Omul cu care mă potrivesc perfect. Bărbatul care de-abia așteaptă să-mi ofere un rulou cu scorțișoară. O să mă părească.

— Știi ce? clatin eu din cap. Hai să comandăm niște *burrito* și să-i hăpăim.

— Sună divin, îmi spune, făcându-i semn chelneriței. Comandăm. Vorbim despre jobul lui. Glumim. Și mâncăm chipsuri de porumb.

Cu fiecare chips și fiecare glumă, îmi îngrop noua informație în adâncurile minții. Uit de probleme și mă concentrez pe ce am în față.

Mă pricep de minune să mă prefac că totul e în regulă. Mă pricep să ascund adevărul. O clipă parcă și eu ajung s-o cred. Când dăm gata *burrito*-urile, parcă am uitat tot.

O luăm spre mașini, stabilind să ne vedem la spitalul veterinar.

— Ești perfectă, îmi spune Ethan, închizându-mi portiera. Știi?

Când îl aud, mi-e perfect clar că n-am uitat *nimic*.

— Nu vorbi așa, îi zic. Nu-i deloc adevărat.

— Ai dreptate, spune. Tu ești mult prea drăguță. Îmi trebuie o fată mai puțin drăguță.

Când ajungem înapoi la spitalul veterinar, doctorul e liber pentru noi.

Ne conduce într-o sală de control și un asistent ne-o aduce pe Charlemagne, care vine în fugă la mine.

— Aici îmi ești! îi zic, luând-o în brațe.

— Așadar, dumneavoastră ați găsit-o? ne întrebă doctorul.

— Da, răspunde Ethan. Fugea pe stradă.

Doctorul își ia un aer consternat.

— Ei bine, nu are niciun cip. Și nici nu e sterilizată. Plus că e malnutrită. Ar

trebui să cântărească cu două, trei kilograme mai mult.

Doctorul e un bărbat înalt, cu o barbă sură și deasă și păr cărunt.

— Nu pare cine știe ce, însă când e vorba de un câine așa de mic...

— Da, spune Ethan. E un deficit serios.

— Aveți idee câți ani are? întreb.

— Păi, încă nu i-au crescut de tot dinții, așa că e pui.

— Cam cât să aibă?

— Patru, cel mult cinci luni, spune doctorul. Din câte pot să-mi dau seama, probabil că stă cu cineva care nu prea are grijă de ea...

— Așa deci, zic.

— Sau e în stradă de ceva vreme.

Îmi vine cam greu să cred că e de mult timp pe stradă. Câinii care trăiesc pe străzi nu dau buzna în mijlocul drumului. Pare să contrazică însuși principiul supraviețuirii celui mai puternic exemplar. Dacă ai obiceiul să fugi pe mijlocul străzii, mai ales în toiul nopții, probabil n-o să prinzi prea multe zile, cu traficul nemilos din... de oriunde.

— Adesea, lumea nu-și sterilizează cățelușele, urmează doctorul, și apoi se miră că sunt gestante.

Ha!

— Dacă, pe neprevăzute, se trezesc că trebuie să aibă grijă de o cățelușă care-și alăptează puii, oamenii se simt copleșiți.

Clar.

— Se mai întâmplă să-i țină până nu mai fac față, ca apoi să lase puii pe stradă.

Dumnezeule mare.

Mă uit la Ethan, care pare tulburat, neștiind cât de incomod de aproape de adevăr e doctorul. E normal. Și eu sunt tulburată. Știu că oamenii sunt groaznici și fac tot felul de grozăvii, mai ales când e vorba de ființe lipsite de apărare, în special animale. Însă, când mă uit la Charlemagne, îmi vine greu să înțeleg. Deabia am întâlnit-o și deja am impresia că sunt în stare să fac orice pentru ea.

— Deci nu avem ce să facem, spune Ethan. Dacă vrem să-i găsim stăpânii.

— Păi, cel puțin nu pe calea asta, răspunde doctorul, ridicând din umeri. Ați putea să puneți anunțuri în zona în care ați găsit-o sau să mergeți din poartă în poartă. În orice caz, dacă vă gândiți cumva s-o păstrați, asta vă recomand să faceți, în loc să încercați să-i găsiți proprietarul inițial, dacă are.

— A, face Ethan, nu ne...

— Dacă ne gândim într-adevăr, îl întrerup eu, am putea să-i facem o

programare la dumneavoastră ca să rezolvăm tot ce e de rezolvat? S-o sterilizăm și să-i punem cip?

— Da, răspunde doctorul. Și trebuie vaccinată. Putem să vă ajutăm și s-o îngreșăți. Însă, dacă o să aibă acces continuu la mâncare, cred că o să reușească singură.

— Bine, spune Ethan. Mulțumim foarte mult.

Dă mâna cu doctorul și eu fac la fel.

— Cu plăcere, spune doctorul. E o scumpă. Sper s-o ajutați să-și găsească un proprietar bun. Dacă nu, vorbiți la recepție și o să vă ajutăm să-i găsiți un adăpost unde nu se ucid animalele. Nu-i deloc ușor. Mai sunt o mulțime de alți câini în oraș care trebuie ținuți undeva, însă facem ce putem.

Plecăm de la spital după apusul soarelui, când s-a lăsat răcoarea. O țin pe Charlemagne în brațe, înfășurându-mi lesa pe mână. Tremură un pic, poate i-e frig. Mă întreb însă fără să vreau dacă știe ce soartă incertă are.

— Ce crezi? Îl întreb pe Ethan.

— Nu știu, spune Ethan.

Am rămas lângă mașini. O clipă, nu-mi vine să cred că am cumpărat mașina chiar în după-amiaza aia. Parcă a trecut o veșnicie de atunci.

— Nu prea pot să țin un câine în casă.

— Știu, zic.

— Bine, vreau s-o ajut și nu vreau să ajungă în stradă, însă nu voiam deloc să-mi iau câine, spune el. Și nu știu cum ai putea s-o iei tu, nu? Pentru că...

— Pentru că încă n-am casa mea.

— Așa e.

Ethan se uită la mine. Eu mă uit la Charlemagne. N-am de gând s-o duc la adăpost. N-o duc și gata. După tot ce s-a întâmplat azi, nici eu nu știu ce-o să se aleagă de mine. Eu și Charlemagne suntem surori în spirit. Suntem două zăpăcite care dau buzna în stradă fără să se gândească.

E adevărat că o dau tot timpul în bară cu purtarea mea necugetată și sunt genul de femeie care nu-și dă seama că e însărcinată nici când e cât se poate de evident, însă mai știu și că așa cum mă vâr singură în buclucuri, mă și descurc să ies din ele. Poate o să reușesc să ies cu Charlemagne din bucluc aruncându-ne cu capul înainte.

Noi două am mers cu autobuzul și ne-am descurcat doar cu un rucsac și un zâmbet. Suntem o echipă. E a mea.

— N-o dau iar pe mâna celor care au maltratat-o, zic. Deși n-am putea să-i găsim nici dacă am vrea. Și clar n-o s-o las pe stradă sau gata s-ajungă la un

adăpost criminal.

Ethan se uită la mine. Îmi dau seama că-mi înțelege logica, însă nu prea reușește să mă urmărească până la concluzii.

— OK... spune. Atunci ce facem?

— O s-o păstrez, zic. Asta o să fac.

Nu e problema lui. E problema mea. Eu *aleg* să o iau în grijă.

Nu-mi scapă paralelismul situației. Poate și de-asta m-am hotărât. Poate situația în care mă aflu e o manifestare fizică a stării mele sufletești.

Sunt însărcinată cu un copil care nu e al lui. Adopt un câine pe care nu și l-a dorit. N-am de gând să-l implic și pe el în așa ceva.

— OK, spune. Păi, diseară poate să rămână la mine și vedem mâine ce hotărâm pe termen lung.

La plural. *Vedem* mâine ce *hotărâm* pe termen lung.

— Lasă, îi zic, luând-o spre mașină. Diseară mai bine dorm la Gabby.

— Nu rămâi la mine?

— Cred că cel mai bine e să dorm acolo, zic eu, clătînând din cap. N-are nimic dacă stă Charlemagne o noapte.

Ba are. Mark are alergii la câini. Dacă mă duc cu Charlemagne la ei, o să fie cam nasol din partea mea. Însă trebuie să iau un pic distanță de Ethan. Trebuie să fiu singură.

— Poate să stea și la mine, spune el. Diseară. Pe bune.

Clatin iar din cap și mă duc de lângă el. Deschid portiera. O las pe Charlemagne pe scaunul din față și o închid în mașină.

— Nu, îi zic. E bine așa. E mai bine să facem așa.

— Bine, spune el, clar întristat. Dacă asta vrei.

— Te sun mâine, îi zic.

Îmi aruncă doar un „Bun”, cu ochii în pământ, fără să mă privească în față. E supărat, însă nu vrea să se vadă. Așa că se urcă în mașina lui cu o înclinare din cap.

— Atunci ne-auzim mâine, îmi spune pe geam, apoi aprinde farurile și pleacă.

Mă urc în mașină. Mă uit la Charlemagne. Dintr-odată, lacrimile pe care mi le-am ținut toată seara îmi inundă ochii.

— Am dat-o-n bară, Charlemagne, îi zic. Am stricat totul.

Charlemagne își linge lăbuța, de parcă nici nu vorbesc.

— Acuma ce fac? o întreb.

Dacă te-ai uita la noi de afară, ai crede că m-aștept să-mi și răspundă. Așa de sinceră și disperată par. Și poate că-i adevărat cumva. Poate că, dacă ar începe să

vorbească brusc și mi-ar spune ce trebuie să fac să dreg situația, aș fi mai degrabă ușurată decât șocată.

Din păcate, Charlemagne rămâne un câine normal, în loc să fie unul vrăjit. Îmi las capul pe volanul noii mele mașini la mâna a doua și plâng. Și plâng. Și plâng. Și plâng.

Și mă întreb când o să trebuiască să-i spun lui Michael.

Și mă întreb când o să trebuiască să-i spun lui Ethan.

Și mă întreb cum o să-mi permit să cresc un copil.

Și mă întreb cum am putut naibii să fiu așa de proastă.

Și mă întreb dacă nu cumva mă urăște universul, dacă nu cumva mi-e dat să-mi distrug mereu viața și să nu mai ajung niciodată prea departe.

Mă întreb dacă o să fiu o mamă singură pe viață. Dacă o să mai vorbească Ethan vreodată cu mine. Dacă ai mei o să vină să-mi vadă copilul sau o să trebuiască să iau avionul cu tot cu bebeluș de sărbători.

Și apoi mă întreb ce-o să spună Gabby. Mi-o închipui spunându-mi că o să fie totul bine. Mi-o închipui spunându-mi că e un copil predestinat. Mi-o închipui spunându-mi că o să fiu o mamă minunată.

Iar apoi mă întreb dacă e adevărat. Dacă o să fiu într-adevăr așa.

Iar apoi... într-un final... mă întreb cum e copilul meu.

Și atunci mă izbește realitatea în față.

O să am un copil.

Mă trezesc surâzând slab, cu chipul scaldat de lacrimi grele, de frică.

— O să am un copil, îmi spun lui Charlemagne. O să devin mamă.

De data asta mă aude. Și, deși nu începe să vorbească dintr-odată ca prin farmec, se ridică, trece peste consola centrală și vine la mine în poală.

— Acum am rămas doar noi două, zic. Și un copil. O să ne descurcăm, nu?

Se face covrig în poala mea și se culcă. Însă, ceea ce mi se pare grăitor, sunt convinsă că dacă ar putea să vorbească, mi-ar răspunde că da.

dimineată, când aud o bătaie în ușă. Sunt singură în salon. De-abia m-am trezit de câteva minute. Locul mi-e pe jumătate desfăcut și părul îmi atârnă pe umeri.

Ethan vâra capul pe ușă.

— Salut, îmi zice încet, aproape în șoptă. Pot să intru?

— Sigur, spun.

Mă bucur să-l văd. Poate că pe vremuri m-am îndrăgostit un pic de ideea că între noi s-ar mai putea naște o relație romantică, însă acum înțeleg că nu-i adevărat. Probabil că întotdeauna o să-l iubesc cumva, o să-mi rămână în inimă. Însă dacă am ieși iar și am fi împreună, ar însemna să regresăm, nu? Am venit la

Los Angeles ca să las trecutul în urmă și să-mi pun la punct viitorul. M-am mutat la Los Angeles ca să mă schimb. Și așa am de gând să și fac.

Însă asta nu înseamnă că nu putem să ținem unul la celălalt și că nu putem fi prieteni.

Bat ușor cu palma în pat, invitându-l să se așeze chiar lângă mine.

— Cum te simți? mă întreabă el după ce se așază.

Are în mână o cutie de prăjituri. Sper că e ce vreau eu să fie.

— Ce-ai acolo, un rulou cu scorțișoară? îl întreb zâmbind.

Îmi întinde cutia, zâmbindu-mi și el.

— Ți-ai amintit, zic.

— Cum era să uit?

— Uau! fac eu, deschizând cutia. E imens.

— Știu, spune. Am văzut că au așa ceva acum câțiva ani, la o patiserie din Westside, și m-am gândit la tine. Știam că o să-ți placă la nebunie.

— Ce mă bucur! Bine, o să-mi trebuiască furculiță și cuțit.

E mult prea mare ca să-l mănânc singură pe tot. Hotărâsc să-l împart cu Henry diseară. Îi dau cutia înapoi lui Ethan.

— Ai putea s-o pui pe masă?

— Nu vrei să-l mănânci acum?

Aș cam vrea să-l mănânc, însă prefer să-l aștept pe Henry. Clatin din cap.

— Nu mi-ai răspuns, spune el. Când te-am întrebat cum te simți.

— Sunt bine, zic, dând din mână liniștitor. Mă simt bine. Am și momente mai proaste, însă m-ai prins într-un moment bun acum. Am auzit că azi o să-mi încerc scaunul cu roțile.

Îl văd pe Ethan schimbat la față. Doar o clipă, îmi dau seama cât de trist e pentru ceilalți să mă vadă încântată de un scaun cu roțile. Însă nu mă las descurajată. Așa am ajuns în punctul ăsta al vieții. Îmi trebuie un scaun cu roțile. Ceea ce e *în regulă*. Mergem mai departe.

Ethan se uită într-o parte, apoi în podea. Se uită în toate părțile, numai la mine nu.

— Ce-i? îl întreb. Ce te supără?

— Totul pare atât de lipsit de noimă, asta-i tot, spune el, uitându-se la mine. Că te-a lovit o mașină. Că era să te pierd. Când am auzit ce-ai pățit, imediat m-am gândit... știi, ar fi trebuit să fie cu mine. Dacă-ș fi reușit să te conving să rămâi cu mine în oraș, nu te-ai fi aflat în mijlocul străzii când... Cum să zic, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă... aș fi făcut altceva?

E cam absurd, nu? Felul în care ne agățăm de evenimente și consecințele lor

fie ca să ne învinovățim, fie ca să ne disculpăm. El n-are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat. Eu am ales să mă duc acasă cu Gabby și Mark, pentru că așa am hotărât. Nouă miliarde de alegeri diferite în viață m-ar fi adus în alt punct și spre alt viitor. N-are sens să ne concentrăm pe o singură alegere. Decât dacă vrem să ne pedepsim singuri.

— Am tot întors problema pe toate fețele, îi zic. Zile în șir am zăcut în patul ăsta întrebându-mă dacă nu trebuia de fapt să acționăm altfel.

— Și?

— Și... nici nu contează.

— Cum adică nu contează?

— Adică totul se întâmplă dintr-o anumită cauză. Adică totul are un sens. N-am rămas cu tine în seara aia pentru că nu trebuia să rămân. Nu asta mi-a fost dat să fac.

Se uită la mine. Nu spune nimic.

— Știi, continui eu, poate noi doi am fi ieșit în seara aia și am fi rămas să ne distrăm până-n zori. Poate am fi bătut tot orașul până dimineață, tot discutând despre sentimentele noastre și rememorând vremuri apuse. Sau poate am fi plecat de la barul ăla și ne-am fi dus în altul, unde am fi dat peste Matt Damon, și ne-ar fi spus că părem niște oameni mișto, așa că o să ne dea o sută de milioane de dolari ca să ne deschidem o fabrică de rulouri cu scorțișoară.

Ethan râde.

— Habar n-avem ce s-ar fi întâmplat. Însă, orice ar fi fost, nu ne-a fost dat să se întâmple.

— Chiar crezi asta? mă întreabă Ethan.

— Cred că n-am de ales, îi zic. Altfel înseamnă că viața mea e un dezastru total.

Altfel înseamnă că am pierdut copilul aiurea.

— Însă da, spun. Chiar cred asta. Cred că mi-e dat să fac ceva anume. Că tuturor ne e dat să facem ceva anume. Și mai cred că universul, Dumnezeu sau cum vrei să-i spui ne îndrumă pe calea cea bună. Și cred că trebuia s-o aleg pe Gabby. Nu trebuia să rămân cu tine.

Ethan rămâne tăcut o vreme. Apoi îmi spune, privindu-mă:

— Bine. N-a fost... cred că n-a fost să fie.

— Oricum, încerc eu să glumesc, hai să fim serioși. Dacă-ș fi rămas cu tine, am fi ajuns să ne sărutăm și să stricăm totul. E mai bine așa. Putem să fim în sfârșit prieteni. Prieteni buni, adevărați.

Se uită la mine țintă. O vreme nu spunem nimic.

— Hannah, eu... începe Ethan într-un final.

Se întrerupe când intră Henry pe ușă.

— A, scuze, face Henry. Nu știam că ai un vizitator.

Mă simt mai înviorată când îl văd. E în uniforma albastră de azi-noapte.

— Am crezut că ești în tura de noapte, zic. Deanna e asistenta de zi.

— O înlocuiesc, zice. Doar dimineața. Dacă vă deranjez, pot să vin mai târziu.

— A, face Ethan.

— Nu ne deranjezi, zic în același timp.

Ethan se adună și se uită la mine.

— Știi ce? Mai bine aș lua-o spre serviciu, spune.

— Bine. Mai treci pe la mine curând?

— Da, spune. Sau poate o să te externeze peste câteva zile.

— Da, spun. Poate.

— Oricum, zice, sper să-ți placă ruloul cu scorțișoară.

— Îi plac la nebunie rulourile cu scorțișoară, râde Henry.

— Știu, zice Ethan, uitându-se la el. De-asta i l-am și adus.

Am încercat trei teste de sarcină în toaleta farmaciei CVS de pe strada lui Gabby. Aș fi putut s-o las pe Charlemagne în mașină, însă mi s-a părut prea groaznic, chiar și dac-aș fi lăsat geamurile crăpate, așa că am vârat-o în rucsac și am luat-o cu mine. A schelălăit de vreo două ori în baie, însă nimeni n-a părut să se sinchisească.

Toate trei testele au ieșit pozitiv. Și n-am fost câtuși de puțin surprinsă.

Acum e aproape nouă seara și trag în fața casei lui Gabby. Probabil a auzit mașina, pentru că se uită pe fereastră. Când o văd, râd. Parc-ar fi o cotoroașă. Aproape că mă aștept să strige la mine: „Ce-i cu hărmălaia asta?”

Când deschid ușa casei, cu Charlemagne după mine în lesă, Gabby e acolo să mă întâmpine. Chiar mă simt prost, apropo. Mă simt prost că am venit acasă la Mark cu un câine. Știu că are alergii, însă asta nu mă oprește. Doar că n-am putut să rămân la Ethan. Și n-am putut s-o abandonez nici pe Charlemagne. Și așa se explică.

— Ți-ai luat mașină? mă întrebă Gabby.

E în pijama.

— Unde-i Mark? o întreb.

Charlemagne e în spate. Nu cred c-o vede Gabby.

— Lucrează iar până târziu, spune Gabby.

— Am noutăți, îi zic.

— Știu, ți-ai luat mașină.

— Ei, da, mai am niște noutăți.

Charlemagne latră și Gabby se uită la mine chiorâș.

O trag pe Charlemagne în față.

— Ți-ai luat câine?

— Am adoptat-o, îi zic. Îmi pare foarte rău.

— Ai adoptat un câine?

— Pot să stau la voi doar în seara asta? I-am luat lui Mark o groază de pastile antialergice.

Scot cele cinci cutii cu medicamente pe care le-am luat de la raionul de antihistaminice fără rețetă.

— Ăăă... cred că da? face Gabby, uitându-se la mine.

— Minunat. Mulțumesc. Am noutăți.

— Alte noutăți?

Încuviințez din cap, însă Gabby se uită mai departe lung la mine. Mă uit și eu la ea, neștiind dacă e cu adevărat pregătită pentru așa ceva. Dacă și eu sunt cu adevărat pregătită.

— Poate mai bine ne așezăm, îi spun.

— Trebuie să mă așez înainte?

— *Eu* trebuie să mă așez, îi zic.

Ne ducem la canapea. O iau pe Charlemagne și mi-o pun în poală. Charlemagne se dă repede jos și se așază pe canapea. Văd că Gabby nu prea știe dacă vrea să aibă un câine pe canapeaua ei, așa că o iau pe Charlemagne și o așez pe podea.

— Sunt însărcinată.

Când îmi aud vocea, când mă aud pronunțând cuvintele, mă năpădește un val de emoții. Mă apucă plânsul. Îmi îngrop fața în mâini.

La început, Gabby nu prea spune nimic, însă nu după mult timp îi simt mâinile pe încheieturi. O simt cum îmi trage palmele de pe față. O simt cum îmi proptește degetele ei sub bărbie, ca să mă oblige să mă uit la ea.

— Știi că o să fie bine, nu? îmi spune.

O privesc printre lacrimi, dând din cap și chinuindu-mă să spun „Da”.

— Ethan știe? mă întrebă.

— Nimeni nu știe, clatin eu din cap. În afară de tine. Și de Charlemagne.

— Cine-i Charlemagne? mă întrebă Gabby.

Mă uit la câine și-l arăt cu degetul.

— A, face Gabby. Așa e. Logic. Nici n-am crezut că mai există oameni cu

numele ăsta.

Încep iar să plâng.

— Hei, îmi spune ea. Haide. E o veste bună.

— Știu, spun, plângând mai departe.

— E al lui Michael, zice ea, de parcă de-abia acum se prinde.

— Da, zic.

Charlemagne începe să scâncească și să țopăie, încercând să vină pe canapea lângă noi. Gabby se uită la ea, o ia de jos și mi-o pune în poală, unde se face covrig și închide ochii. Chiar mă simt sincer mai bine cu ea în poală.

— OK, oprește-te un pic din plâns, îmi spune Gabby.

Mă uit la ea suspinând.

— O să fie bine, o să facem față situației.

— Cine, noi?

— Păi, doar n-am să te las baltă la greu, cap sec ce ești, îmi răspunde ea.

Felul în care îmi spune „cap sec” mă face să mă simt iubită, așa cum nu m-am mai simțit de mult. O zice de parcă n-aș avea pic de minte dacă aș ajunge să cred că sunt de una singură. Și e plăcut să știu cât de absurdă i se pare ideea asta și ce prostie enormă ar fi din partea mea să cred așa ceva.

— Știi că, peste mulți ani, o să-ți amintești totul și o să-ți spui că e cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat în viață, nu?

— Sunt însărcinată cu copilul unui bărbat însurat, pufnesc eu, și știu destul de sigur c-o să-mi distrugă relația cu fostul și noul meu iubit.

— Întâi și-ntâi, îmi spune ea, hai să nu ne dăm cu presupusul. Nu știi ce-o să zică Ethan.

— Știi ce cred eu că n-o să zică? „Hei, Hannah, de-abia aștept să-mi asum responsabilitatea de a crește copilul altuia”.

Desigur că am dreptate. De-asta schimbă Gabby subiectul.

— O să-ți iubești copilul, îmi spune ea. Știi, nu? Ești un om așa de iubitor. Poți să oferi atâta iubire și le ești atât de loială celor pe care-i iubești. Ai idee ce mamă grozavă o să fii? Ai idee cât de iubit o să se simtă copilul ăsta? Și tanti Gabby o să-l iubească mult, mult de tot, până-n soare și în stele.

Râd fără să vreau.

— Hannah, poți s-o faci. Și într-o bună zi, cât de curând, nici n-o să mai reușești să-ți închipui ce sens a avut viața ta înainte.

Poate are dreptate.

— Și dacă mă concediază tatăl tău chiar înainte să mă angajeze? „Bună. Salutare. Mi-ai oferit un post pe vremea când nu știai că sunt însărcinată, iar

acum nu mai poți să scapi de mine”.

— De-asta ai vomitat la cină, spune Gabby.

— Taică-tău ar fi trebuit să se prindă.

Sincer, probabil și eu ar fi trebuit să mă prind.

— Tu te-auzi? vorbim despre taică-meu aici, omul care a ales florile pe care le-au purtat partenerii noștri la balul de absolvire. Taică-meu, care ți-a scos cu penseta cioburi micuțe din talpă după ce ai scăpat din mână vaza de cristal preferată a mamei.

— Vai, nici să nu-mi amintești, zic.

— Bine, dar asta încerc eu să spun. Taică-meu te iubește. Nu-ți zic așa, de dragul de a-ți zice. Vreau să spun că ești în inima lui. Taică-meu te iubește. Amândoi părinții mei te iubesc. Le place să-ți poarte de grijă. Taică-meu n-o să te concedieze când o să afle că ești însărcinată. Ai mei o să sară în sus de fericire și o să zică în stânga și-n dreapta că în sfârșit o să aibă și nepoți.

Încep să râd.

— Mai mult decât atât, n-are cum să te concedieze pentru că ești însărcinată. E ilegal. Oricine de la Resurse umane știe așa ceva.

De cum o aud spunând „Resurse umane”, îmi amintesc ce-am vorbit cu Joyce. Îmi amintesc că mi-a spus că am asigurare și concediu de maternitate. O clipă doar, mai că o cred pe Gabby. Totul o să fie bine.

— Bine, zic. Atunci nu mi-am pierdut slujba.

— Și nu ne-ai pierdut nici pe mine, pe ai mei, pe Mark și... Se uită la câine și zâmbeste. Și pe Charlemagne, adaugă.

— Trebuie să-l sun pe Michael să-i zic, nu?

— Nu? Da? face ea. Habar n-am. Însă o să ne gândim amândouă. O să punem în balanță plusurile și minusurile.

— Da?

— Da. Și o să aflăm răspunsul. După care trecem la fapte.

Vorbește de parc-ar fi floare la ureche.

— Iar Ethan s-ar putea să nu mă părăsească?

— S-ar putea, spune ea, deși nu pare la fel de încrezătoare, însă îți zic de-acum, dacă te părăsește înseamnă că n-a fost să fie.

— Tu crezi în destin? o întreb.

Nu știu de ce, dar cred c-o să mă simt mai bine dacă e vorba de destin. Așa scap basma curată, nu? Dacă asta a fost destinul, înseamnă că nu mai trebuie să-mi bat atâta capul cu greșelile și consecințele faptelor mele. Dacă te încrezi în destin e ca și cum ai zbura pe pilot automat.

— Glumești!? Absolut. Există o forță pe lumea asta, n-ai decât să-i spui cum vrei. Eu se întâmplă să cred că e Dumnezeu, îmi spune ea. Oricum ar fi, ne împinge în direcția bună, ne ține pe calea cea bună. Dacă Ethan îți spune că nu e-n stare să accepte că ești însărcinată, nu el îți e sortit. Ți-a fost dat să fii cu altcineva. Și o să trecem și prin asta tot împreună. O să trecem prin absolut tot împreună.

Închid o clipă ochii și când îi deschid, lumea pare mai luminoasă.

— Bun, și ce fac acum?

— Măine-dimineață îți luăm vitamine prenatale și te programăm la un obstetrician ca să vedem în câte luni ești.

— Probabil cel puțin opt săptămâni, îi spun. Nu m-am mai culcat de ceva timp cu Michael.

— OK. Atunci știm o chestie. Oricum te programăm.

— Vai, am băut o bere, gândesc cu voce tare. Săptămâna trecută la bar.

— Nu-i nimic, o aud. O să fie bine. Se mai întâmplă. Nu te-ai îmbătat. Te-am văzut.

Sunt o mamă groaznică. Deja. Deja sunt groaznică.

— Nu ești o mamă groaznică, dacă asta te îngrijorează, îmi spune Gabby, știind aproape mai bine decât mine cum îmi merge mintea.

Mi-o ia pe Charlemagne din poală și-mi face semn să mă ridic. Ne conduce pe amândouă în camera mea.

— Se mai întâmplă. Și n-are nimic. Și de mâine o să începi să înveți ce nu mai trebuie să faci și ce trebuie. Și o să te descurci fenomenal.

— Chiar crezi? o întreb.

— Chiar cred, îmi răspunde ea.

Îmi pun pijamaua. Gabby se culcă de-o parte a patului dublu. Charlemagne se întinde lângă ea.

— E tare drăgălașă micuța Charlemagne, spune Gabby. Cum de-a ajuns la mine acasă?

— E o poveste lungă, râd eu. Cu mine luând fără să mă gândesc o decizie alimentată de hormoni, îmi dau seama acum.

— Ei, e o scumpă, râde Gabby. Îmi place s-o știi aproape.

— Și eu, zic, uitându-mă la Charlemagne.

— Urăsc prostia asta de alergie la câini a lui Mark, spune ea. Hai s-o ținem aici în cameră la noapte, să vedem dacă-l apucă mâncărimile. Pun pariu că n-o să-l apuce. Pun pariu că e doar în capul lui.

Mă vâr răsând în pat lângă Gabby. Îmi ia mâna.

- Totul o să fie minunat, știi doar, îmi spune ea.
- Așa sper, zic, răsuflând adânc.
- Nu, spune ea. Repetă și tu. Totul o să fie minunat.
- Totul o să fie minunat, zic.
- Totul o să fie minunat, mai spune ea încă o dată.
- Totul o să fie minunat.

Știi ce, mai că încep s-o cred.

Gabby stinge lumina.

— Când o să te trezești în toiul nopții și o să-ți amintești cu groază că ești însărcinată, îmi spune ea, să mă trezești. Sunt aici.

— OK, zic. Mulțumesc.

Charlemagne se culcușește între noi și atunci mă întreb dacă nu cumva *nouă* ne-a fost scris să fim împreună: eu, Gabby și Charlemagne.

— Eu și Mark am început să discutăm posibilitatea unui copil, spune ea.

— Uau, pe bune?

Chiar dacă sunt însărcinată, nu reușesc parcă să concep cum vine aia să devii părinte.

— Da, spune ea. Poate curând. Aș putea să-mi propun să rămân însărcinată mai repede. Așa, copiii noștri o să fie de-o vârstă.

— O să-i silim să fie prieteni la cataramă.

— Firește, spune ea. Sau poate o să-l părăsesc pe Mark și gata. Tu și cu mine am putea să-ți creștem împreună copilul. Așa nici nu mai trebuie să nasc. Am fi noi două și copilul.

— Și Charlemagne? întreb.

— Da, spune. Cel mai adorabil cuplu de lesbiene din lume.

Râd.

— Singura problemă ar fi că nu mă simt atrasă de tine, spune ea.

— Idem, îi zic.

— Însă gândește-te numai. Ar fi copilul unui cuplu interracial de lesbiene. Ar fi admis la cele mai bune școli.

— Gândește-te ce pedigri ar avea.

— Întotdeauna am zis că Dumnezeu a greșit când ne-a făcut hetero.

— Mă străduiesc să mă conving că Dumnezeu nu face greșeli, o corectez eu râzând.

Henry bifează una-alta și lasă jos fișa.

— Doctorița Winters zice să încercăm scaunul cu rotile, îmi spune el cu glas neliniștit, de parcă facem cine știe ce lucru interzis.

— Acum? Noi doi? zic.

— Păi, eu, ca bărbat, pot să ridic mai multe greutateți decât asistentele. Așa că eu o să te iau și o să te așez în scaun.

— N-ai de unde să știi, spun. Poate că toate asistentele sunt în stare să ridice la fel de multe greutateți cât tine și habar n-ai, pentru că nu le-ai întreat niciodată.

— Mă rog, indiferent cine cât ridică, e treaba mea să te pun în scaunul cu rotile. Însă înainte de asta avem de discutat.

— A, fac eu. OK, zi.

Îmi spune că s-ar putea să mă doară. Îmi spune că o să mă obișnuiesc treptat. La început nu prea avem ce să facem, decât să trecem în scaun și să ne mișcăm un pic. Simpla mutare în scaun s-ar putea să mă extenueze. Apoi Henry începe să mă decupleze de la o parte din aparatele pe care am început să le simt ca pe niște membre suplimentare. Lasă perfuzia la locul ei. Îmi spune că o să o luăm cu noi peste tot cât sunt în spital.

— Te simți pregătită? mă întrebă, după ce a terminat cu tot în afară de mine.

— Pe cât posibil, îi zic.

Mi-e teamă. Dacă doare? Dacă nu funcționează? Dacă o să trebuiască să zac în patul ăsta până la moarte și n-o să mă mai mișc niciodată, și gata? Dacă n-o să mai am parte decât de jeleu fără zahăr și carne de pui uscată toată viața? O să zac aici, în halatul meu de spital cu despicătură în spate, câte zile oi avea.

Vai, Doamne. Vai, Doamne. Halatul ăsta are despicătură în spate.

Henry o să-mi vadă fundul.

— O să-mi vezi fundul, așa-i? îl întreb când vine spre mine.

E meritul lui că nu-mi râde imediat în nas.

— N-o să mă uit, îmi răspunde el.

Nu știu dacă e un răspuns destul de bun.

— Sunt asistent medical, Hannah. Ai un pic de încredere în mine. N-o să trag cu ochiul la fesele tale ca să mă distrez.

Nu pot să nu râd cât mă gândesc ce opțiuni am. Adică mă gândesc că n-am nicio altă opțiune dacă vreau să scap din patul ăsta.

— În regulă? mă întrebă el.

— În regulă, zic.

Mă ia de picioare și mă întoarce. Mă dau încet mai înspre el.

Vine lângă mine și mă cuprinde cu un braț de talie și pe celălalt și-l strecoară sub picioarele mele.

— Unu, începe el.

— Doi, zic și eu.

— Trei! zicem într-un glas, apoi mă ridică în brațe și, în doar câteva secunde, sunt în scaunul cu rotile.

Sunt într-un scaun cu rotile.

Cineva a trebuit să mă ia pe sus și să mă pună într-un scaun cu rotile.

Eram însărcinată, însă copilul a murit.

— Ești bine? mă întreabă Henry.

— Da, zic și scutur din cap ca să-mi alung gândurile negre din minte. Da! continui. De-abia aștept să începem! Unde mergem?

— Nu prea mergem nicăieri de data asta, îmi răspunde el. În momentul ăsta nu vrem decât să te simți confortabil în scaun și să te obișnuiești cu el. Poate dăm câteva ture prin salon.

— Ei, haide, zic, întorcându-mă spre el. Vreau să ies din salonul ăsta. De zile întregi fac pipi în ploscă. Vreau să văd ceva.

— Mai am și alți pacienți de verificat, îmi spune el, uitându-se la ceas.

Am înțeles. Trebuie să-și vadă de slujbă. Eu sunt doar parte din slujba lui.

— OK, zic. Zi-mi cum funcționează.

Începe să-mi arate cum să împing roțile și cum să opresc. Ne mișcăm prin salon. Îmi iau atâta avânt, că intru într-un perete și Henry vine în fugă la mine și mă trage.

— Oho, stai așa, îmi spune. Ia-o ușurel.

— Scuze, zic. Mi-a scăpat de sub control.

— Cred că știm de-acum că n-o să concurezi niciodată la Formula 1.

— Cred că varianta asta nu mai e valabilă de când m-a lovit mașina.

Henry ar putea să mă compătimizească în momentul ăsta. Însă nu o face. Îmi place. Chiar îmi place mult asta.

— Păi atunci să nu te-apuci nici să pilotezi avioane, îmi spune. Sau ai tăiat deja varianta de pe listă când te-a lovit un avion?

Mă uit indignată la el.

— Așa vorbești cu toți pacienții tăi? Îl întreb.

Poftim. Asta mă întreb de zile întregi. Și am vorbit de parcă nici nu mă sinchiesc de răspunsul lui.

— Doar cu cei neascultători, îmi spune.

Apoi se apleacă și se sprijină în brațele scaunului. Și-a apropiat fața mult de a mea, încât îi văd porii și punctișoarele aurii ale irișilor. Dacă ar fi oricare alt bărbat în locul lui, aș crede că o să mă sărute.

— Dacă s-ar întâmpla cumva să ieși din salon în scaunul tău, îmi spune el cu un zâmbet viclean, sunt sigur că mi-ar lua ceva să te prind și să te aduc înapoi.

Henry își ia încet mâinile de pe scaunul meu, dându-se la o parte.

Nu mă uit la ușă, ci la el.

— Adică dacă s-ar întâmpla să-mi îndrept roțile într-acolo și să rulez afară pe hol... încep eu.

— S-ar putea să nu observ decât după ce ai luat o gură de aer curat afară.

— Deci e în regulă dacă fac asta? Îl întreb fără să-mi iau ochii de la el, rulând spre ușă.

— Da, e în regulă, râde el.

— Și dacă ajung în prag?

— Vedem noi ce se întâmplă, ridică el din umeri.

O iau tot înainte. Deja mă dor brațele de cât m-am opintit.

— Și dacă îmi fac vânt peste prag?

— Atunci mai bine ți-ai lua ochii de la mine și te-ai uita pe unde mergi, spune el râzând, chiar când intru cu roata în tocul ușii.

— Hopa, fac eu, dând în spate și luând-o ca lumea.

După care ies pe hol în scaunul meu.

E mai multă agitație decât mi-am închipuit. Sunt mai multe secții și asistente decât am apucat să văd din salonul meu. Și cu toate că sigur trag în piept același aer ca în patul meu de spital, mi se pare cumva mai proaspăt. Holul e și mai șters și banal decât mi l-am închipuit cât zăceam în pat. Podeaua e curată lună sub roți. Pereții din lateral sunt într-o nuanță de crem inofensivă. Însă cumva mă simt de parcă am aterizat pe lună. O fracțiune de secundă, totul mi se pare nou și străin.

— Gata, Magellan, îmi spune Henry, apucând mânerul scaunului. Ai făcut destule descoperiri pe ziua de azi.

Când trecem înapoi pragul salonului, îi mulțumesc.

— Pentru puțin, îmi răspunde el, dând din cap. Mă duce la pat. Ești gata?

Încuviințez din cap, pregătindu-mă sufletește. Știu c-o să mă doară când o să mă ia pe sus și o să mă lase pe pat.

— Haide, îi zic.

Își strecoară brațele pe sub picioarele mele. Îmi spune să-l cuprind de gât cu brațele și să mă țin bine. Apoi se apleacă și-și trece un braț pe după talia mea. Îi ating bărbia cu fruntea – e neras.

Aterizez înapoi în pat cu un bufnet. Mă ajută să-mi îndrept picioarele și mă învește la loc cu pătura.

— Cum te simți? mă întrebă.

— Bine, zic. Bine.

De fapt, îmi cam vine să plâng. Imi vine să vărs ditamai lacrimile. Nu vreau să mă întorc în patul ăsta. Vreau să mă ridic de aici și să mă mișc de colo-colo, să-mi trăiesc viața, să fac una-alta și să văd ce e de văzut. Acum știu cât de superb e să stau pe hol. N-am niciun chef să zac iar în pat.

— Bun, spune. Cred că Deanna o să intre de tură în vreo oră. O să vină să vadă ce faci. O să-i zic doamnei doctor Winters că totul a decurs bine azi. Pun pariu că nu mai ai mult până începi fizioterapia. Ține-o tot așa.

Știu că e normal ca asistenții să le ureze pacienților s-o „țină tot așa”. Știu foarte bine. Cred că tocmai asta mă deranjează.

Henry dă să iasă pe ușă.

— Mersi, îi strig.

— Cu plăcere, îmi spune. Pe diseară. Apoi, dintr-odată pare nesigur: Adică... doar dacă ești trează.

— Știu, îi zic zâmbind.

Fără să vreau, îmi dă impresia că de-abia așteaptă să ne vedem. Se poate să mă înșel. Însă nu cred.

— Pe diseară.

Îmi zâmbește și pleacă.

Sunt atât de agitată, că nici nu-mi găsesc locul, însă, cum nu sunt în stare să fac nimic, dau drumul la televizor. Stau și aștept să se întâmple ceva interesant. Nu se întâmplă nimic.

Deanna vine să mă controleze de mai multe ori. Altceva nu se mai întâmplă.

E mare, mare, mare plictiseală în spitalul ăsta, totul e liniștit, steril și plictisitor. Închid televizorul și mă culc pe-o parte, cât pot. Încerc să adorm.

Mă trezesc de-abia când vine Gabby să mă vadă, la șase jumate. Are o cutie de pizza în mâini și un teanc de reviste americane.

— Mamă, ce mai sforăi, îmi spune ea. Jur că te-am auzit încă din hol.

— Ei, taci, zic. Când ai dormit aici peste noapte, Henry a zis că faci ca un bulldozer.

Se uită la mine, lăsând pizza și revistele pe masă.

— Cine-i Henry?

— Asistentul de noapte, zic. Nimeni.

Tocmai pentru că am zis că e nimeni dau impresia că ar fi cineva. Mă prind prea târziu de asta. Gabby ridică din sprânceană.

— Sincer, îi spun cu un ton egal. Nu-i decât asistentul de noapte.

— OK... spune.

Apoi mă las moale și-mi îngrop obrazii roșii în palme.

— Of, fac eu, uitându-mă iar la ea. Mi s-au aprins călcâiele rău de tot, de-a dreptul jenant, după asistentul de noapte, de-mi vine să mor.

— Sunt în săptămâna a unsprezecea. Copilul e sănătos. Totul pare în ordine. Theresa Winthrop, doctorița mea, m-a asigurat că nu doar mie mi s-a întâmplat să nu-mi dau seama că sunt însărcinată decât aproape după primul trimestru. Așa că mă simt parcă un pic mai bine.

O luăm spre mașină, însă Gabby mă oprește.

— Cum te simți, cu tot ce s-a întâmplat? Știi că nu trebuie să faci nimic dacă nu vrei. Încă nu e prea târziu la unsprezece luni.

Nu-mi zice nimic nou. Toată viața am crezut în dreptul de a alege. În asta cred din toată inima. Și poate, dacă nu m-aș crede în stare să-i ofer copilului un cămin sau o viață bună, aș apela la o altă opțiune. Nu știu. N-avem cum să știm ce-am face în alte condiții. Știm doar ce-o să facem în cele cu care ne confruntăm.

— Știi că nu trebuie, îi zic. Eu aleg să merg mai departe.

Gabby zâmbește. Nu se poate abține.

— Nu trebuie să mă întorc imediat la serviciu, îmi spune. Pot să-ți fac cinste cu prânzul?

— Nu, e OK, îi zic. Vreau să ajung acasă până nu face Charlemagne pipi peste tot pe la voi.

— Nu-i nimic, spune. Mark n-a zis deloc că l-ar mânca pielea azi-dimineață, apropo. Acuma știu sigur că e numai în capul lui. Deja am de gând să-l conving să rămâi la noi cu tot cu Charlemagne. De fapt, suntem pe lângă cabinetul lui. Ce-ar fi să-i facem o surpriză și să-l scoatem la masă, ca să începem campania de convingere? Plus că vreau să-i văd fața când o să-i spui unde-am fost azi-dimineață.

— Chiar îmi fac probleme că vă distruge câinele meu casa.

— Ce sens are să-ți iei casă dacă te sinchisești de un pic de pipi acolo? face Gabby.

— OK. Dar să nu vii să mi te plângi că ți-a pătat parchetul din lemn de esență tare.

Ne urcăm în mașină și mergem câteva străzi mai încolo, iar Gabby cotește într-o parcare subterană și oprește. N-am mai fost niciodată la cabinetul lui Mark. Acum îmi dau seama că a trecut ceva timp de când am fost ultima oară la dentist.

— Știi ce, dacă tot am venit, zic, chiar ar trebui să-mi fac o programare pentru un detartraj.

Gabby râde și ne urcăm în ascensor. Apasă pe butonul pentru etajul cinci, însă

nimic. Ușile se închid și ne trezim că am coborât la primul nivel al parării. Când se deschid ușile, urcă o doamnă în vârstă. Îi ia vreo treizeci de ani să se miște.

Eu și Gabby îi zâmbim politicos și Gabby apasă iar pe butonul de la etajul cinci, care se aprinde de data asta, într-o nuanță vie și îmbietoare de portocaliu.

— La ce etaj mergeți? o întreabă pe doamna în vârstă.

— Trei, vă rog.

Ascensorul începe să urce și se deschide iar la nivelul la care ne-am urcat. Gabby își dă ochii peste cap spre mine.

— Dacă știam c-o să oprească liftul de zece ori până ajungem, aș fi propus să mergem înainte la masă, îmi șoptește ea.

Încep să râd.

Și atunci apare Mark în fața noastră.

Sărută o blondă într-o fustă-creion.

abby s-a dus acasă la Mark pe la zece. Nu l-am mai văzut pe Mark de când am ajuns la spital. Ceea ce nu-i neapărat ciudat, noi doi n-am fost niciodată prea apropiați. Ce e ciudat e că Gabby tot vine pe aici seara și în pauza de prânz, în timp ce Mark n-a trecut deloc. Gabby tot spune că de la o vreme Mark lucrează până târziu. Se pare că săptămâna asta a trebuit să meargă la o conferință de medicină dentară din Anaheim. Nu prea știu cine știe ce despre cum trăiesc dentiștii, însă mi-am închipuit întotdeauna că sunt genul de oameni care nu întârzie niciodată la cină. Se pare că Mark e altfel. Oricum ar fi, programul lui încărcat mă ajută mult, așa Gabby își petrece timpul cu mine, ceea ce e tot ce-mi doresc.

De când a plecat, citesc revistele pe care mi le-a adus. Îmi plac mai mult decât alea britanice. Ceea ce mă bucură, doar am dormit mai toată ziua, așa că sigur n-o să mă ia oboseala o vreme.

— Știam eu că te găesc trează, spune Henry, intrând în salon.

Împinge un scaun cu rotile.

— Credeam că ți-ai luat liber la noapte, zic.

— M-am dus acasă azi-dimineață, clatină el din cap. Am dormit opt ore, am mâncat, m-am uitat la televizor. Am ajuns la lucru ceva mai devreme.

— A, fac eu.

— M-am dus să văd ce fac ceilalți pacienți și dorm toți, n-au nevoie de mine.

— Deci... urmează o nouă lecție? îl întreb.

— Mai grabă o aventură, aș zice eu.

Se uită agitat la mine, de parcă facem ceva interzis. Ideea de a face ceva

interzis mă încântă. De la o vreme nu mai fac nimic, doar aștept să mă vindec.

— Bravo! exclam. Haide, ce-am de făcut?

Coboară bara laterală a patului. Îmi trage picioarele spre el. Ne mișcăm ca azidimineață, doar că mai repede, mai ușor și mai exersat. În câteva clipe sunt în scaun.

Îmi privesc picioarele, în scaun. Henry ia pătura de pe pat și mi-o pune în poală.

— Dacă ți se face cumva frig, îmi spune.

— Și ca să nu mi se vadă pe sub halat, zic.

— Bine, și de-asta, însă n-am vrut s-o zic.

Se duce în spate, îmi fixează punga cu morfină intravenoasă de scaun și mă împinge înainte.

— Unde mergem? îl întreb.

— Unde vrem, îmi răspunde.

Ieșim pe hol.

— Ei? mă întreabă iar. Încotro o apucăm mai întâi?

— La cantină? propun.

— Nu te-ai săturat de mâncarea de la cantină? mă întreabă.

— Ai dreptate. Ce-ar fi să mergem la un automat? propun atunci.

Încuviințează din cap și pornim.

Am plecat din salon! Mă mișc prin spital!

Câțiva doctori și asistente stau pe la vreo două uși de salon, însă în rest holurile sunt pustii. E liniște, se mai aude doar din când în când câte un bipăit regulat.

Însă mă simt de parcă aș zbura pe o autostradă californiană într-o decapotabilă.

— Care e filmul tău preferat? îl întreb în timp ce dăm iarăși colțul, pe un alt coridor din multele coridoare ale spitalului.

— *Nașul*, îmi răspunde el pe un ton sigur.

— Ce răspuns plictisitor, îi zic.

— Ce? De ce?

— Pentru că e previzibil. Cui nu-i place *Nașul*?

— Ei, îmi pare rău, îmi spune. Nu pot să iubesc alt film doar pentru că toată lumea îl iubește.

Mă întorc să mă uit la el. Se strâmbă la mine.

— Nu poți să-ți forțezi inima să vrea altceva, presupun, zic.

— Așa e, spune. Dar al tău?

— N-am așa ceva, răspund.

— Nu poți să mă pui să aleg fără să alegi și tu unul, râde Henry.

— De ce nu? E o întrebare valabilă. Doar că, din întâmplare, n-am niciun răspuns.

— Alege un film la întâmplare. Unul care-ți place.

— Păi, tocmai asta e problema. Că mereu o să răspund altfel. Uneori mă gândesc că filmul meu preferat e *File de poveste*². Însă apoi îmi zic că nu, *Toy Story* e evident cel mai bun film din istorie. Iar alteori sunt convinsă că niciun film n-o să atingă nivelul lui *Rătăciți printre cuvinte*³. Nu reușesc să mă hotărâsc și pace.

— Gândești prea mult, îmi spune el. Asta-i problema cu tine. Te chinui prea tare să găsești răspunsul perfect când *orice* răspuns e bun de fapt.

— Ce vrei să zici cu asta? îl întreb.

Ne-am oprit în fața unui automat de băuturi, însă nu asta voiam.

— Stai așa, am zis să mergem la un automat de gustări. Nu la un automat de cola.

— Îmi cer scuze, regină Hannah a Holului, spune el și împinge mai departe căruciorul. Dacă te mai întreabă cineva care e filmul tău preferat, zi *File de poveste* și gata.

— Dar uneori nici eu nu știu dacă e filmul meu preferat.

— Nu contează, e un răspuns bun, asta voiam să zic. E ca atunci când te-am întrebat ce pudîng îți place cel mai mult și mi-ai enumerat toate trei aromele. Alege una și gata. Nu trebuie să găsești varianta perfectă tot timpul. Găsește una bună și alege-o pe aia. Dacă făceai așa, acum am fi discutat deja despre culorile noastre preferate.

— Culoarea ta preferată e bleumarin, zic.

— Aha, face el. Însă poți să ghicești după uniforma mea, așa că nu m-ai convins că ai puteri telepatice.

— Care-i a mea? îl întreb.

Văd un automat la capătul holului. Și chiar sper că Henry are niște bani la el, pentru că eu nu mi-am luat.

— Nu știu, spune. Însă pun pariu că oscilezi între două culori.

Îmi dau ochii peste cap, însă nu mă vede. Are dreptate. Asta mă enervează.

— Violet și galben, zic.

— Lasă-mă să ghicesc, mă tachinează el cu glas glumeț. Uneori îți place galbenul, însă alteori, când vezi ceva violet, ai impresia că de fapt asta e culoarea ta preferată.

— Ei, taci, îi zic. Amândouă sunt frumoase.

— Și, adaugă el când ajungem la automat, oricare e bună. Scoate un dolar din buzunar. Am doar un dolar, îmi spune. Trebuie să ne luăm ceva împreună.

Așa tratezi fetele când ieși cu ele? glumesc eu și pe loc regret că am deschis gura.

Râde și schimbă subiectul.

— Ce ne luăm?

Trec în revistă automatul. Gustări sărate, dulci, ciocolată, unt de arahide, covrigei, alune. Mi-e imposibil. Mă uit iar la el.

— O să te superi pe mine, îi zic.

— Trebuie să-ți alegi un singur lucru, râde el. N-am decât un dolar.

Mă uit la fiecare gustare în parte. Pun pariu că lui Henry îi plac biscuiții Oreo. Nu există om să nu-i placă biscuiții Oreo. N-o să vezi.

— Oreo, zic.

— Așa să fie, spune el.

Strecoară dolarul în fantă și apasă pe butoane. Biscuiții îmi cad chiar în față, la nivelul meu. Îi scot din sertar și deschid ambalajul. Îi dau un biscuit lui Henry.

— Mulțumesc, îmi zice.

— *Eu îți mulțumesc, îi răspund. Doar tu ai făcut cinste.*

Mușcă din biscuit. Eu îl mestec cu totul.

— Poți să mănânci un Oreo cum ai chef, spune el.

— Asta-i sloganul de la biscuiții Reeses. Poți să mănânci un Reeses cum ai chef, îl corectez eu. Of, Doamne! mai bine ne luam biscuiți Reeses.

Mai scoate un dolar din buzunarul uniformeii și-l vâra în automat.

— Ce? Mi-ai zis că n-ai decât un dolar la tine! M-ai mințit!

— Ei, nu te supăra așa. Oricum aveam de gând să-ți iau două chestii, spune el. Încerc doar să te ajut să te hotărăști mai ușor.

Mi-o zice râzând, așa că deschid gura, scandalizată, și-l lovesc în braț.

— Câtă neobrăzare, îi zic.

— Hei, face el. Doar ți-am făcut cinste cu *două* deserturi, nu unul.

Pachetul de biscuiți cade în sertar. Îl iau și-i dau și lui un biscuit.

— Așa e, zic. Și m-ai scos la plimbare pe hol. Ceea ce probabil nu trebuia să faci.

— Nu era în program, nu, spune el, mușcând din biscuitul cu unt de arahide.

Eu l-am terminat pe al meu, l-am hăpăit dintr-o înghițitură.

Aș putea să-l întreb chiar acum de ce se poartă așa de frumos cu mine. De ce mi acordă atât de mult timp. Însă mă tem că dacă îi atrag atenția, o să înceteze.

Așa că nu spun nimic. Doar îi zâmbesc.

Mă duci înapoi tot așa, mai ocolit? Îl întreb.

— Sigur, spune. Vrei să vezi cât poți să te împingi singură cu brațele?

— Da, zic. E o idee grozavă.

E un asistent foarte bun. Un ascultător atent. Pentru că asta-mi doresc cu adevărat pe lumea asta. Vreau să încerc singură, știind că dacă mă lasă puterile, o să mă ajute cineva s-o scot la capăt.

Mă întoarce în direcția bună și rămâne în spatele meu.

— Dă-i bătaie, îmi spune. Sunt cu tine.

Mă opintesc în roți și el mă urmează.

Mă opintesc.

Și mă opintesc.

Și tot așa.

Străbatem două holuri lungi până simt nevoia să mă odihnesc.

— Te duc eu de-aici, se oferă el și începe să mă împingă de mânere. O ia spre un ascensor și apasă pe buton. Ți-e somn? Vrei să te-ntorci în salon?

Mă răsucesc atât cât pot, ca să mă uit la el.

— Să zicem că nu mi-e somn, ce-am face atunci?

Râde. Ușile ascensorului se deschid. Mă împinge înăuntru.

— Trebuia să-mi închipui că n-o să alegi să dormi.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce-am face?

Mă ignoră deocamdată și apasă pe butonul de la etajul unu. Coborâm. Când se deschid ușile, mă împinge pe un coridor lung.

— Chiar nu vrei să-mi spui?

Henry clatină din cap zâmbind. Apoi dăm colțul și deschide o ușă.

Mă inundă o pală de aer rece, proaspăt.

Mă împinge înainte. Ne aflăm într-o curte interioară pentru fumători. Un fumaar minuscul, murdar, înnegrit, frumos, răcoritor și absolut vital.

Trag adânc aer în piept.

Aud cum trec mașinile pe stradă. Văd luminile orașului. Simt miros de smoală și metal. În sfârșit, nu mă mai desparte niciun perete sau fereastră de lumea care se rotește pe axa ei.

Deși mă străduiesc să mă controlez, simt că-mi dau lacrimile.

Aerul pe care-l trag și-l eliberez din plămâni mi se pare mai plăcut și mai revigorant decât tot aerul pe care l-am respirat de când m-am trezit. Închid ochii și ascult sunetele traficului. Când mi se preling câteva lacrimi din ochi, Henry îngenunchează lângă mine.

E la nivelul meu. Suntem iar față în față.

Scoate un șervețel din buzunar și mi-l întinde. Și chiar în clipa când mă atinge cu mâna și îmi întâlnește privirea, nu mai e nevoie să mă-ntreb ce s-ar întâmpla dacă ne-am întâlni la o cină undeva. Știu ce s-ar întâmpla.

M-ar conduce acasă.

— Ești gata? mă întreabă. S-o luăm înapoi.

— Da, zic, pentru că știu că e vremea și că e de tură și nu trebuia să ieșim.

Nu pentru că mă simt pregătită. Nu sunt. Însă când mă împinge înăuntru și ușa se închide după noi, pentru prima dată mă bucur atât de mult că sunt vie, că aș merge bucuroasă cam oriunde.

— Ești un asistent foarte bun, îi zic când o luăm înapoi spre salon. Știi, nu?

— Așa sper, îmi spune. Îmi place mult meseria mea. Parcă pentru ea m-am născut.

Intrăm în salonul meu și îmi împinge scaunul cu roțile lângă pat.

— Ia-mă de gât, îmi spune, trecându-și brațele pe sub picioarele mele.

Mă conformez.

Mă saltă din cărucior și mă ține o clipă în brațe, cât sunt de grea. E atât de aproape, că-i simt în nări mirosul de săpun al pielii și aroma vagă de ciocolată din respirație. Are genele mai negre și mai lungi decât am observat și buzele mai pline. Sub ochiul stâng are o cicatrice subțire.

Mă lasă pe pat. Aș putea să jur că m-a ținut un pic mai mult decât trebuia.

Probabil că e cel mai romantic moment din viața mea și eu am pe mine un halat de spital.

Viața e total imprevizibilă.

— Mă scuzați, se aude un glas sever de pe hol.

Eu și Henry ridicăm ochii și vedem o asistentă în cadrul ușii de la salonul meu. E mai în vârstă, un pic stafidită. Părul deschis la culoare îi e prins cu o clamă în formă de fluture. E într-o uniformă roz pal, cu o jachetă cu model asortată.

Henry se trage imediat de lângă mine.

— Credeam că în a doua jumătate a nopții e Eleanor de tură în locul tău, spune asistenta.

— Probabil că m-ai confundat cu Patrick, răspunde Henry, clătînând din cap. El a solicitat să-l suplinească altcineva până la șapte.

— Bine, spune ea. Putem să discutăm după ce termini?

— Sigur, spune Henry. Vin imediat.

Asistenta pleacă, înclinând din cap.

Henry se poartă cu totul altfel de-acum.

— Noapte bună, îmi spune și dă să plece.

— Mulțumesc, îi strig când e gata să iasă. Chiar m-am...

— Pentru puțin, îmi răspunde el de pe hol, fără să se uite la mine.

Gabby aruncă cu diverse chestii prin casă. Ditamai chestiile. Chestii din porțelan. Care se izbesc de pereți și se fac țândări. Charlemagne e la picioarele mele. Stăm în ușa camerei de oaspeți. Încerc să nu mă bag. Însă deja sunt implicată.

Gabby nu s-a mai întors la serviciu. Am dus-o cu mașina acasă, iar ea a stat uitându-se în gol drept în față, fără să vadă și să audă nimic parcă. Nu prea a zis nimic toată după-amiaza. Am tot încercat s-o întreb dacă e bine. Am tot încercat să-i ofer mâncare sau apă, însă m-a refuzat. A rămas ca o stană de piatră nesimțitoare toată după-masa.

Apoi, de cum a intrat Mark pe ușă și a zis „Lasă-mă să-ți explic”, a prins iar viață.

— Nu mă interesează ce-ai de zis, i-a răspuns Gabby.

— Haide, Gabby, merit să-mi dai șansa să... a avut el tupeul să-i răspundă.

Însă atunci s-a trezit că Gabby aruncă cu o revistă în el. N-aveam cum s-o învinovățesc pentru așa ceva. Până și eu m-aș fi apucat să arunc cu chestii în el, de cum aș fi auzit cum scoate tâmpeniile alea pe gură. Gabby a început să arunce cu ce avea la îndemână. Alte reviste, o carte de pe măsuța de cafea. Apoi a aruncat telecomanda. S-a desfăcut și bateriile au zburat prin aer. Atunci eu și Charlemagne am dat fuga la adăpost.

— Ce caută câinele ăsta aici? a întrebat Mark și a început să se scarpine încet la încheieturi.

Nici nu cred că-și dădea seama ce face.

— Lasă-mă dracului cu câinele! i-a strigat Gabby. A stat la noi toată noaptea și nici n-ai observat. Așa că nu mă lua în pizda mă-sii cu câinele acuma, bine?

— Gabby, hai să vorbim.

— Du-te dracului!

— Ce căutai la mine la serviciu azi? a întrebat-o el.

— Oho, cred că glumești! De-asta îți arde ție acuma, cum am ajuns să te prind!

Atunci s-a dus în bucătărie și s-a apucat să distrugă obiecte mai serioase. De porțelan.

Și așa am revenit în prezent.

— Cine e? urlă Gabby la el.

Mark nu răspunde. Nu poate nici s-o privească în ochi.

Gabby se oprește o clipă și se uită la dezastrul din jur. Umerii îi cad. Dă cu ochii de mine pe margine.

— Ce fac aici? Întrebă.

De fapt, nu vorbește nici cu mine, nici cu Mark. Se adresează cumva camerei, casei.

Profit de moment și o iau printre cioburi spre ea, ca s-o îmbrățișez. Atunci vine și Mark la noi.

— Nu, i-o tai dur. Nu te-atinge de ea.

Mark se dă mai în spate.

— Pleci din casa asta, îi spune Gabby din brațele mele.

Mă apuc s-o mângâi pe spate, s-o liniștesc, însă mă împinge de lângă ea.

— Ia-ți catrafusele și du-te, îi cere.

— E și casa mea, spune Mark. Nu vreau decât câteva minute să vorbim.

— Ia-ți. Catrafusele. Și du-te, repetă Gabby cu un glas ferm și încrâncenat.

E o adevărată forță.

Mark se gândește dacă să se opună sau nu – se vede pe fața lui. Însă apoi se dă bătut și merge în dormitor.

— Faci ce trebuie, îi zic lui Gabby.

— Știu, îmi răspunde.

Se așază la masa din sufragerie și înlemnește iar.

Charlemagne o ia spre noi, însă Gabby o vede înaintea mea.

— Nu! strigă la ea. Ai grijă.

Se ridică, se duce încet la Charlemagne și o ia în brațe, trecând-o dincolo de farfuriile sparte de pe jos. Apoi se așază înapoi la masă, cu Charlemagne în poală.

Mark trece vijelios prin diverse încăperi ale casei, strângându-și lucrurile. Trânțește ușile. Oftează tare. E fix momentul potrivit să-mi dau seama că niciodată nu l-am avut la inimă.

Trec așa mai bine de patruzeci și cinci de minute. În casă e liniște, se aud doar mișcările bărbatului care eliberează casa. Gabby parcă a încremenit. Doar din când în când îi schimbă locul lui Charlemagne în poală. Eu am rămas aproape, în picioare, gata să mă pun în mișcare sau să deschid gura când e momentul.

Mark vine în sfârșit în living. Ne uităm lung la el de la masă.

— Plec, spune.

Gabby nu-i răspunde.

El așteaptă, sperând ceva de la ea. Însă nu primește nimic.

Se duce la ușa casei și Charlemagne sare pe podea.

— Charlemagne, nu, zic.

Trebuie să repet ca să se oprească.

Mark se uită la ea, clar încă nedumerit că avem în casă un câțel pe nume Charlemagne, însă știe că n-o să-l lămurească nimeni.

Deschide ușa casei. Dă să iasă, când Gabby deschide gura.

— De când e toată povestea asta? îl întreabă ea tare și răspicat.

Nu-i tremură deloc vocea. Nu i se frânge. Nu e gata să izbucnească în plâns. Se controlează perfect. Cel puțin pe moment.

Mark se uită la ea și clatină din cap. Ridică privirea în tavan. Are lacrimi în ochi. Se șterge la ochi și își trage nasul.

— Nu contează, spune el tot tare, însă clar rușinat.

— Te-am întrebat de când e povestea asta.

— Gabby, nu face asta...

— De când?

Mark se uită în jos, la picioare, apoi la ea.

— De aproape un an, îi răspunde.

— Poți să pleci, îi spune ea.

Mark îi întoarce spatele și se conformează. Gabby se duce la fereastră să se uite cum pleacă.

După ce s-a dus, se întoarce în sfârșit spre mine.

— Îmi pare atât de rău, Gabby, îi zic. Îmi pare tare rău. E un nemernic.

Gabby se uită la mine.

— Și tu te-ai culcat cu bărbatul alteia, îmi spune ea.

Nu e nevoie să tragă vreo concluzie. Nu-i nevoie să spună cu voce tare ce sunt sigură că gândește.

— Da, zic eu, asumându-mi acțiunile mele și rușinându-mă profund. Și n-a fost deloc bine. Nici ce-a făcut Mark nu e bine.

— Însă ți-am zis că asta nu înseamnă că ești un om rău, spune. Ți-am zis că încă poți să fii un om frumos, minunat.

— Da, așa e, încuviințez din cap.

— Și i-ai făcut așa ceva altui om.

Mi-ar plăcea să pretind că e altceva. Îmi vine să zic că relația mea cu Michael nu-i ceva la fel de grav ca aceea dintre Mark și femeia aia. Mi-ar plăcea să mă ascund iar după pretextul că *n-am știut*. Însă am știut. Și nu m-am comportat deloc altfel.

M-am culcat cu soțul alteia. N-ar fi trebuit să fac așa ceva.

Iar acum sunt însărcinată cu copilul lui. Și o să fiu mamă.

Degeaba mă prefac că nu m-am ales cu copilul ăsta ca urmare a unei greșeli, ăsta e adevărul.

Iar acum știu că trebuie să privesc adevărul în față. Trebuie să recunosc ce am făcut ca să pot să depășesc momentul.

— Da, zic. M-am purtat groaznic. Așa cum și Mark și femeia aia s-au purtat groaznic cu tine.

Gabby se uită la mine. O trag spre canapea și ne așezăm amândouă.

— Am greșit. Iar atunci ai înțeles că încă sunt un om bun și nu m-ai judecat, pentru că aveai încredere în mine. A fost o adevărată binecuvântare pentru mine. Că ai crezut în mine. Am început și eu să cred în mine. Am început să schimb ce-aveam de schimbat. Însă nu trebuie să faci la fel cu ei. Pe ei n-ai decât să-i urăști.

Jur, parcă schițează un zâmbet.

— Putem să-i urâm amândouă cât trebuie și apoi, într-o zi, când ne simțim mai puternice, probabil că o să-i iertăm pentru imperfecțiunile lor și purtarea groaznică. Într-o zi, mai curând decât îți închipui, pun pariu că o să fim chiar în stare să le dorim binele și să nu ne mai gândim deloc la ei, pentru că ne-am văzut de viața noastră. Însă nu trebuie să crezi așa ceva acum. Acum poți să-l urăști și gata. Și eu pot să-l urăsc pentru ce ți-a făcut. Și poate că într-o zi o să se schimbe. O să fie un om care în trecut a făcut ceva ce n-o să mai facă niciodată, în toată viața lui.

Gabby se uită la mine.

— Sau o să rămână un om de rahat pentru totdeauna și mai bine nu mai ai nicio treabă cu el, dacă se poate, îi zic. Mai e și varianta asta.

Zâmbește atât de slab și de rapid, că nici nu știu dacă nu mi s-a părut cumva.

— Îmi pare rău, îmi spune în cele din urmă. Nu voiam să te târăsc și pe tine în povestea asta. Pur și simplu am... îmi pare rău.

— Nici să nu te mai gândești, zic.

Gabby începe să plângă cu fața în palme și mi se prăbușește în brațe.

— Nici măcar n-are alergii la câini, spune. De ani de zile vreau să-mi iau un câine și n-am putut din cauza lui, numai că jur că e doar în capul lui. Pun pariu că nici măcar nu are alergii.

— Păi, acum ai câine, îi zic. Măcar cu un lucru bun te-ai ales. Ce-ar fi să stăm să ne gândim la alte chestii bune deocamdată? Ce-ar mai fi? Uita mereu să scoată gunoiul? Își lăsa prosopul ud pe pat?

— Are penisul mic, spune Gabby, uitându-se la mine. Pe bune, e ca un creion

de buzunar. Ah, ce bine e că pot să recunosc asta, spune ea, izbucnind în râs. Nu mai trebuie să mă prefac că n-are penisul mic.

Încep să râd și eu.

— N-aș fi crezut c-o să începi cu asta, însă e OK! Merge.

Gabby râde – un hohot adânc.

— Vai, Doamne, Hannah, spune. Prima dată când l-am văzut, m-am întrebat:

Unde-i restul?

Râd în așa hal de-acum, că mă sufoc.

— Nu se poate, inventezi, zic.

— Nu, zice, ridicând mâinile de parcă jură solemn. Pur și simplu are un penis oribil.

Ne prăpădim amândouă de râs, ne-au dat lacrimile. Apoi, dintr-odată, trebuie să ne oprim. Simt cum se schimbă atmosfera dintre noi așa cum se simte trecerea de la vară la toamnă. După o zi cu soare urmează una fără.

— Of, Hannah, face ea, vârându-se la pieptul meu.

Charlemagne stă la picioarele noastre.

— Șșșș, o liniștesc eu, mângâind-o pe spate. E în regulă. O să fie bine.

— Nu știu dacă-i adevărat, spune ea, cu fața vârâtă în mine.

— Este, zic. E adevărat.

Se uită la mine cu ochii înroșiți și sticloși. Are fața umflată de plâns. Pare disperată, bolnavă. N-am mai văzut-o niciodată așa. Ea m-a văzut pe mine așa. Eu n-am văzut-o.

— Știu c-o să fie bine, pentru că ești Gabrielle Jannette Hudson. Ești o forță de neoprit. Ești cea mai puternică femeie pe care o știu.

— Cel mai puternic om, spune ea.

— Hm?

Nu știu dac-am înțeles ce-a zis.

— Sunt cel mai puternic om pe care-l știi, îmi spune ea, ștergându-se la ochi.

Nu contează genul.

Are perfectă dreptate. E cel mai puternic om pe care-l știu. Nu contează dacă e femeie sau bărbat.

— Ai dreptate, zic. De-asta știu c-o s-o scoți cu bine la capăt.

Începe să suspine. A intrat în hiperventilație.

— Poate a avut un motiv bun. Sau n-am înțeles eu ceva.

Aș vrea să-i spun că e posibil să fie așa, că, cine știe, există vreo informație care pune totul într-o lumină mai bună. Vreau să-i zic asta pentru că vreau să fie fericită. Însă mai știu și că nu-i adevărat. Și dacă cineva te iubește și și-a pus

încrederea în tine, ai datoria să spui adevărul, chiar și când e îngrozitor.

— Te-a înșelat aproape un an de zile, îi spun. N-a fost o simplă greșeală sau o confuzie de moment.

Se uită la mine și o apucă iar plânsul.

— Atunci s-a terminat cu căsnicia mea?

— Tu hotărăști, îi zic. Tu trebuie să decizi ce poți să tolerezi și peste ce anume poți să treci. Ce-ar fi să încerci să te relaxezi un pic și îți aduc ceva de mâncare?

— Nu, spune ea. Nu pot să mănânc nimic.

— Atunci cu ce pot să te ajut?

— Doar să stai aici, îmi spune. Să stai cu mine.

— S-a făcut, îi zic.

— Și Charlemagne să stea cu noi, spune.

Mă ridic și o iau pe Charlemagne de jos și toate trei stăm pe canapea.

— Soțul meu mă înșală și tu ai rămas însărcinată cu un bărbat însurat, spune Gabby.

Închid ochii, încercând să diger informația.

— Ce nasoală e viața, spune ea.

— Da, uneori, îi zic.

Rămânem amândouă tăcute.

— Mă doare, spune și începe iar să plângă. Mă doare îngrozitor. Până-n măruntaie.

— Știu, îi zic. Noi două suntem o echipă, nu? Prin orice greutate ai trece în viață, o să-ți fiu alături. Sunt gata să fac pentru tine tot ce erai și tu gata să faci pentru mine. Așa că poți să contezi pe mine, bine? Hai să mergem mai departe împreună. O să te sprijin, lasă-te pe mine. Strânge-mă de mână.

Se uită la mine și zâmbește.

— Când te doare de nu mai poți suferi, strânge-mă tare de mână, zic eu și îi întind mâna, iar ea mi-o ia.

Începe să plângă din nou și-mi strânge tare mâna.

Atunci îmi spun că dacă am reușit să ușurez măcar o sutime din durerea lui Gabby, atunci poate că am un motiv mai puternic să trăiesc decât mi-am închipuit până acum.

— Împarte-ți durerea în două, îi zic. Și dă-mi mie jumate.

Gabby vine să mă vadă sâmbătă dimineața și nici n-apucă să intre pe ușă, că o opresc. Deanna e lângă patul meu.

— Stai așa, îi zic lui Gabby. Stai acolo, nu te mișca.

Deanna întinde mâna, zâmbind.

— Ești gata? mă întreabă.

Încuviințez din cap. Deanna mă ajută să-mi pun picioarele pe podea. Mă sprijin de mâinile Deannei, care mă ajută să mă țin pe picioare. M-am ridicat. Chiar stau în picioare. Bine, trebuie să mă sprijin de altcineva, dar oricum. Sunt pe picioarele mele. Am exersat cu Deanna toată dimineața.

— OK, zic. Tre' să mă așez.

Deanna mă ajută să mă las înapoi pe pat. Mă simt eliberată de un efort colosal.

— Vai, Doamne! face Gabby, aplaudându-mă de parcă aș fi copil. Ia uite ce-ai fost în stare să faci! Ce nebunie!

Zâmbesc, râd. Și Deanna râde și zâmbește alături de noi, probabil că s-a molipsit de energia mea și încântarea lui Gabby.

— Ce nebunie, nu? zic. Am exersat cât am putut. Azi-dimineață mi-a zis doctorița Winters cum să mă țin pe picioare, încă nu pot să mă pun în mișcare, însă pot să stau în picioare.

— Uau, face Gabby, lăsându-și poșeta.

Vine la noi. Deanna mă ajută să mă întind înapoi în pat.

— M-ai impresionat, spune Gabby. Îți revii mai rapid decât se preconiza.

— Vin mai încolo să văd ce faci, spune Deanna. Bravo, te-ai descurcat foarte bine pe ziua de azi.

— Mulțumesc, îi zic când o ia spre ușă.

După ce pleacă, îi zic lui Gabby ce-am făcut azi-noapte.

— Henry m-a dus afară.

— Ai mers afară?

— Nu, zic. M-a dus în curtea pentru fumători în scaunul cu roțile.

— A, face ea.

Nu pare așa de romantic cum mi s-a părut pe moment.

— Of, lasă, zic. Dacă n-ai fost de față, nu știi.

— Ei, râde ea, sunt mândră că ai stat în picioare azi.

— Așa e, nu? Cât de curând, o să merg de-a bușilea și o să trec pe hrană solidă.

— Bine, dar nu cât lipsesc eu! îmi zice. Știi că vreau să înregistrez totul.

— Bucură-te că nu trebuie să-mi schimbi scutecele, râd eu.

Am glumit, însă mă cam lovește unde mă doare. Încă nu pot să merg singură la baie.

— Ce mai faci? o întreb, invitând-o să ia loc. Ce mai face Mark?

— E bine, spune. Da.

Ceva scârțâie.

— Ce te supără? o întreb.

— Nu, nimic, spune. Pare foarte... nu știu. Cred că, de când cu accidentul și toată nebunia asta, parcă i-a trezit ceva. Se poartă foarte frumos și atent. Îmi aduce flori. Zilele trecute mi-a cumpărat un lăntșor.

Începe să-și facă de lucru cu lăntșorul de la gât. E de aur, cu un diamant în centru.

— Asta e? fac, aplecându-mă în față și luând diamantul în palmă. Uau, e un diamant veritabil?

— Știu, spune. Chiar am glumit când mi l-a dat: „OK, ce prostie ai făcut?”

— În seriale, soțul îți aduce flori și bijuterii dacă și-a invitat șeful la masă de Ziua Recunoștinței fără să-ți ceară voie sau altele din astea, râd eu.

— Așa e, râde și ea. Poate mă înșală. Acuma trebuie să mă duc acasă să-i caut pete de ruj pe gurilele cămășilor, nu?

— Da, zic. Dacă e să ne luăm după seriialele siropoase, dacă te înșală o să găsești automat pete roșii de ruj pe guler.

Gabby râde.

O clipă, știu că amândouă ne gândim că pe vremuri eu eram spaima nevestelor. Că eram însărcinată cu copilul unui bărbat însurat și l-am pierdut. Uneori mă întreb dacă accidentul n-a fost cumva un nou început. Dacă n-am primit așa permisiunea s-o iau de la capăt și să nu mai fac aceleași greșeli.

Apoi mă întreb: dacă e un nou început, ce-o să fac de fapt de-acum încolo?

— Păi, ce cauți aici? o întreb. Nu-ți pierde vremea cu prietena ta ratată, du-te să-ți petreci timpul cu soțul tău cel romantic și grijuliu. Cine știe, poate-ți cumpără chiar în clipa asta ciocolată și cașmir.

— Nu, prefer să fiu aici în clipa asta. Cu tine. Și, oricum, Mark a zis că trebuie să muncească azi. Că e prins până diseară târziu. Cred că au ceva probleme cu plățile la serviciu.

— Și n-are vreun șef de birou sau pe altcineva care să se ocupe de asta?

Gabby se gândește o clipă.

— Păi, nu, are, spune. Numai că cică de la o vreme îi ia mai mult să-i verifice calculele. Ei, ce facem azi? Citim împreună o carte? Ne uităm la *Lege și ordine*?

Clatin din cap.

— Nu. Mergem într-o mică aventură, îi spun.

— Unde mergem?

— Unde-avem chef, îi răspund, arătând spre scaunul cu rotile din colț.

Îl aduce aproape și mă trag spre marginea patului.

— Ai putea să dai jos bara laterală? o rog. Apeși pe butonul ăla, după care te

lași pe ea.

A prins mișcarea.

— Acuma trage căruciorul într-o parte... așa. Îmi dau jos picioarele din pat. Scuze, încă ceva, îi zic. Poți să mă iei de talie? Mă descurc, numai un pic de ajutor doar.

Mă apucă de subsuori.

— Gata? mă întreabă.

— Da! zic și mă salt de pe pat în timp ce Gabby mă ridică și ea.

Nu mă mișc deloc cu grație. De fapt, mă doare destul de rău, fac mult zgomot și mă pomenesc cu fundul pe jumătate descoperit pe sub halat, însă reușesc să mă așez în scaun. M-am pus în mișcare.

— Ai putea... zic, arătând spre poalele halatului.

— A, da, face Gabby și îl aranjează în timp ce eu mă chinui să mă salt un pic ca să mă așez mai bine.

— Mersi, zic. Acuma ai putea să iei perfuzia cu morfină și să mi-o pui pe scaun, aici?

Se conformează.

— Ești gata? o întreb.

— Sunt gata, spune.

— A! fac eu înainte să mă-mping în roți. Ai câteva hârtii de-un dolar?

— Da, spune. Cred că am vreo două. De ce, mergem într-un club de striptease sau ce?

Eu râd și ea își ia geanta.

Apoi o luăm din loc.

O văd pe Deanna pe hol, îmi spune să nu mă duc prea departe. O iau pe hol, apoi fac la dreapta, pe unde m-a condus 1 lenry noaptea trecută.

— Ai un film preferat? o întreb pe Gabby.

Dac-ar fi să ghicesc, aș zice că filmul ei preferat e *Când Harry a cunoscut-o pe Sally*.

— *Când Harry a cunoscut-o pe Sally*, spune. De ce mă-ntrebi?

— Eu nu știu care e filmul meu preferat, spun.

— Ce contează? O mulțime de oameni n-au niciun film preferat.

— Bine, însă nu sunt în stare să aleg unul nici într-o simplă discuție. Nu pot să mă hotărâsc care film aș putea zice că e preferatul meu.

— Sper că n-ai aliat de-abia acum că ești o persoană nehotărâtă.

— Henry spune că n-ai nevoie să găsești *unicul* răspuns, râd eu. Ci un răspuns.

— Henry, Henry, Henry, mă tachinează Gabby.

Ajungem la o intersecție a coridorului și virez la stânga.

Sunt destul de sigură că automatele sunt pe stânga.

— Ce să zic, foarte amuzant, eu am întrebat serios, îi zic.

Mă împing mai departe pe hol. Încă mă mai țin puterile.

— De fapt, care-i întrebarea?

— Crezi că e adevărat că nu trebuie să găsești răspunsul perfect, ci, știi tu, *un* răspuns?

— Când vine vorba de filmul tău preferat, da. Însă uneori există doar un singur răspuns corect. Așa că nu cred că filosofia asta se aplică la orice.

— De exemplu?

— De exemplu, cu cine te căsătorești. E cel mai important exemplu care-mi vine în cap.

— Crezi că ne e dat să fim doar cu un singur om?

— Tu nu crezi?

Mă-ntreabă de parcă nici nu i-a trecut prin cap că n-aș crede. Parc-aș fi întrebat-o: „Crezi că respirăm oxigen?”

— Nu știu, spun. Știi că odată credeam. Însă... nu mai sunt sigură.

— A, face ea. Cred că nici nu m-am gândit serios dacă ar putea fi altfel. Am presupus că, știi, Dumnezeu sau soarta sau cum îi zici te conduc la omul cu care ți-e dat să fii.

— Asta simți pentru Mark?

— Cred că Mark e omul către care m-a condus viața, da. E singurul om cu care aș putea să fiu. Dacă-aș fi crezut că mă potrivesc mai bine cu altul, de ce m-aș mai fi măritat cu el? Știi? M-am măritat cu el pentru că el e singurul.

— Deci e sufletul tău pereche?

— Da? răspunde ea, după ce se gândește puțin. Adică da. Cred că poți să zici că e sufletul meu pereche.

— Și dacă ajungeți să divorțați?

— Cum poți să mă întrebi așa ceva?

— Întreb și eu ipotetic. Dacă fiecăruia i-e dat să fie cu un singur om, ce se întâmplă când nu reușiți să vă înțelegeți?

— Dacă nu reușiți, nu sunteți suflete-pereche, îmi spune ea.

O aud. Înțeleg. E logic. Când crezi în destin, când crezi că ceva te îndrumă spre destinul tău, așa ceva e valabil și pentru omul cu care urmează să-ți petreci tot restul vieții. Înțeleg.

— Însă nu e valabil cu orașele, zic.

— Ce?

— Nu trebuie să găsești orașul perfect în care să trăiești. Nu trebuie decât să găsești unul bun.

— Așa e, spune ea.

— Atunci pot doar să aleg unul și gata, zic. Nu trebuie să le încerc pe toate până găsesc unul care mi se pare potrivit.

— Nu, râde ea.

— Cred că m-am mutat din loc în loc cu impresia că trebuie să-mi găsesc viața perfectă, că mă așteaptă acolo, undeva, și trebuie s-o găsesc. Și trebuie să *fie fix cum trebuie*. Știi?

— Știu c-ai căutat întotdeauna ceva, da, spune Gabby. Mi-am închipuit c-o să-ți dai seama ce e când o să găsești lucrul respectiv.

— Nu știu, încep să cred că poate nu trebuie decât să alegi un loc anume și să rămâi acolo. Îți alegi o carieră și asta faci. Alegi un om și te dedici relației cu el.

— Cred că, atâta timp cât ești fericită și ai un scop bun în viață, chiar nu contează dacă ai găsit perfecțiunea sau ai ales ceva care știai c-o să funcționeze.

— Nu te sperie? o întreb. Gândul că poate ai luat-o în direcția greșită? Și ai ratat viața care-ți era predestinată?

Gabby se gândește o vreme serios la întrebarea mea.

— Nu prea, îmi răspunde.

— Cum așa?

— Nu știu. Poate pentru că viața e scurtă? Și trebuie să mergi pur și simplu mai departe.

— Atunci ce să fac, să mă mut sau nu la Londra? o întreb.

— A, înțeleg încotro bați, zâmbește ea. Dacă vrei să mergi la Londra, du-te. Atâta pot să-ți zic. Nu vreau să pleci. Vreau să rămâi aici. Acolo plouă o groază. Știi, dacă te influențează cu ceva asta.

— Bine, mi se pare corect, râd eu când o aud. Oricum, nu Londra e marea problemă acum.

— Serios?

— Ne-am rătăcit, zic.

Gabby se uită la stânga, apoi la dreapta. Vede ce văd și eu. Toate coridoarele arată la fel. Suntem în țara nimănui.

— Nu-i niciun automat în zonă? mă întrebă.

— Habar n-am, zic. N-am nici cea mai mică idee unde ne aflăm.

— OK, spune, apucând mânerul căruciorului. Hai să încercăm să ieșim din buclucul în care ne-am vârat.

abby a insistat să se ducă azi la serviciu. Am încercat s-o conving să rămână

acasă, să nu se streseze și mai tare, însă mi-a zis că doar dacă merge la muncă o să se simtă cât de cât normală.

Ethan m-a sunat de două ori ieri și nu l-am sunat deloc înapoi. I-am trimis un mesaj în care-i spuneam că nu pot să vorbesc. Azi-noapte am adormit cu gândul că azi va trebui să dau ochii cu el. La o adică, dacă îl tot evit, o să-și dea seama că s-a întâmplat ceva.

Așa că azi-dimineață m-am trezit hotărâtă să rezolv problema. L-am sunat pe Ethan și l-am întrebat dacă e liber diseară. Mi-a zis să vin la el pe la șapte.

Ceea ce înseamnă că am la dispoziție toată ziua să-l sun pe Michael. Vreau să știu ce să-i răspund lui Ethan când o să-mi pună întrebări. Vreau să pun totul la punct. E ditamai punctul.

Fac duș. O scot pe Charlemagne la plimbare. Stau cu ochii în calculator, pe internet, cu orele sau așa mi se pare. Când se face ora șase la New York și știu că Michael pleacă de la serviciu, pun mâna pe telefon. Mă așez pe pat și formez numărul.

Sună.

Și sună.

Și iar sună.

Apoi intră căsuța vocală.

Cumva, mă simt ușurată. Pentru că n-am niciun chef de discuția asta.

— Bună, Michael. Sunt Hannah. Sună-mă când ai un moment liber. Avem ceva de discutat. OK, pa.

Mă arunc pe spate în pat. Îmi bate inima tare de tot. Mă-ntreb ce fac dacă nu mă mai sună niciodată. Încep să-mi închipui că o să aleagă el *pentru* mine. Poate o să-l mai sun de câteva ori, o să-i las câteva mesaje și el pur și simplu n-o să mă sune deloc. Și așa o să știu că am încercat să fac ce e bine, însă nu s-a putut. Aș putea să trăiesc cu așa ceva pe conștiință.

Sună telefonul.

— Hannah, spune el de cum zic „alo”, pe un ton sever, aproape supărat. S-a terminat. Chiar tu mi-ai zis. Nu poți să mă mai suni. În sfârșit mi-am rezolvat problemele cu familia mea. N-am de gând s-o mai dau în bară.

— Michael, îi zic. Taci numai o clipă, bine? îi cer, înfuriată de-acum.

— Bine, zice.

— Sunt însărcinată, îi zic în sfârșit.

Se lasă o liniște, de mi se pare că s-a tăiat legătura.

— Te sun în trei minute, îmi spune și închide.

M-apuc să dau ture prin cameră. Îmi simt stomacul pulsând.

Sună iar telefonul.

— Salut, zic.

— Bun, ce facem? mă întreabă.

Pare să se fi retras într-un loc închis. Vocea i se aude cu ecou. Parc-ar fi într-o baie.

— Nu știu, zic.

— Nu pot să-mi las nevasta și copiii, spune.

— Nici nu-ți cer, răspund.

Urăsc discuția asta. M-am străduit să las în urmă toată povestea asta și acum m-am trezit iar prinsă în ea.

— Atunci ce vrei să zici? mă întreabă.

— Nu vreau să zic decât că mi s-a părut că ar trebui să știi. Nu mi s-a părut corect să-ți ascund așa ceva.

— Nu pot, îmi spune. Am făcut o greșeală când am fost cu tine. Acum înțeleg. A fost vina mea. Nu trebuia să fac așa ceva. A fost o greșeală. Jill știe ce-am făcut. În sfârșit ne e bine împreună. Îmi iubesc copiii. Nu pot să las să se ducă iar totul naibii.

— Nu-ți cer nimic, îi zic. Țasta-i adevărul. Mi s-a părut doar corect să știi.

— OK, spune. O clipă rămâne tăcut, apoi îmi pune, timid, întrebarea care probabil că i-a stat pe limbă de când l-am anunțat: Te-ai gândit cumva... să nu păstrezi copilul?

— Dacă ai de gând să-mi ceri să fac avort, Michael, măcar zi lucrurilor pe nume.

Ce laș poate să fie.

— Te-ai gândit cumva să faci avort? mă întreabă el.

— Nu, îi răspund. Nu mă gândesc să fac avort.

— Ce zici de adopție?

— Ce-ți pasă? îl întreb. O să-l păstrez. Nu-ți cer bani, nici atenție, nici sprijin, bine?

— Bine, spune el. Însă nu sunt prea sigur dacă-mi place să știu că am un copil undeva.

Țasta e genul de lucruri la care oamenii chiar ar trebui să se gândească înainte să facă sex, dar cine sunt eu să judec?

— Ei, atunci fie îți asumi responsabilitatea, fie nu, îi spun. Te privește ce faci.

— Cred că exact la fel se întâmplă și când donezi spermă, remarcă el.

Nu cu mine vorbește. Vorbește singur. Însă, știi ce? Nu vreau să mă ajute cu copilul și nici el nu vrea. E clar că nu-l interesează decât să scape de vinovăție și

de sentimentul responsabilității și, dacă așa o să fie mai ușor pentru amândoi, o să-l ajut.

— Poți s-o iei așa, îi zic. Ai donat spermă.

— Așa e, spune. Asta-i tot.

Îmi vine să-i zic că e dobitoc. Însă nu-i zic. Îl las să creadă ce trebuie. Știu că acest copil poate să-i distrugă familia. Nu vreau așa ceva. Țasta e adevărul. Nu am chef să dezbin o familie, nu contează cine are dreptate și cine nu. Și n-am nevoie de el. Și lui știu dacă i-ar face vreun bine copilului să-l aibă în preajmă. Nu mi-a arătat deloc că e un om bun.

— OK, fac.

— OK, face și el.

Înainte să închid, adaug ceva, de dragul copilului meu nenăscut.

— Dacă te răzgândești, poți să mă suni. Dacă vrei să vezi copilul. Și sper că dacă el sau ea o să dorească să te vadă cândva, o să fii deschis la asta.

— Nu, spune el.

Răspunsul lui mă cam zgândăre.

— Ce?

— Nu, repetă el. Tu ai hotărât să păstrezi copilul ăsta. Eu nu vreau să-l păstrezi. Dacă o faci, trebuie să accepți că nu are tată. Nu vreau să trăiesc cu gândul că poate să mă caute oricând un copil de-al meu.

— Ai clasă, ce mai, comentez eu.

— Trebuie să-mi apăr ce-i deja al meu, îmi spune. Am încheiat discuția?

— Da, îi zic. Am încheiat.

Ne-am rătăcit în aripa maternității și nu mai știm pe unde să ieșim. La început ne-am blocat în secția de nașteri. Acum suntem în secția nou-născuților.

Fix de asta nu-mi ardea acum, să mă uit la niște bebeluși frumoși și drăgălași. Însă observ că Gabby nu mai e în spatele meu. A rămas cu ochii la geam.

— O să încercăm și noi curând, spune ea.

Nici nu se uită la mine. Se uită la bebeluși.

— Ce-o să încercăm curând?

Se uită la mine de parcă se jenează de prostia mea.

— Nu, eu și Mark. O să încercăm să concepem.

— Vrei un copil?

— Da, spune ea. Aveam de gând să te întreb ce crezi când ai ajuns în oraș, însă n-am mai apucat, cu accidentul, iar... iar apoi când te-ai trezit...

— Am înțeles.

Nu vreau s-o spună de-a dreptul. E de-ajuns s-o sugereze numai.

— Bine, dar chiar te simți pregătită? Ce palpitant!

O clipă, faptul că am trăiri contradictorii legate de maternitate nu mă împiedică să mă bucur pentru ea.

— O ființă micuță, jumătate Gabby, jumătate Mark, continui eu. Uau!

— Știu. Foarte palpitant. Și foarte înfricoșător. Însă și foarte palpitant.

— Așa deci, o să vă... cum se spune... oare chiar există vreun eufemism pentru „a încerca să concepi un copil”?

— Nu știu, spune. Dar da, o să ne...

— Uau, fac eu iar. Nu-mi vine să cred că am ajuns la vârsta la care chiar încerci să rămâi însărcinată.

— Știu, spune. Toată viața înveți cum să nu rămâi însărcinată, iar apoi, dintr-odată, trebuie să faci invers decât ai învățat.

— Ei, super, zic. Tu și Mark sunteți un cuplu reușit. O să fiți niște părinți minunați.

— Mulțumesc, spune ea și îmi strânge umărul.

Atunci vine o asistentă la noi.

— Pe care ați venit să-l vedeți? ne întreabă.

— A, nu, spune Gabby. Ne scuzați. Ne-am rătăcit doar. Puteți să ne arătați cum se ajunge la secția de chirurgie generală?

— O luați pe hol, apoi faceți prima la dreapta și după aia a doua la stânga. O să vedeți un automat. Mergeți până la capătul holului, faceți la stânga...

Tot ne înșiră instrucțiuni. Clar m-am dus mult mai departe decât aveam de gând.

— OK, spune Gabby. Mulțumim. Se întoarce spre mine. Haide!

O luăm pe lângă o unitate de nou-născuți, poate terapie intensivă. Apoi intrăm pe niște uși duble și ne trezim în secția de copii.

— Nu cred c-am luat-o pe unde trebuie, spun.

— A zis s-o luăm pe undeva la stânga...

Mă uit la asistente și pe geamurile saloanelor în timp ce mergem pe hol. Aici sunt internați mai mult copii de un an, doi și de generală. Mai văd câte un adolescent din când în când. Mai toți sunt întinși pe paturile de spital, cuplați la aparate, ca mine. Mulți poartă ciorapi sau șepci pe cap. Îmi dau seama că-și acoperă capetele fără păr.

— OK, face Gabby. Ai dreptate. Ne-am rătăcit.

Opresc scaunul lângă peretele holului.

— Mă duc să cer o hartă de la o asistentă, îmi spune Gabby.

— Bine, zic.

De unde stau, văd pe geam într-un salon cu doi copii. Stau de vorbă. Sunt două preadolescente, fiecare în patul ei. Un doctor stă mai la o parte, vorbind cu părinții. Amândoi par nedumeriți și măhniiți. Doctorul pleacă. Atunci văd că mai e o soră medicală cu ei. Dă și ea să plece, însă părinții o opresc în ușă. Acum sunt destul de aproape ca să aud ce vorbesc.

— Ce-a vrut să zică de fapt? Întrebă mama.

— Cum v-a zis și doctorul Mackenzie, spune asistenta cu un glas blând, e o formă de cancer osos pe care o dezvoltă mai mult adolescenții. Uneori sunt mai multe cazuri în aceeași familie. Se poate, deși e rar, ca mai mulți frați sau surori să dezvolte boala. De-asta vrea s-o vadă și pe fata dumneavoastră mai mică. Pentru siguranță.

Mama începe să plângă. Tatăl o mângâie pe spate.

— Bine, mulțumim, spune el.

Însă asistenta nu pleacă, rămâne cu ei.

— Sophia e o luptătoare. Nu vă spun ceva ce nu știți deja. Iar doctorul Mackenzie este un oncolog pediatru de excepție. Absolut de excepție. Dacă ar fi vorba de fata mea – are opt ani, o cheamă Madeleine –, vă asigur că aș face întocmai ca dumneavoastră. Aș lăsa-o în grija doctorului Mackenzie.

— Mulțumim, spune mama. Mersi.

Asistenta dă din cap.

— Dacă aveți nevoie de ceva, spune ea, dacă aveți vreo îmi chare, chemați-mă. O să vă răspund dacă pot, iar dacă nu pot – și se uită liniștitor în ochii lor –, o să-l rog pe doctorul Mackenzie să vă explice. Cât mai simplu, dacă e-n stare, glumește ea.

Tatăl zâmbește. Observ că mama nu mai plânge.

Discuția se încheie chiar când vine Gabby cu harta. Atât Gabby, cât și asistenta își dau seama de-acum că am tras cu urechea la ce vorbeau. Mă uit repede în altă parte, dar nu mai contează. M-au prins.

(Gabby mă împinge pe coridor.

Tot și eu, zic, făcându-mi vânt. Era secția copiilor cu cancer? o întreb eu când ne-am îndepărtat destul.

— Aici scrie „Secția de oncologie pediatrică”, spune ea. Așa că da.

O vreme nu zic nimic și nici ea.

— De fapt, nu mai e mult până la salonul tău, spune. Am ratat un coridor la stânga.

— Meseria de asistentă... pare tare grea. Însă plină de satisfacții, zic.

— Taică-meu a zis întotdeauna că asistentele sunt cele care au de fapt grijă de

tine, spune ea. Mi s-a părut doar un text siropos cu subînțeles, însă are dreptate.

— Da, râd eu. Ar putea să zică „Nu asistentele te vindecă, însă cu siguranță te fac să te simți mai bine”.

— Zi-o și lui, bine? râde Gabby. Poate așa schimbă placa.

abar n-am cum trebuie să te îmbraci dacă vrei să-ți spui noului tău iubit, pe vremuri fost iubit și în prezent bărbatul care poți să juri că e dragostea vieții tale, că ești însărcinată cu copilul altuia.

Decid să-mi pun pe mine niște blugi și un pulover gri.

Mă pieptăn de atâtea ori, că lucește, după care îmi fac cel mai frumos coc înalt din viața mea.

Înainte să ies din casă, mă mai ofer o dată să stau acasă cu Charlemagne și Gabby.

— A, nu, face Gabby. Nici nu se pune problema.

— Bine, dar nu vreau să te las singură.

— O să-mi fie bine, spune ea. Bine, știi tu, n-o să-mi fie. Am mințit. Însă o să-mi fie bine în sensul că n-o să dau foc la casă sau ceva. Când o să te întorci, o să mă găsești la fel de tristă. Dacă te liniștește cu ceva.

— Nu mă liniștește, zic.

Iau mâna de pe clanță. Chiar mă simt prost s-o las singură.

— Nu trebuie să stai singură.

— Cine stă singură? întrebă ea. O am pe Charlemagne cu mine. O să ne uităm la televizor până ne sar ochii din orbite, apoi o să mergem la culcare. S-ar putea să luăm un Ambien.

Apoi se corectează: Adică eu s-ar putea să iau un Ambien. Ca să fie clar, spune ea, uitându-se la mine, n-am de gând să droghez câinele.

— O să rămân acasă, zic.

— Ba o să te duci. Nu mă folosi pe post de scuză ca să eviți propriile tale probleme. Noi două trebuie să ne readaptăm destul de mult și e mai bine pentru toată lumea să știm cât mai curând cum stau lucrurile cu Ethan.

Are dreptate. Sigur că are dreptate.

— Noua Hannah ia taurul de coarne, ai uitat? îmi spune. Noua Hannah nu fuge de problemele ei.

— Uf, fac eu, deschizând ușa casei. O urăsc pe noua Hannah.

Gabby zâmbește când ies pe ușă. E prima oară când o văd zâmbind în ultimele două zile.

— Eu sunt mândră de noua Hannah, spune.

Îi mulțumesc și ies.

Când parchez în fața casei lui Ethan, e șapte fără zece. A trebuit să dau de trei ori ocol clădirii până să găsesc un loc liber, însă atunci am văzut o mașină eliberând un spațiu chiar în fața casei lui. M-am simțit frustrată și încântată în același timp. Brusc, mă întreb cum o să circul prin Los Angeles cu un copil în mașină. Oare o să-mi ia jumătate de oră să mă urc și să cobor din mașină pentru că n-o să reușesc niciodată să montez ca lumea un scaunel de siguranță? Oare o să trebuiască să dau ture încontinuu pe fundalul liniștitor al urletelor de bebeluș? Oh, Doamne! Nu pot să fac asta.

Trebuie să pot.

Ce te faci când trebuie să faci ceva ce pur și simplu nu poți să faci?

Cobor din mașină și încui portiera. Inspir adânc și expir lent.

Viața e doar o succesiune de inspirații și expirații. Tot ce am de făcut pe lumea asta e să inspir și să expir, succesiv, până mor. Sunt în stare să o fac. Pot să inspir și să expir.

Bat la ușa lui Ethan și îmi deschide într-un șorț pe care scrie „Bucătar frumos, îți gătesc ceva gustos”, cu o figură din bețe ținând o spatulă.

Nu pot să fac asta.

— Hei, îmi spune.

Mă strânge tare în brațe și mă întreb dacă nu cumva îi face rău copilului. Nu știi nimic din ce trebuie să știe o femeie însărcinată! Nu știi nimic din ce trebuie să știe o mamă. Ce fac aici? Totul o să se termine cu un dezastru cumplit. Sunt Uraganul Hannah, tot ce ating se face praf și pulbere.

— Mi-a fost dor de tine, îmi spune el. Nu ți se pare ridicol? Nu rezist nicio zi fără să te văd, după ani întregi fără tine în preajmă.

— Știi ce vrei să zici, îi zâmbesc eu.

Mă duce în bucătărie.

— Știi că am zis că ieșim în oraș să mâncăm, însă am hotărât să-ți gătesc o masă bună.

— O, uau, fac eu, chinuindu-mă să mă arăt entuziasmată, dar nu prea cred că îmi iese.

— Am căutat pe Google niște rețete la serviciu și tocmai m-am întors de la magazin cu câteva minute înainte să ajungi. Ai în fața ochilor o cină cu *soția seca* de pui, spune el, pronunțând numele cu un accent spaniol afectat.

E un bărbat ridicol, drăguț și sincer, așa că mă hotărâsc pe loc să nu-i spun în seara asta.

Îl iubesc. Cred că întotdeauna l-am iubit. Și o să-l pierd. Măcar în seara asta vreau să simt ce înseamnă să fiu a lui, femeia pe care o iubește, să cred că e doar

începutul unei idile.

Pentru că sunt convinsă că e de-acum sfârșitul.

Și, cât ai clipi, redevin Hannah Martin de acum două zile, care habar n-are că e însărcinată, habar n-are că e gata să piardă singurul lucru pe care și l-a dorit la maturitate.

— Ce extravagantă! îi zic. Pare un fel de mâncare dificil.

— De fapt, mai trebuie să mă ocup de câteva chestii până vâr totul la cuptor, spune. Așa cred. Da, cred că trebuie băgat la cuptor.

Încep să râd.

— N-ai mai gătit așa ceva?

Sopa seca de pui? Când aș fi avut eu nevoie să gătesc *sopa seca* de pui? Nici n-am știut ce e până acum câteva ore. Știi să fac doar brânză prăjită. Cartofi la cuptor. Când am chef de ceva foarte sofisticat, îmi fac *chili*. Nu mă apuc să dau fetele pe spate cu *soția seca* de pui.

S-a apucat să toace legume și să le pună în oală. Mă duc lângă el și mă așez mai în spate, pe un taburet de lângă bucătărie.

— Ce-i *soția seca* de pui?

— Nici eu nu m-am lămurit de tot, spune el, râzând. Însă e ceva cu paste, așa că...

— Nici măcar n-ai mâncat așa ceva?

— Te mai întreb o dată, Hannah, când crezi că am eu ocazia să mănânc *soția seca* de pui?

— Atunci de ce gătești așa ceva? râd eu.

Toarnă supă de legume în oală, pare un bucătar înnăscut.

— Pentru că ești genul de om pentru care merită să faci eforturi. De-asta. Iar eu sunt exact tipul care să facă eforturi.

— Puteai să-mi faci un rulou cu scorțișoară și gata, îi zic.

— M-am gândit și m-am răzgândit, râde el. E prea previzibil. Toată lumea îți oferă rulouri cu scorțișoară. Eu voiam să fac ceva neașteptat.

Râd.

— Păi, dacă nu pregătești rulouri cu scorțișoară, ce-avem la desert?

— A! exclamă el. Ce bine că m-ai întrebat.

Scoate un ciorchine de banane.

— Banane?

— Banane flambate cu înghețată. O să le dau foc.

— Mi se pare o idee foarte proastă.

— Glumesc, râde el. Am cumpărat fructe și Nutella.

— A, slavă Domnului, zic.

— Ce face Charlemagne? mă întreabă Ethan.

Charlemagne, copilul, Gabby și Mark – vreau să las toate la ușă. N-am chef să vorbesc despre așa ceva aici.

— Hai să nu discutăm despre Charlemagne, zic. Hai să discutăm despre...

— Să discutăm despre cât de tare ești, spune Ethan. Cu un job nou, mașină nouă, câine și un iubit arătos care-ți gătește feluri de mare clasă.

Acum ar trebui să zic ceva. Mi-a oferit momentul perfect.

Însă are ochii atât de blânzi și chipul atât de familiar. Și atâtea lucruri noi în viața mea au ajuns să mă sperie.

Mă sărută. Mă topesc imediat în el, în respirația și brațele lui.

Totul o să se termine. E sfârșitul

Mă ridică din scaun și îl cuprind cu brațele.

Mă duce în dormitor. Îmi dă jos tricoul. Începe să-mi descheie sutienul.

— Stai un pic, îi zic.

— A, nu, e-n regulă, îmi spune. *Sopa seca* trebuie să fiarbă pe foc mic o vreme. N-o să se ardă.

— Nu, zic. Mă ridic în capul oaselor. Mă uit în ochii lui. Îmi trag tricoul înapoi pe mine. Și spun: Sunt însărcinată.

Doctorița Winters vine să mă vadă spre seară. Gabby s-a dus acasă.

— Așa deci, îmi spune ea. Am auzit că ai umblat creanga prin spital în scaunul cu roțile.

Zâmbeste. E un reproș destul de blând.

— N-am voie de fapt să fac așa ceva, nu? o întreb.

— Nu prea, îmi spune. Însă e doar un mizilic, cum ar veni. Zâmbesc recunoscătoare.

— Te vindeci bine. Aproape că am scăpat de partea mai spinoasă la capitolul risc de complicații.

— Da?

— Da, răspunde ea cu ochii în fișa mea. Hai să vorbim despre pașii următori.

— OK, zic. Vă ascult.

— O să vină un fizioterapeut să te vadă mâine pe la unsprezece.

— OK.

— Și o să stabilesc cu el cât de mobilă ești, la ce rezultate te poți aștepta într-o perioadă rezonabilă, ce trebuie să știi mai departe.

— Minunat.

— Și o să stabilim un program de lucru și un termen aproximativ la care se

presupune că o să fii în stare să mergi iar singură.

— Sună bine, îi zic.

— Te așteaptă o cale lungă. Și posibil plină de frustrări.

— Știu, zic.

Zac în pat de o săptămână, rareori am reușit să mă ridic, și numai ajutată.

— O să ai parte de și mai multe frustrări pe parcurs, spune ea. Va trebui să înveți de la început ceva ce știi deja. O să te înfurie. O să te simți gata să renunți.

— Nu vă faceți griji, zic. N-o să renunț.

— A, îmi dau seama, spune. Nu vreau decât să știi că e în regulă dacă o să vrei să renunți. Că e în regulă să cedezi la un moment dat când vine vorba de așa ceva. Trebuie să ai răbdare.

— Îmi spuneți că va trebui să reînvăț să merg, îi spun eu. Știu deja asta. Sunt pregătită.

— Îți spun că va trebui să reînveți să trăiești, îmi răspunde. Să înveți să te folosești o vreme de mâini în loc de picioare. Să înveți să ceri ajutorul. Să înveți când ai atins limita și când poți să continui. Tot ce vreau să-ți spun este că îți punem resursele noastre la dispoziție. Putem să te ajutăm să treci cu bine de tot ce ți s-a întâmplat. O să treci cu bine prin tot.

Înainte să vină ea, simțeam că am cât de cât situația sub control, însă acum mă simt de parcă trec printr-un adevărat dezastru.

— Bine, zic. O să meditez la ce mi-ai spus.

— Bine, spune și ea. Vin mâine-dimineață să te văd.

— Minunat, zic, însă nu sunt atât de sinceră.

E patru după-amiaza, însă știu că dacă mă culc acum o să mă trezesc când o să vină Henry. Așa că asta și fac. Mă culc. Nu mi-au mai rămas decât câteva nopți la spital. N-aș suporta să-mi pierd vreuna dormind.

La unsprezece, când intră el, sunt deja trează. Mă aștept să mă tachineze pentru regimul meu nocturn sau ceva, însă nu se întâmplă. Doar mă salută.

— Bună, zic.

Se uită în fișa mea.

— Așa deci, o să te externeze cât de curând.

— Da. Cred că sunt prea sănătoasă ca să rămân aici.

— O adevărată binecuvântare, spune el, zâmbindu-mi politicoș și luându-mi apoi tensiunea.

— Ai vrea să mă ajuti să mă ridic în picioare? îl întreb. Vreau să-ți arăt cât de bine mă descurc. Azi-dimineață m-am ridicat din pat aproape fără niciun ajutor.

— Mai am o mulțime de pacienți de controlat, așa că nu cred, îmi spune, fără

să mă privească măcar.

— Henry? Ce-ai pățit?

Ridică privirea.

— Henry?

— O să intru în tura de zi la alt etaj. În următoarele nopți o să te îngrijească o asistentă drăguță, Marlene.

Îmi scoate tensiometrul de pe braț și se dă în spate.

— Oh, fac eu. OK.

Cumva, mă simt respinsă. Repudiată.

— Nu poți să mai treci pe la mine să mă saluți din când în când?

— Hannah, îmi spune Henry, pe un ton de-acum mai sumbru și mai serios. N-ar fi trebuit să mă port atât de... prietenește cu tine. Aici am greșit. Nu putem să stăm să glumim și să ne prostim împreună.

— OK, zic. Înțeleg.

— Relația noastră trebuie să rămână strict profesională.

— OK.

— N-am nimic personal cu tine.

Fraza rămâne parcă suspendată o clipă în aer.

Am crezut că are ceva personal. Ceea ce, bănuiesc, e și problema.

— Ar cam trebui să plec, îmi spune.

— Henry, haide.

M-au cam luat emoțiile, glasul îmi cedează un pic. Încerc cu disperare să mi-l controlez. Știu că dacă îi dau de înțeles cât de mult îmi doresc să-l mai văd, o să-l oblig să ia și mai mult distanță. Știu foarte bine. Însă uneori n-ai cum să nu arăți ce simți. Uneori, oricât te-ai strădui să-ți înfrânezi sentimentele, tot ies la iveală în privirea sticloasă, colțurile lăsate ale buzelor, glasul tremurător și nodul din gâtleej.

— Suntem prieteni, zic.

Se oprește locului. Apoi vine spre mine. Mă privește cu blândețe și compasiune. Nu vreau blândețe și compasiune. M-am săturat până peste cap de blândețe și compasiune.

— Hannah, începe el.

— Lasă, zic. Înțeleg. Îmi pare rău.

Se uită la mine și oftează.

— Probabil că am înțeles eu totul greșit, zic într-un final.

— OK, spune el.

Și apoi pleacă. Pur și simplu pleacă. Se întoarce pe călcâie și iese din salon.

Nu mai adorm, deși sunt obosită. Nu că n-aș putea să adorm. Cred că aș putea. Însă tot sper că o să vină să mă vadă Henry.

La ora două intră o femeie în uniformă bleu și se prezintă drept Marlene.

— O să fii în grija mea de-acum înainte în tura de noapte, îmi spune ea. Mă mir că ești trează!

— Da, zic eu pe un ton sumbru. Păi, am dormit toată după-amiaza.

Îmi zâmbește blajin și mă lasă. Închid ochii și îmi poruncesc să adorm.

Henry nu mai vine. Nu mai am de ce să aștept.

Știi ceva? Nu cred că am înțeles nimic greșit, ce naiba?

Îmi place de el. Îmi place să îmi petrec timpul cu el. Îmi place să-l am în preajmă. Îmi place cum miroase și că nu se rade niciodată ca-n palmă. Îmi place vocea lui, un pic răgușită și joasă. Îmi place că-și iubește cu pasiune slujba. Îmi place că e foarte bun în meseria lui. Îmi place pur și simplu de el. Așa cum se întâmplă când îți place cineva. Îmi place că mă face să râd când mă aștept mai puțin. Că nu mă mai dor așa de tare picioarele când se uită el în ochii mei.

Sau... nu știu. Poate că toate astea țin de meseria lui. Poate că așa se simt toți pacienții lui.

Închid veioza și ochii.

Doctorița Winters mi-a zis adineauri că mâine s-ar putea să încerc să merg.

Mă chinui să mă concentrez doar pe asta.

Mi-am revenit eu după un accident de mașină, o să-mi revin după o simplă pasiune pentru asistentul medical din tura de noapte.

Și inimile se vindecă, presupun. Așa cum se vindecă picioarele.

Nu e al tău, îi zic lui Ethan.

Sigur că știe deja, dacă e să calculeze data. Însă trebuie să fie cât se poate de clar.

— Bine, ar putea fi, nu? mă întrebă el. Cine știe, poate săptămâna trecută...

— Are unsprezece săptămâni, clatin eu din cap. Nu-i al tău.

— Al cui e?

Inspir, expir. Nu trebuie să fac decât atât, restul e opțional. — îl cheamă Michael. Am fost împreună la New York. Am crezut că e o relație mai serioasă decât era de fapt. Înainte să ne despărțim, am fost neglijenți. Nu-și mai dorește alți copii.

— Alți copii?

— E însurat, cu doi copii, îi zic.

Oftează din greu, de parcă nu-i vine să creadă ce-i spun.

— Știai că are familie?

— E cam greu de explicat, zic. La început n-am știut. Multă vreme mi-am închipuit că e numai cu mine. Însă ar fi trebuit să am mai multă minte și să zicem că... am mai și greșit.

— Iar acum nici nu-i pasă că ești însărcinată? face Ethan, ridicându-se înfuriat de unde stătea.

Tocmai l-a izbit valul sentimentelor, începe să fie conștient de realitate. Îi vine mai ușor să se supere pe Michael decât pe mine sau pe situația în sine. Așa că o clipă îl las să se descarce.

— Nu-și dorește copilul, zic. E dreptul lui.

Cred că, la fel ca femeile, și bărbații pot să decidă dacă vor un copil sau nu.

— Și o să-i permiți nemernicului să se poarte așa cu tine?

— El nu-și dorește copilul. Eu mi-l doresc. Sunt gata să mă confrunt singură cu situația.

Când aude cuvântul *singură*, revine la realitate.

— Și cu noi doi cum rămâne atunci? mă întrebă.

— Păi, cred că tu decizi, zic.

Se uită la mine. Îmi caută privirea și rămâne așa, privind-mă în ochi. Apoi întoarce capul. Își studiază mâinile, proptite bine în genunchi.

— Îmi ceri să fiu tatăl copilului?

— Nu, îi zic. Însă nici nu vreau să crezi că asta n-o să schimbe cu nimic situația. Sunt însărcinată. Dacă vrei să fii cu mine, înseamnă că o să trebuiască să treci prin toate alături de mine. Corpul meu o să se modifice mult. O să am schimbări bruște de dispoziție. Când o să vină momentul să nasc, o să mă apuce frica, o să mă pierd și o să am dureri. Iar apoi, după ce o să se nască bebelușul, în viața mea va exista mereu un copil. Dacă vrei să fii cu mine, o să trebuiască să fii și cu copilul meu.

Ascultă, însă nu spune nimic.

— Știu că nu ți-ai dorit deloc așa ceva, zic.

— Da, poți s-o mai zici o dată, mi-o taie el, și apoi se uită cu regret la mine.

— Însă am vrut să știi, ca să poți lua decizii pentru viitorul tău.

— Viitorul nostru, mă corectează el.

— Mă rog, zic. Da.

— Tu ce vrei? mă întrebă el.

Oh, Doamne. Cum aș putea să răspund la o asemenea întrebare?

— Vreau să am un copil sănătos și fericit, cu o copilărie sigură și stabilă.

Cred că doar atâta știu sigur.

— Dar în ce privește relația noastră?

— Nu vreau să te pierd. Cred că relația dintre noi e importantă, e doar începutul, însă are un potențial imens... Însă nu-mi doresc deloc să te pun într-o situație în care ești silit să faci ceva pentru care nu te simți pregătit.

— E prea mult deja, spune. La care să mă gândesc.

— Știu, zic. Ești liber să te gândești cât ai nevoie.

Și cu asta mă ridic, gata să plec, ca să-i acord destul timp de gândire.

Mă oprește.

— Chiar ești pregătită să fii o mamă singură?

— Nu, răspund eu. Însă așa s-a nimerit să se întâmple. Mi-o asum.

— Bine, dar asta ar putea să fie o simplă greșeală, spune el. Dacă ai făcut o greșeală într-o noapte cu tipul ăsta? Ești pregătită să-ți asumi consecințele pe viață? Trebuie să-mi asum și eu consecințele astea pe viață?

Mă așez iar.

— Trebuie să cred că există o logică în toată nebunia asta, îi zic lui Ethan. Că există un plan existențial mai presus de tot. Că nimic nu se întâmplă fără motiv. Nu se zice așa? L-am întâlnit pe Michael și m-am îndrăgostit de el, chiar dacă acum înțeleg că nu era cine mi-am închipuit eu că e. Iar într-una din nopți s-a întâmplat tot ce trebuia să se întâmple ca să rămân însărcinată. Poate pentru că mi-a fost dat să nasc copilul ăsta. Așa aleg să văd situația.

— Și dacă eu nu pot? Dacă nu sunt pregătit să mă confrunt cu toată situația asta?

— Rezultă, presupun, că, dacă nu mai reușim să trecem de un anumit punct, nu suntem sortiți să fim împreună. Nu-i așa? Atunci nu ne potrivim. Cum să zic, cred că trebuie să cred că lucrurile o să se aranjeze așa cum trebuie. Dacă tot ce se întâmplă în lume e rezultatul purei întâmplări și nu există nicio noimă, e o realitate prea haotică pentru mine. Ar trebui să pun sub semnul întrebării toate deciziile pe care le-am luat în viață și toate deciziile pe care le voi lua vreodată în viață. Dacă noi ne hotărâm destinul la fiecare pas pe care-l facem... e prea obositor. Prefer să cred că tot ce se întâmplă a fost menit să se întâmple.

— Așadar, noi doi tocmai ne-am sincronizat în sfârșit și putem să fim împreună, așa cum ne-am închipuit întotdeauna că putem. Și chiar în toiul evenimentelor, află că ești însărcinată cu copilul altcuiva, așa că o dai pe *que seră seră*?

Îmi vine să plâng. Îmi vine să țip și să urlu. Îmi vine să-l implor să rămână alături de mine în toată povestea asta. Îmi vine să-i zic cât de speriată sunt, câtă nevoie simt că am de el. Îmi vine să-i spun că noaptea în care ne-am reluat legătura sufletească, noaptea pe care mi-am petrecut-o cu el, a fost prima oară de

ani de zile când m-am simțit în largul meu. Însă nu-i spun. Pentru că așa doar aş prelungi și mai mult momentul ăsta. Ar înrăutăți și mai tare situația.

— Da. *Que seră seră*. Asta zic.

Mă ridic și mă duc în living. Mă urmează. Simt mirosul mâncării. Preț de o clipă doar, îmi doresc să nu-i fi zis. Acum am fi la el în dormitor.

Apoi mă gândesc că dacă tot îmi doresc ceva, mai bine-mi doresc să nu fi fost deloc însărcinată. Sau să fi fost copilul lui. Sau să nu fi plecat niciodată din Los Angeles. Sau să nu mă fi despărțit niciodată de Ethan.

Însă mă întreb cât de mult mi s-ar fi schimbat lumea dacă s-ar fi întâmplat unul din lucrurile astea. N-ai cum să schimbi doar o singură parte, nu? Când stai și-ți dorești să se fi întâmplat totul altfel, nu poți să ștergi pur și simplu tot ce e rău. Trebuie să te gândești și la toate lucrurile bune pe care s-ar putea să le pierzi. E mai bine să rămâi în prezent și să te concentrezi ca să-ți fie mai bine pe viitor.

— Ethan, îi zic, chiar în clipa când te-am revăzut, am știut pur și simplu că noi doi suntem... cum să zic, sunt foarte sigură că noi doi suntem...

— Nu, mă întrerupe el. Nu acum, bine?

— Bine. Te las să-ți pregătești *soția seca*.

Îi zâmbesc tandru și deschid ușa să plec. Vine să mă conducă și închide după mine.

Când ajung pe ultima treaptă, mă strigă. Mă întorc.

Se uită de sus, din capătul scării, la mine.

— Te iubesc, îmi spune. Nu cred că am încetat vreodată să te iubesc.

Mă-ntreb dacă o să reușesc să-mi stăpânesc plânsul până mă urc în mașină și mă preschimb într-o baltă de lacrimi cu sâni mari și coc înalt.

— Voiam să-ți zic în seara asta, spune Ethan. Înainte să se întâmple toate astea.

— Iar acum? Îl întreb.

Îmi zâbește dulce-amar.

— Tot te iubesc, îmi spune. Întotdeauna te-am iubit. S-ar putea să nu încetez niciodată să te iubesc.

Privirea îi coboară spre podea, apoi se uită iar la mine.

— Am zis că e bine s-o știi acum... în caz că...

Nu-și termină fraza. Nu vrea s-o zică cu voce tare și știe că nici eu nu vreau s-o aud.

— Și eu te iubesc, îi zic, uitându-mă la el. Așa că acuma știi și tu. În caz că.

Din fericire pentru toată lumea, fizioterapeutul nu e genul meu.

— Bun, domnișoară Martin, îmi spune. Suntem...

— Ted, poți să-mi spui Hannah.

— Bun, Hannah, zice Ted. Astăzi o să învățăm să stăm în picioare sprijinindu-ne de un cadru de mers.

— Pare destul de simplu.

O zic pentru că așa spun de obicei, nu pentru că într-adevăr mi se pare destul de simplu. În stadiul în care mă aflu, pare ceva destul de dificil.

Îmi pune picioarele pe podea. Cu partea asta n-am nicio problemă. Apoi îmi pune cadrul în față. Mă saltă spre el, sprijinindu-mă cu brațele și pieptul pe umerii lui. Așa îmi susține toată greutatea.

— Încearcă încet să-ți lași greutatea pe piciorul drept, spune el.

Mă țin de el, însă încerc și să mă dau un pic înapoi. Genunchii îmi cedează.

— Încet, îmi spune el. E un maraton, nu o cursă de viteză.

— Nu știi dacă e bine să te exprimi în termeni de atletism de față cu cineva care nu poate să meargă, îi spun.

Însă nu mi-o întoarce deloc iritat, doar zâmbește.

— Aveți dreptate, domnișoară Martin.

Când am de-a face cu oameni drăguți și sinceri, care nu-ți aruncă în față replici deștepte, propriul meu sarcasm pare total nepolitic.

— Glumeam doar, îi spun, încercând pe loc să-mi retrag cuvintele. N-ai decât să te exprimi în analogii sportive dacă ai chef.

— Așa o să fac, îmi spune el.

Doctorița Winters vine să vadă cum ne descurcăm.

— Totul pare bine, spune ea.

Mă chinui să stau în picioare, în halatul meu de spital și șosetele mele albe până la genunchi, ținându-mă de un cadru de mers, cu un tip în toată firea sub mine. N-aș zice absolut deloc că „totul pare bine”. Însă decid să fiu drăguță, nu cred că doctorița Winters și fizioterapeutul Ted pot să facă față sarcasmului meu. De-asta am nevoie de Henry.

Doctorița Winters începe să-l ia la întrebări pe Ted. Vorbesc despre mine, însă mă ignoră cu desăvârșire. Mă simt ca în copilărie, când veneau prietenele mamei pe la noi și spuneau chestii de genul „Ei, da' ce scumpă e!” sau „Ia uite ce drăgălașă e!”, la care mie-mi venea de fiecare dată să le zic: „Sunt și eu aici!”

Ted se mișcă un pic, astfel încât să mă sprijine mai bine pe picioare. Nu prea mă simt în stare să-mi țin propriu-zis echilibrul, însă mă descurc.

— Știi ce, Ted, îi zic, ai putea...

Îi arăt cadrul, rugându-l să mi-l pună în față, și se conformează. Mă desprind încet de el și-mi pun mâinile pe cadru. Chiar mă țin pe picioare, fără să mă agăț

de absolut nimeni.

Doctorița Winters chiar mă aplaudă. De parcă aş fi un bebeluş care învaţă să meargă de-a buşilea.

Cât poţi să înduri atâta condescendenţă fără să-ţi vină să sari cât colo de nervi?

— Să-mi ziceţi când vreţi să vă aşezaţi, domnişoară Martin, îmi spune Ted.

— Hannah! fac eu. Ți-am zis să-mi spui Hannah!

Am luat un ton aspru și răutăcios, însă Ted nici nu crâcnește.

— Ted, poţi să mă lași o clipă cu Hannah? spune doctorița Winters.

Stau mai departe sprijinită în cadru. Însă nimeni nu mă mai aplaudă.

Ted iese, închizând ușa după el.

Doctorița Winters se întoarce spre mine.

— Poţi să te așezi fără ajutor? mă întrebă.

— Da, îi răspund, deși nu sunt sigură că pot.

Încerc să mă aplec din coapse, însă nu reușesc să-mi controlez ca lumea mișcărilor. Aterizez pe pat cu ceva mai multă forță și salteaua mă saltă în aer.

— Ar fi cazul să-i cer scuze lui Ted, spun.

— Ei, face ea zâmbind. A mai auzit el din astea.

— Oricum...

— E greu, spune ea.

— Da, îi răspund. Însă pot. Vreau s-o fac. Nu mai vreau să fiu tratată cu mânuși și să mă felicite lumea că-mi simt degetele de la picioare. Știu că e greu, însă vreau s-o fac. Vreau să încep să merg.

— Nu voiam să zic că mersul e greu, spune. Vreau să zic că e greu să nu fii în stare să mergi.

— M-ați cam păcălit, îi zic râzând. Fraza părea să aibă alt sens.

Începe și doctorița Winters să râdă.

— Știu ce zic, spune ea. E frustrant. Însă nu putem să ne grăbim.

— Nu vreau decât să mă văd ieșită din spital, îi spun.

— Știu, dar nici aici nu putem să ne grăbim.

— Ei, haide! izbucnesc eu, ridicând glasul. Zac în patul ăsta de zile întregi. Am pierdut sarcina. Nu pot să merg. Nu pot să mă ridic din pat decât dacă mă împinge cineva pe holurile astea hidoase. Mi-e imposibil să-mi imaginez ceva cu totul banal, cum ar fi să mă duc singură până în cealaltă parte a încăperii. Așa am ajuns. Banalul e de neimaginat. Și nu pot să controlez absolut nimic! Toată viața mea e în picaj și nu pot să fac nimic.

Și mai e și Henry. Acum l-am pierdut și pe el.

Doctorița Winters nu spune nimic, doar se uită la mine.

— Îmi pare rău, zic, reușind să mă controlez în sfârșit.

Îmi întinde o pernă. O iau, uitându-mă la ea. Nu prea știu ce-are de gând.

— Pune-ți perna pe față, îmi spune.

Încep să bănuiesc că doctorița Winters e nebună de legat.

— Fă-o, mă îndeamnă ea. Ascultă-mă numai o clipă.

— Bine, zic și îmi duc perna la față.

— Acuma urlă.

Îmi iau perna de pe față.

— Ce?

Ia perna și mi-o duce cu blândețe la față. I-o iau din mână.

— Urlă ca din gură de șarpe.

Încerc să urlu.

— Haide, Hannah, poți mai bine de-atât.

Încerc iar să urlu.

— Mai tare! îmi spune.

Urlu.

— Haide!

Urlu tot mai tare.

— Așa! face ea.

Urlu până nu mai am aer în plămâni, până nu mă mai ține gâtlejul. Trag aer în piept și urlu iar.

— Nu poți să mergi, îmi spune ea. Și ai pierdut un copil.

Urlu.

— O să-ți ia luni întregi să te recuperezi de tot, îmi spune.

Urlu.

— Nu ține totul în tine. Nu ignora nimic. Scoate tot din tine.

Urlu și iar urlu.

Mă înfurie că nu pot să merg încă. Mă înfurie că doctorița Winters are de ce să mă aplaude când mă ridic sprijinită în cadru, pentru că e foarte, foarte greu să mă ridic singură, până și cu cadrul de mers.

Mă înfurie că sufăr.

Și mă înfurie că femeia aia a mers mai departe pur și simplu. De parcă cu nici nu existam. A mers mai departe când eu zăceam pe stradă.

Și mă înfurie Henry. Pentru că mi-a fost mai bine cu el, iar acum a dispărut. Și pentru că m-am simțit ca o proastă din cauza lui. Pentru că am crezut că ține la mine. Am crezut că poate sunt importantă pentru el.

Și mă înfurie că nu sunt.

Mă înfurie că am rămas însărcinată cu copilul lui Michael.

Mă înfurie că m-am îndrăgostit de el.

Mă înfurie că părinții mei sunt doar niște trecători în viața mea.

Acum, în clipa asta, parcă mă înfurie întreaga lume blestemată.

Așa că urlu în pernă.

După ce termin, îmi iau perna de pe față, o pun înapoi pe pat și mă întorc spre doctorița Winters.

— Ești gata? mă întreabă.

— Pentru ce? o întreb.

— Să treci mai departe, îmi spune. Să accepți că deocamdată nu poți să mergi.

Și să ai răbdare cu tine și cu noi cât reînveți.

Nu prea știu. Așa că iau perna și mi-o duc la față. Urlu pentru o ultimă oară. Însă cam fără tragere de inimă. Nu mai am de ce să urlu. Bine, sunt încă furioasă. Însă nu mai dau în clocot, ci fierb înăbușit în suc propriu. Ceea ce poți să controlezi.

— Da, zic. Sunt gata.

Vine la mine și mă ajută să mă ridic. Îl cheamă pe Ted în salon.

Și amândoi rămân lângă mine să mă ajute, să mă învețe, să mă îndrume în arta de a rămâne în echilibru pe picioarele mele.

Când ajung acasă, Charlemagne mă întâmpină în fugă și o aud pe Gabby sculându-se din pat.

Coboară de la etaj și se uită la mine. Se vede pe fața mea că n-a mers bine. Se vede și pe fața ei că a plâns.

— Te-ai întors devreme.

— Da, zic.

— I-ai zis?

— Da.

Îmi arată canapeaua și mergem să ne așezăm.

— Ce-a zis?

— Nimic? Tot ce era de zis? O să se gândească. Apoi o iau eu la întrebări: A sunat iar Mark?

Mark a sunat de cel puțin zece ori de când a plecat. Gabby nu i-a răspuns deloc.

— Da, spune. Dar tot nu i-am răspuns. Nu e timpul să vorbim. Mai întâi trebuie să mă adun și să mă pregătesc. O să-l ascult. Cred că n-o să mă port chiar ca și cum nu mai avem nimic de împărțit.

— Am înțeles, zic.

— Însă vreau să fiu și realistă. Mă înșela de mult timp. Nu văd ce explicație m-ar putea convinge să nu dau divorț.

— Nu te tentează să-i răspunzi ca să urli la el?

— Absolut, râde ea. Mă tentează clar mă fac așa ceva. O s-o fac probabil curând.

— Însă nu chiar acum.

— Ce obțin cu asta? spune ea, ridicând din umeri. După ce termin ce-am de zis, tot eu sunt. Tot el e. Tot m-a înșelat. Trebuie să accept situația.

— Măcar dăm amândouă piept cu problemele noastre, îi zic.

— Măcar atât, răspunde ea, uitându-se la mine cu un zâmbet trist.

— Suntem o pereche pe cinste, nu?

— Cum să nu? pufnește Gabby.

— N-aș fi în stare de nimic fără tine.

— Idem, face ea.

— Nu prea-mi vine decât să-mi plâng de milă, îi zic. Poate cel puțin o vreme.

— Sincer, sună minunat, încuviințează ea.

Ne lăsăm pe canapea. Vine și Charlemagne lângă noi.

Amândouă plângem pe tăcute toată seara, cu schimbul – una plânge, cealaltă consolează.

Cred că tot jelitul ăsta ne ajută să ne eliberăm de teamă și de durere, pentru că a doua zi ne trezim cu sentimentul că ne e mai bine, suntem mai puternice, mai pregătite să dăm piept cu lumea, orice obstacole am întâmpina.

Ieșim să mâncăm și încercăm să glumim. Gabby îmi amintește să-mi iau vitaminele prenatale. O scoatem pe Charlemagne la plimbare, apoi mergem să-i luăm un pătuț și niște jucării pentru dinți. Ne-apucăm s-o dresăm, ducând-o la ușă când face pipi. De câte ori pare gata să facă pipi, o luăm în brațe și o ducem la ușa casei, unde am pus un covoraș absorbant.

Batem palma peste măsură de încântate când Charlemagne se duce singură la covoraș.

Când sună Mark seara, Gabby răspunde. Îl ascultă calm. Nu trag deloc cu urechea. Încerc să-i dau un pic de spațiu.

De-abia peste mai multe ore vine la mine în cameră.

— S-a scuzat de un milion de ori. Cică n-a vrut niciodată să mă rănească. Se urăște pentru ce a făcut.

— OK, zic.

— Cică voia să-mi spună. Că își făcea curaj să-mi spună.

— OK...

Îi tremură vocea, încât mă apucă și pe mine emoțiile.

— O iubește. Și vrea să divorțăm.

— *El* vrea să divorțați? fac eu, ridicându-mă în capul oaselor în pat.

Încuviințează din cap, la fel de uluită ca mine.

— Spune că pot să rămân eu cu casa. N-o să se opună la partaj. Merit tot ce poate să-mi ofere. Spune că mă iubește, însă nu e sigur dacă a fost vreodată cu adevărat îndrăgostit de mine. Și că îi pare rău că n-a avut curajul să accepte mai repede realitatea.

Am rămas cu gura căscată.

— Spune că acum își dă seama că ar fi trebuit să se comporte altfel în situația asta, însă știe că așa e bine pentru amândoi.

— Îl omor, zic.

Ea clatină din cap.

— Nu, spune. Sunt destul de OK.

— Ce?

— Păi, mai întâi, cred că sunt un pic în stare de șoc, spune ea. Așa că poți să ai rezerve față de ce îți spun.

— OK...

— Însă mereu am avut sentimentul că poate există cineva mai potrivit pentru mine.

— Pe bune?

— Da. Păi, suntem împreună din colegiu, după care ne-am continuat amândoi studiile, așa că de unde să ai timp să te concentrezi să găsești pe cineva nou? Nu? Așa că am rămas cu el pentru că... nu vedeam de ce n-aș rămâne. Ne simțeam în largul nostru unul cu celălalt. Eram destul de fericiți. Apoi, știi cum e, la o anumită vârstă am vrut să mă mărit. Și ne-am înțeles bine noi doi. Întotdeauna.

— Doar bine?

— Da. Ce să zic, nu știi, spune. Doar că uneori îmi doream să fie mai bine decât bine. Să am pe cineva cu care să simt că sunt cea mai minunată femeie din lume. Însă la un moment dat n-am mai crezut că poate exista așa ceva, bănuiesc. Și mi-am zis: de ce să nu mă mărit cu un tip ca Mark până la urmă? E un tip de treabă.

— Am dubii.

— Da, râde ea. Acuma ai dubii. Însă pe atunci nici n-am stat să mă gândesc. Știi? Eram într-o relație bună cu un bărbat serios, care voia să mă ia de nevastă, să ne luăm casă, tot ce se presupune că trebuie să faci. N-am văzut de ce nu l-aș

accepta doar pentru că mi se pare un bărbat de nota opt. Și eram fericită. Adică mă-ndoiesc că aș fi ajuns vreodată să spun toate acestea dacă nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat. Pur și simplu nu m-am gândit niciodată la asta. Mă simțeam destul de fericită. Serios.

Începe iar să plângă.

— Ești bine? o întreb.

— Nu, răspunde ea, stăpânindu-se. Sunt absolut terminată, însă...

— Însă ce?

— Când mi-a zis toate acestea, m-am tot gândit că dacă aș fi întâlnit pe cineva mai bun, pe care să-l iubesc cu pasiune, l-aș fi părăsit pe Mark. Asta e adevărul. Mi-aș fi dorit să-l părăsesc. Nu cred că aș fi făcut ce-a făcut el. Însă mi-aș fi dorit.

Charlemagne intră în cameră și se face covrig.

— Ei, și acum? o întreb eu.

— Acum? spune Gabby. Nu știu. E prea greu să mă gândesc pe termen lung. Sunt terminată, mă simt mizerabil, însă cumva ușurată, jenată și îngrețoșată.

— Atunci mai bine o luăm încet, spun.

— Da.

— Mi s-a făcut poftă de rulouri cu scorțișoară, îi zic.

— Mi se pare o idee minunată, râde ea. Poate chiar unele cu multă glazură.

— Cine-și dorește un rulou cu puțină glazură? o întreb.

— *Touché.*

— Poate că deocamdată nu trebuie decât să ne luăm niște rulouri cu scorțișoară și multă glazură.

— Da, spune ea. Să rad vreo șase rulouri cu o doamnă însărcinată.

— Exact.

Se duce să se încalțe. Pun pe mine o jachetă și îmi iau șlapii în picioare. La Los Angeles se poate.

Ne suim în mașină.

— Ethan n-a sunat încă, nu? mă întrebă Gabby.

Clatin din cap.

— O să mă sune când o să-și dea seama ce vrea să facă, zic.

— Și până atunci? mă întrebă.

— N-am de gând să aștept să mă sune un tip, o tachinez eu. Prietena mea cea mai bună n-ar accepta așa ceva.

— Nu știu, spune ea, ridicând din umeri. Sunt circumstanțe atenuante.

— Oricum, îi zic, dacă vrea să fie cu mine, o să fie cu mine. Dacă nu, merg mai departe. Am un copil de crescut. O slujbă pe care să o încep. Am multe pe

cap. Nu știu dacă ți-am zis, însă cea mai bună prietenă a mea divorțează.

— Mie-mi zici? râde Gabby. A mea e însărcinată și nu e copilul iubitului ei.

— Ei, pe naiba! fac eu.

— Da! zice Gabby. Și zilele trecute mi-a venit acasă cu un câine pe care l-a adoptat din senin.

— Uau, fac eu. Prietena asta a ta pare nebună.

— Și a ta, spune ea.

— Crezi că fetele astea o s-o scoată la capăt cu bine? o întreb.

— Știu că trebuie să zic că da, însă de fapt cred că n-au nicio șansă.

Ne punem amândouă pe răs. Probabil că altcuiva nu i s-ar părea așa de amuzant. Însă când spune că n-avem nicio șansă, e clar că de fapt e total *invers*. Așa că e un motiv bun să ne relaxăm un pic și să râdem de necaz.

După unsprezece zile în spital, azi mă externează. În patruzeci și opt de ore o să mă întorc, însă la centrul de tratament. În următoarea perioadă o să vin de mai multe ori pe săptămână să-l văd pe Ted, fizioterapeutul meu cel serios.

Doctorița Winters m-a pregătit din timp. A discutat cu mine toate detaliile, le știu pe de rost.

Gabby a venit să mă ajute să-mi strâng lucrurile. Deja e ditamai efortul să mă duc singură la baie. Însă mă duc, încet-încet. Vreau să mă spăl pe dinți.

Mă apropiu de chiuvetă, manevrând cadrul.

Rămân la oglindă și mă privesc ca lumea, așa cum nu m-am mai văzut de aproape două săptămâni. Pe partea stângă a feței, lângă tâmplă, am o vânătaie aproape vindecată. Sunt sigură că arătam înfiorător când m-au internat, însă acum nu-i așa de rău. Sigur, sunt palidă. Însă, dacă e să mă gândesc, așa zice că se trage și de la faptul că n-am mai ieșit din clădirea asta de zile întregi, nu doar de la problemele de sănătate. Părul îmi stă groaznic. N-am mai făcut un duș de-oveșnicie parcă.

De-abia aștept să dorm într-un pat adevărat și să fac o baie, poate chiar să folosesc uscătorul de păr. Se pare că și așa ceva necesită pregătiri. Mark a instalat un scaun în duș. Ah, să mă spăl fără niciun ajutor! Să tot visezi la așa ceva!

Acum, că mă externez, încep să-mi dau seama cât de mult m-a dat asta înapoi. Cu săptămâni în urmă, mi-aș fi închipuit că la ora asta deja m-am dus să-mi iau mașină și m-am apucat să-mi caut job. Însă în loc să fiu în punctul de la început, sunt și mai în spate.

Însă mai știu și că am făcut un mare progres în procesul de însănătoșire și ca om. M-am confruntat cu lucruri care altfel mi-ar fi rămas necunoscute. Tot

studiindu-mă în oglindă pentru prima oară de când sunt aici, mă simt pregătită să accept un adevăr cât se poate de urât: poate că soarta s-a îndurat de fapt de mine când m-a adus în punctul ăsta, fără nicio nouă viață în pânțece care să mă incomodeze.

Nu sunt deloc pregătită să fiu mamă.

Nici pe departe.

Mă spăl încet pe dinți. Când termin, îi simt curați și netezi.

— Cum de ai tot timpul puding la tine în salon? mă întreabă Gabby.

Mă întorc pe loc, cu mișcări treptate, conservându-mi energia.

Ține o cutie cu puding de ciocolată în mână. Habar n-am când a apărut. Însă știu că e de la Henry.

Mi-a lăsat un puding la un moment dat azi. Un puding de ciocolată. Asta înseamnă ceva, nu?

Gabby uită de puding și trece la altceva.

— Doctorița Winters o să vină imediat să-ți facă externarea, îmi spune. Am citit toate hârtiile. Chiar m-am documentat în materie de fizioterapie de recuperare...

Nu te-apuci să lași cutii de puding pentru cineva de care nu-ți pasă.

— Ai putea să-mi aduci scaunul? o rog.

— A, face ea. Sigur. Credeam că o să mergi cu cadrul până te externează.

— Mă duc să-l caut pe Henry, îi zic.

— Asistentul din tura de noapte?

— Acum e de zi la alt etaj. O să-l gădesc. Și o să-l invit în oraș.

— Crezi că e o idee bună? mă întreabă ea.

— Mi-a lăsat cutia de puding, zic.

Alt răspuns n-am. Gabby așteaptă să mai zic ceva, însă tac. Nu mai știu ce să zic. *Mi-a lăsat cutia de puding.*

— Să vin cu tine? mă întreabă ea când își dă seama că n-o să mă răzgândesc.

Scutur din cap.

— Vreau să fac totul singură, răspund.

Mă așez pe pat. Îmi ia treizeci de secunde pe ceas. Însă după aia mă simt imediat mai bine. Gabby trage scaunul lângă mine.

— Sigur nu pot să vin cu tine? Să te-mping, poate?

— Și-așa o să am nevoie să mă ajuți cu dușul. Demnitatea mea e destul de scăzută deja, așa că sper să nu mă vezi cum îmi declar sentimentele față de cineva care, știi, cel mai probabil o să mă refuze.

— Mi se pare că poate ar fi mai bine să mai aștepți și să te mai gândești un pic, îmi spune ea.

— Și când să vorbesc cu el atunci? Ce-o să fac? Să-l sun? „Hei, spitalule? Hai cu Henry la telefon, îl caută Hannah”.

— Ce de „h”-uri, face ea.

— De puține ori în viață se întâmplă să-ți iei inima-n dinți. Sunt suficient de proastă ca să cred că acum e momentul. Așa că ajută-mă să mă sui în porcăria asta de scaun, ca să mă duc odată să mă fac de râs.

— Bine, cum vrei, zâmbește ea.

Se-apucă să mă ajute să mă așez și nu-mi ia mult până mă pun în mișcare.

— Ureează-mi noroc! zic, luând-o spre ușă și punând dintr-odată frână, cum m-au învățat. Crezi că se întâmplă uneori să știi pur și simplu când e vorba de cineva?

— Adică să-ți zici de cum l-ai cunoscut: ăsta nu-i ca restul, e ceva cu el?

— Da, zic. Exact.

— Nu știu, spune. Poate. Așa îmi place să cred. Dar nu sunt sigură. Când l-am cunoscut pe Mark, mi s-a părut că are față de dentist.

— Păi, e dentist, îi zic nedumerită.

— Da, numai că în colegiu, când aveam vreo nouășpe ani, mi s-a părut genul de băiat care o să ajungă dentist.

— Adică părea serios? Deștept? Cum? Ce vrei să zici cu asta?

— Nimic, spune. Lasă.

— Ți s-a părut plicticos? o întreb eu, încercând să mă prind.

— Mi s-a părut șters, spune. Însă m-am înșelat, nu? Vreau să zic că n-am simțit pentru soțul meu toate chestiile astea despre care vorbești tu. Și s-a dovedit a fi un tip minunat. Așa că nici nu pot să confirm, nici nu pot să neg că știi din prima ceva.

Eu cred că știi. Asta cred. Cred că asta am crezut întotdeauna. Așa mi s-a întâmplat când l-am cunoscut pe Ethan. Mi s-a părut că are ceva deosebit, ceva special. Și nu m-am înșelat. După tot ce s-a întâmplat între noi. N-a fost ceva pe viață până la urmă, însă nu-i nimic. La vremea ei, a fost o relație adevărată.

La fel mi se pare și cu Henry.

Însă nu știu cum să împac ideea asta cu declarația lui Gabby. Nu vreau să afirm că dacă întâlnești persoana potrivită, o știi din prima și pe urmă să recunosc, după logica asta, că Mark nu e persoana potrivită pentru ea.

— Poate că unii oameni își dau seama, îmi dau eu cu presupusul.

— Da, spune ea. Poate că unii oameni își dau seama. Oricum ar fi, tu asta crezi și asta contează.

— Da, zic. Exact. Trebuie să-i spun.

— Ce-o să-i spui? mă întreabă ea.

— Da, chiar, fac, întorcându-mă cu scaunul la ea. Ce-o să-i zic *de fapt*? Mai bine exersez un pic, urmez eu, după ce mă gândesc puțin. Să zicem că ești Henry.

Gabby se așază zâmbind pe pat, luându-și o poză masculină afectată.

— Nu, nu-i deloc așa, zic. Și ar sta în picioare.

— A, face ea și se ridică. Scuze, voiam să fie mai ușor pentru că ești...

— Într-un scaun cu rotile, da, zic. Însă nu mă menaja. Dacă o să umblu căutându-l pe holuri, cel mai probabil o să stea în picioare, iar eu jos.

— OK, zice. Începe.

Respir adânc. Închid ochii și încep:

— Henry, știu că pare o nebunie...

— Nu, mă întrerupe ea. Nu începe cu asta. Nu începe niciodată cu „știu că pare o nebunie”. Vino dintr-o poziție de forță. Ar fi norocul lui să fie cu tine. Ai o atitudine extraordinară în viață, o inimă minunată și un optimism molipsitor. Ești o femeie de vis. Vino dintr-o poziție de forță.

— OK, zic, apoi îmi privesc picioarele. Nu știu, Gabby. Sunt infirmă. Nu e tocmai un moment de forță în viața mea.

— Ești Hannah Martin. Și când ai un moment de slăbiciune, ești tot în forță. Fii Hannah Martin. Hai să te-auzim.

— OK, zic și o iau de la capăt.

Și apoi totul se revarsă din mine pur și simplu.

— Henry, cred că între noi e ceva real. Știu că sunt pacientă și tu ești asistent medical și e împotriva regulamentului, și tot, însă chiar cred că am putea să avem o relație importantă și ne datorăm cumva nouă înșine să încercăm. De câte ori poți să zici așa ceva despre cineva? Că între voi doi poate să existe ceva minunat? Vreau să văd unde putem să ajungem. Henry, ești un bărbat deosebit și noi doi avem o relație deosebită. Pur și simplu știu. Bun, cum ți se pare? mă uit eu la Gabby.

Gabby se uită lung la mine.

— Chiar asta simți pentru el?

— Da, încuviințez eu.

— Du-te să-l cauți! mă îndeamnă. Ce mai pierzi vremea exersând cu mine?

— Ce crezi c-o să zică? o întreb eu, râzând.

— Nu știu, spune. Însă dacă te refuză e așa un cretin, că ți-ar fi mai bine fără el.

— Asta nu mă încălzește cu nimic.

— Uneori, adevărul nu ne încălzește cu nimic, spune ea, ridicând din umeri. Du-te odată.

Așa că mă duc.

Ies din cameră împingându-mă în scaun și o iau în viteză pe hol, spre oficiul asistentelor. Întreb unde e Henry și-mi spun că nu știu. Așa că mă urc în ascensor, cobor la ultimul etaj și mă apuc să bat holurile. N-am de gând să mă opresc până nu dau de el.

Esâmbătă seara. Mă uit la un film cu Gabby. Charlemagne e în pătuțul ei, la picioarele noastre. Am comandat mâncare thailandeză și Gabby dă gata tăiței înainte să apuc să gust măcar din ei.

— Știi că sunt însărcinată, nu? E cazul să apuc și eu o porție din mâncare, nu?

— Soțul meu m-a înșelat și dup-aia m-a părăsit, spune ea. Nici măcar nu ridică nasul din mâncare și își îndeasă tăiței în gură, cu ochii la televizor. Nu sunt obligată să fiu drăguță cu nimeni în clipa asta.

— Of, bine, ai câștigat.

Atunci sună telefonul și, când mă uit cine e, rămân înlemnită. E Ethan.

Gabby apasă pe pauză.

— Păi, răspunde odată! îmi zice.

Răspund.

— Bună, îl salut.

— Hei, face el. Poți să vorbești?

— Sigur. Da.

— Mă gândeam să vin pe la tine, spune el. Chiar acum, dacă e OK. Pot să trec pe la tine.

— Da, zic. Absolut. Vino.

Închid și mă uit lung la Gabby.

— Ce vrea să-mi spună? o întreb.

— Păi, asta voiam și eu să te întreb. Ce-a zis?

— A zis că vrea să vină pe la mine. A zis că trece pe aici.

— Care din două? Vine sau trece?

— Ambele. Mai întâi a zis una, apoi cealaltă.

— Pe care-a zis-o prima?

— Că vine pe aici. Adică vine la mine. Da, și după aia a zis că trece pe aici.

— Habar n-am dacă-i de rău sau de bine, spune ea.

— Nici eu.

Dintr-odată mă cuprinde disperarea. Oare ce-o să se-ntâmples?

— Crezi că se poate să fie dispus să se implice? Că n-o să-l pierd până la urmă?

— Nu știu! exclamă ea.

E la fel de stresată ca mine.

— Persoanele însărcinate n-ar trebui probabil să se despartă de iubiții lor, zic. Toată anxietatea asta clar e rea pentru bebeluș.

— Vrei să te schimbi? mă întreabă Gabby.

Mă uit ce-am pe mine. Niște leggings negri și un hanorac imens.

— Ar trebui?

— Așa e politicos.

— OK, fac. Ce să pun pe mine?

Mă ridic și mă duc în camera mea, gândindu-mă în ce să mă îmbrac.

— Ce-ar fi să-ți tragi pe tine puloverul roșu? îmi strigă ea de jos. Și o pereche de blugi. O ținută super-lejeră.

— Da, bine, zic, scoțând capul pe ușă. Ceva lejer, dar drăguț.

— Exact, îmi strigă ea. Și aranjează-ți cocul. Stă să se prăbușească.

— OK.

Când mă dau cu rimel, se aude soneria de la ușă. De la o vreme mă simt așa de grasă. Nu știu dacă sunt într-adevăr grasă, am doar impresia că sunt sau poate ambele.

— Răspund eu! strigă Gabby și o aud cum vine în fugă în sus pe scări, spre

mine, nu spre ușa casei. Înainte însă... zice ea când ajunge la ușa camerei mele.

— Da?

— Ești o tipă absolut minunată. Ești deșteaptă, ești iubitoare, ești cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată, ești pur și simplu cea mai și cea mai din univers. Să nu uiți niciodată.

— OK, îi zic, zâmbindu-i.

Apoi îmi întoarce spatele și fuge jos să răspundă. O aud cum îl salută. Ies din cameră și o iau în jos pe scări.

— Bună, îl salut.

— Bună, mă salută. Putem să vorbim?

— Sigur.

— Mergeți în living, ne zice Gabby. Oricum voiam să ies cu Charlemagne la plimbare.

Ethan se apleacă s-o mângâie pe Charlemagne, iar Gabby ia lesa și se încălță. Apoi iese pe ușă cu Charlemagne.

Ethan se uită la mine.

Nici nu mai trebuie să vorbim. După tristețea care i se citește pe față, îmi dau seama ce-a venit să-mi spună.

S-a terminat.

Nu-mi rămâne decât să am răbdare să se termine discuția. Atâta tot. Iar după ce pleacă, pot să bocesc până la vârsta a treia.

— Putem să ne-așezăm dacă vrei, îi zic, mândră că vocea îmi sună egal.

— Nu pot, îmi spune el, fără să se miște din loc.

— Știu, îi zic.

Vocea i se frânge și bărbia începe să-i tremure aproape imperceptibil.

— Atâția ani am crezut că nu trebuie decât să fim iar împreună și totul o să fie bine.

Ethan e atât de trist, că nu mai e loc de propria mea tristețe.

— Știu, zic. Vino, ia loc.

Îl conduc la canapea. Mă așez ca să se așeze și el. Când ești trist, mai bine te așezi un pic, cred eu. Mai târziu, după ce el pleacă și eu o să fiu din nou cea tristă, o să stau. O să stau chiar aici.

— Eu am distrus totul. N-ar fi trebuit să ne despărțim la colegiu. Mai bine rămâneam împreună. Mai bine... mai bine făceam cu totul altceva.

— Știu, zic.

— Nu sunt pregătit pentru așa ceva, spune. Nu pot.

Știam că asta o să spună, însă când îl aud parcă mă izbește în plămâni.

— Înțeleg perfect, îi zic, pentru că așa și e.

Mi-aș dori să nu înțeleg. Poate așa aș putea să mă supăr, însă n-am de ce să mă supăr. Eu sunt de vină pentru tot.

— De zile întregi mă străduiesc să accept situația. Mă tot gândesc c-o să mă obișnuiesc. C-o să fie în regulă. Mă tot gândesc că dacă ești cu persoana potrivită, nimic n-ar trebui să conteze. Tot încerc să mă conving că pot.

— Nu trebuie...

— Nu, spune el. Te iubesc. Am fost sincer când ți-am zis-o și acum sunt sincer. Și vreau să fiu cu tine, indiferent ce ți se întâmplă. Și vreau să fiu genul de bărbat care să zică: „OK, ești însărcinată cu copilul altcuiva, nu-i nimic”. Însă nu sunt genul ăsta, Hannah. Nu mă simt pregătit să devin tată, nici pentru propriul meu copil, d-apoi pentru copilul altui bărbat. Bine, știi că nu eu aș fi tatăl, cum zici tu. Știi. Însă dacă te iubesc, cum aș putea să nu-ți fiu alături? Cum să nu trecem împreună prin toate astea? Ne-ar dezbină chiar dinainte să ne începem ca lumea relația.

— Ethan, ascultă, înțeleg, îi zic. Îmi pare foarte rău că te-am pus în situația asta. N-am vrut niciodată să-ți fac așa ceva. Să te oblig să alegi între viața pe care ți-o dorești și o relație cu mine.

— Îmi doresc o familie la un moment dat. Și dacă îți zic „da” acum, dacă îți zic „da, cred că putem să fim împreună chiar dacă o să ai un copil”, simt că ar însemna să ne întemeiem o familie împreună. Sunt absolut convins că am putea avea o relație minunată pe viitor. Însă nu cred că suntem pregătiți pentru așa ceva, să creștem un copil împreună. Nici dacă *ar fi* al meu.

— Bine, n-ai de unde să știi dacă ești pregătit sau nu până nu te trezești pus în fața faptului împlinit, zic.

Nu încerc să-l conving, e doar ceva ce-am învățat de curând.

— Dacă aș fi venit și ți-aș fi zis săptămâna trecută „Hannah, hai să facem un copil”, ce-ai fi zis?

— Aș fi zis că-i o nebunie, îi răspund, și urăsc că are dreptate. Ți-aș fi zis că nu sunt pregătită.

— Nu sunt pregătit să devin tatăl copilului altui bărbat, spune el. Și mi-e rușine de mine. Chiar mi-e. Pentru că vreau să fiu bărbatul pe care să te poți baza. De câte ori nu ți-am zis că n-avem cum să ne stricăm relația?

Încuviințez din cap – știu ce spune.

— Vreau să fiu bărbatul potrivit pentru tine, continuă el. Însă nu sunt. Nu-mi vine să cred că spun așa ceva, însă... nu sunt bărbatul potrivit.

Mă uit la el fără să spun nimic. Nimic n-ar putea să schimbe ce simțim,

indiferent ce-aș zice. Prefer problemele cu soluții precise, conflictele în care un om are dreptate și celălalt n-are și nu-ți rămâne decât să stabilești cine e unul și cine altul.

Însă situația de față e altceva.

Ethan îmi ia mâna într-a lui și o strânge tare.

Și atunci, dintr-un singur gest, nu mai e cel trist. Eu am devenit tristă.

— Cine știe? spune el. Poate peste vreo doi ani o să ajung tată singur și o să ne regăsim. Poate e doar o chestiune de sincronizare. Poate că nu e acum timpul potrivit.

— Poate, zic.

Mi se rupe inima. Simt cum mi se rupe.

Înghit cu greu și mă stăpânesc.

— Atunci hai s-o lăsăm așa, zic. La fel ca în liceu, nici acum nu e timpul potrivit să fim împreună. Poate într-o zi o să ne sincronizăm în sfârșit. Poate acesta este mijlocul unei povești de dragoste mai lungi.

— Îmi place ideea.

— Sau poate nu suntem sortiți să fim împreună, zic. Poate că și varianta asta e în regulă.

Încuviințează abia schițat din cap și se uită în jos.

— Poate, spune el. Da. Poate.

enry nu e la etajul meu, nici la vreun etaj superior.

Am întrebat asistentele, administratorii, trei doctori și doi oameni veniți în vizită la pacienți pe care i-am luat drept angajați. Am călcat doi oameni pe trei picioare și am răsturnat un coș de gunoi. Nu știu dacă e așa de dificil să te miști de colo-colo într-un scaun cu rotile. Cred că mai degrabă am eu probleme de coordonare motorie.

La etajul cinci o las baltă și mă urc în ascensor, coborând la etajul trei, imediat sub al meu. Mai fac o încercare și gata. Dacă mă iau după butoanele ascensorului, la primele trei niveluri se află holul de la recepție, cantina și birourile personalului administrativ. Așa că trebuie să-l găsesc la etajul trei. N-are unde să fie în altă parte.

Când se deschid ușile ascensorului, văd un bărbat așteptând să urce. Manevrez scaunul ca să cobor și îmi ține ușile deschise. Îmi zâmbește și urcă în ascensor. Are un gen de frumusețe neconvențională, probabil e trecut de patruzeci și cinci de ani. Pentru o clipă, mă întreb dacă mi-a zâmbit pentru că i-am părut drăguță, însă îmi amintesc că sunt invalidă. I-a fost milă de mine și a vrut să mă ajute. Mă cam doare să mă gândesc la asta. Îmi amintește cum odată, când eram la

magazin, mi s-a părut că lumea se uita la mine pentru că-mi stătea părul foarte bine, ca apoi să-mi dau seama că aveam un muc în nas. Numai că acum e și mai rău, dacă e să fiu sinceră. Când a fost incidentul cu mukul, nu m-am simțit atât de luată de sus.

Îmi alung gândurile, așa cum îmi alung orice grijă, și respir adânc, gata să alunec lin pe roți până dau de Henry. Însă o asistentă mi se pune în cale.

— Pot să vă ajut? mă întrebă.

— Da, îi răspund eu. Îl caut pe Henry. E asistent medical.

— Cum îl mai cheamă? mă întrebă.

E o femeie înaltă și spătoasă, cu un păr scurt și aspru. Pare cu vechime în munca asta, deja sătulă peste cap de ea.

De fapt, nu știu care-i numele de familie al lui Henry. Nu mi-a mai pus nicio asistentă întrebarea asta până acum, probabil pentru că nu era niciun Henry la etajul respectiv. Întrebarea ei îmi dă de înțeles că ar fi aici.

— E înalt, brunet, cu ochi căprui, îi zic. Are un tatuaj. Pe antebraț. Știți despre cine vorbesc.

— Îmi pare rău, domnișoară, nu pot să vă ajut. La ce etaj aveți salonul?

Apasă pe butonul de urcare al ascensorului. Cred că pentru mine îl cheamă.

— Cum? La etajul patru, zic. Nu, ascultați-mă. Henry, are un tatuaj. Trebuie să vorbesc cu el.

— Nu pot să vă ajut, îmi spune ea.

Ascensorul din fața noastră se deschide cu un țârâit. Asistenta se uită întrebătoare la mine. Nu mă clintesc din loc. Ridică din sprâncene, așa că ridic și eu din sprâncene. Ușile ascensorului se închid. Asistenta își dă ochii peste cap.

— Henry n-a venit azi la muncă, spune. Începe de mâine în echipa mea. Nu l-am cunoscut, așa că nu sunt sigură că pe el îl căutați, numai că Henry de care vorbesc eu a fost transferat la mine pentru că șefa lui a avut impresia că avea o relație prea apropiată cu o pacientă. Când vede că mă schimb la față, prinde curaj. Așa că vedeți de ce am rezerve, spune și apasă iar pe buton.

— A avut probleme? o întreb și, de cum mă pomenesc zicând asta, îmi dau seama că nu trebuia.

Se încruntă la mine, de parcă tocmai i-am confirmat cele mai negre temeri și faptul că nu pricep nimic.

— Îmi retrag întrebarea, îi zic. Probabil că nu sunteți dispusă să mă ajutați să-l găsec nici în afara spitalului, nu? Un nume de familie sau un număr de telefon?

— Corect, îmi spune.

— Înțeleg, zic eu, dând din cap. Pot să-i las un mesaj? Cu numărul meu de

telefon?

Se uită la mine neclintită, cu chipul imobil.

— Pot să-mi dau seama că dacă v-aș lăsa numărul meu, l-ați arunca.

— Nici n-aș sta să mă gândesc, îmi spune.

— OK, zic.

Îmi dau în sfârșit seama că n-am nicio șansă să dau de el azi. Nici dacă reușesc să trec de femeia asta, nu e la spital. Sau... o minți? O fi aici de fapt?

Apăs pe butonul de urcare al ascensorului.

— OK, zic. V-am auzit foarte bine. Vă las în pace.

Se uită chiorăș la mine. Ascensorul sosește iar cu un clinchet. Alunec spre el, făcându-i cu mâna femeii, care o ia din loc. Las ușile să se închidă, după care apăs pe butonul etajului la care sunt.

Când se deschid ușile, mă pun în mișcare. O iau în cealaltă direcție, nu unde se uită ea, pe lângă oficiul asistentelor. Sunt gata să dau colțul, când mă zărește.

— Hei! strigă ea.

Dau colțul și mă-mping din toate puterile în roți, luând-o spre capătul holului. Brațele mi s-au înmuiat și inima îmi bate în piept mai tare decât oricând în ultimele zile, însă nu mă opresc. Când întorc capul, o văd venind rapid spre mine. Pare enervată, însă mi se pare că n-are chef să facă vreo scenă.

În față sunt două uși de sticlă. Nu se deschid dinspre partea asta, așa că rămân blocată. Mi s-a înfundat. O să mă prindă afurisita de asistentă. De partea cealaltă a ușilor văd că vine un doctor. Trebuie să intre pe uși dintr-o clipă în alta și așa pot să trec dincolo. Poate.

Nu prea știu ce m-a apucat. Poate mă port așa pentru că vreau să-l găsesc pe Henry. Poate pentru că am stat între patru pereți atâta timp și toată lumea mi-a zis ce să fac. Poate pentru că era să mor, ceea ce cumva te eliberează de temeri. Poate din toate aceste motive.

Se deschid ușile și doctorul trece pe lângă mine. Alunec dincolo, rugându-mă să se închidă ușile înainte să ajungă sora Ratched⁴ la mine. Însă n-am timp să mă uit. Rulez mai departe, căutându-l pe Henry în toate saloanele. Ajung până la capătul holului. Când fac la stânga, dând colțul, simt că mă prind două mâini de mânerul din spate ale scaunului. Mă opresc dintr-odată locului.

M-a prins.

— Ce aș putea să vă spun ca să nu mă arestați? o întreb eu, uitându-mă la ea peste umăr.

Mă împinge înainte fără să-mi răspundă. Brusc, acum că mi s-a mai potolit valul de adrenalină. Îmi dau seama ce stratagemă nrostească si fără rost am ales.

Chiar nu e aici. Dacă nu mă-ntorc mâine la spital să-l caut iar, probabil că n-o să mai dau niciodată de el.

— Pot să mă împing și singură, îi zic.

— Nu, face ea.

— Pun pariu că tot timpul vi se întâmplă așa ceva, zic eu râzând nervos, încercând să detensioneze atmosfera.

— Nu.

Ajungem la ascensor. Apasă pe buton. Nici nu pot să mă uit la ea. Se deschid ușile.

— Păi, zic eu, cred că e momentul să ne luăm rămas-bun.

Se uită lung la mine, apoi mă apucă iar de mânerele scaunului.

— Nu.

Mă-mpinge în ascensor, urcă și ea și apasă pe butonul de la etajul patru.

Rămân tăcută, uitându-mă drept înainte. Ea stă lângă mine. Când se deschid ușile, mă împinge spre oficiul asistentelor.

— Bună, Deanna, o salută ea. Poți să-mi spui în ce salon e pacienta?

— Pot să-ți zic eu, îi spun. Sunt în salonul următor.

— Dacă nu te superi, Domnișoară pe Roți, vreau să-mi zică Deanna, îmi răspunde ea.

— E adevărat ce spune Hannah, râde Deanna. E în salonul ăsta.

Deanna îi arată cu mâna și sora Ratched mă împinge până înăuntru, unde mă așteaptă Gabby.

Când ne vede, Gabby nu prea știe ce să creadă.

— Ce s-a întâmplat?

Sora Ratched mi-o ia înainte.

— Uite ce e, îmi spune ea de-a dreptul, toți mai greșim uneori și probabil că ești într-o perioadă nebunească, așa că o să te las în pace. Însă nu care cumva să te mai prind pe etajul meu. S-a înțeles?

Încuviințez din cap și dă să plece.

— Soră, încep eu, dându-mi seama că nu pot să-i zic „Sora Ratched” Scuză-mă, cum te cheamă? o întreb.

— Hannah, răspunde ea.

— Pentru Dumnezeu! Încerc să-mi cer scuze. Vreau să știu doar cum te cheamă.

— Știu, zice. Mă cheamă Hannah.

— A, fac. Pardon.

Hannah se uită la Gabby.

— Intotdeauna e așa de șarmantă?

— Nu pare să aibă o zi prea bună, răspunde Gabby.

Cred că e singura scuză pe care poate să mi-o găsească. Așa că-i rămân recunoscătoare.

— Voiam doar să-mi cer scuze că ți-am dat bătăi de cap. Am greșit.

— Bine, mulțumesc, răspunde ea și dă să plece.

— Hannah, o strig.

Se întoarce iar.

— Sunt o obsedată.

— Poftim?

— Nu e vina lui Henry, îi zic. Că am devenit prea apropiați, vreau să zic. El s-a comportat ca un profesionist, iar eu am început să-l hărțuiesc, practic. El mi-a tot zis că între noi nu e decât o relație profesională, atât. Iar eu l-am tot bătut la cap, încercând să-l fac să se răzgândească. Eu sunt de vină. El nu e... Nu vreau deloc să i se pună profesionalismul la îndoială din cauza comportamentului meu. A fost vina mea.

Hannah încuviințează din cap și pleacă. Nu prea știi dacă într-adevăr m-a crezut, însă felul în care m-am purtat azi pare să demonstreze că sunt un picuț psihotică. Așa că e și asta un plus.

— N-am dat de el, așa că am făcut ditamai scena, mă-ntorc eu spre Gabby.

— N-ai ținut niciun discurs măreț?

— Nu, dar am fost implicată într-o urmărire, răspund eu, clătinând din cap.

— Ei, atunci cred că ai avut o zi destul de palpitantă. A venit doctorița Winters cât ai fost plecată. Putem s-o luăm din loc.

— Așa deci, plecăm? o întreb.

— Da.

— Și cu Henry cum rămâne? o întreb. Nu pot să plec știind că n-o să-l mai văd niciodată.

— Nu știi, îmi spune ea. Poate o să dai peste el la un moment dat? Aici, la spital, când ai ședință de fizioterapie?

— Poate, zic.

— Dacă e să fie, o să vă întâlniți din nou, îmi spune. Nu?

— Da, îi zic. Nu știu. Presupun.

Cu un gest instinctiv, un soi de amintire musculară, mă sprijin de brațele scaunului, ca și cum m-aș ridica. Apoi îmi amintesc cine sunt. Și ce se întâmplă cu mine.

Intră Deanna.

— Ești gata de plecare? întrebă.

— Da, te rog, îi zic.

Gabby îmi ia lucrurile. Deanna mă-mpinge spre ascensor. Coboară cu noi. Oare procedează așa conform protocolului sau pentru că sunt o pacientă cu probleme? Ascensorul se oprește o clipă la etajul trei, ca să urce o femeie mai în vârstă. O văd pe asistenta Hannah la oficiul lor, stând de vorbă cu un pacient. Se uită la mine, apoi întoarce privirea. Pot să jur c-am surprins-o zâmbind, însă uneori mai văd ce-mi doresc să văd.

Când ajungem în holul de la intrare, Deanna mă anunță că pot să păstrez scaunul cu rotile. O clipă îmi zic: *Mișto, mă aleg cu un scaun cu rotile gratis*, după care îmi amintesc că am ajuns omul care primește cărucioare cadou. *Revino-ți.*

— Mersi, Deanna, îi zic când ieșim pe stradă.

Deanna îmi face cu mâna și o ia înapoi.

Mark trage pe dreapta, coboară și vine în fugă. Îmi dau seama că nu l-am mai văzut de la accident. E cam ciudat, nu? N-ar fi trebuit să vină să mă vadă? Eu aș fi trecut să-l văd dacă era la spital.

Gabby și Mark îmi pun lucrurile în mașină și mă poziționez în dreptul portierei. Încerc s-o deschid, însă e mai greu decât credeam. Aștept răbdătoare să vină cineva de partea asta și, până una-alta, mă uit la clădire.

S-ar putea să nu-l mai văd niciodată pe Henry.

Gabby îmi deschide portiera și mă ajută să mă urc în spate. Mark îmi pune căruciorul în portbagaj. Plecăm.

Dacă e să dau de el, o să dau. Cred în asta cu adevărat.

Însă uneori mi-aș dori să pot să decid *singură* ce mi-a fost dat să fac.

abby a plecat azi-dimineață devreme să petreacă ziua cu părinții ei. Mai târziu trebuie să vină Mark să-și ia restul lucrurilor și nu vrea să fie acasă atunci.

Mark a mai trecut o dată pe acasă de când a plecat, să-și ia câteva costume și mărunțișuri. Nici eu, nici Gabby n-am fost acasă atunci și, sincer, a fost cam dubios să găsim casa altfel decât am lăsat-o. După aia Gabby a schimbat yala. Așa că acum Mark are nevoie să fie una din noi acasă când își ia lucrurile. E destul de evident că eu sunt aia.

În e-mailul lui, Mark ne-a anunțat că vine la prânz, însă acum e destul de devreme, așa că mă gândesc că îmi rămâne destul timp pentru altceva. Mă hotărăsc că a venit timpul să-i sun pe părinții mei ca să le dau vestea. La ora asta probabil că pot să dau de ei chiar înainte să iasă în Londra la cină.

Formez numărul fix, gata să anunț că sunt însărcinată de cum ridică unul

receptorul. O s-o trântesc pur și simplu, ca să nu mai stau să-mi fac griji ce-o să spună.

Însă vocea de pe fir care spune „Alo” nu e nici a mamei, nici a tatii. E a soră-mii.

— Sarah? întreb. Ce faci le ai noștri?

— Hannah! exclamă ea. Bună! Am venit cu George aici în weekend.

Pronunță „weekend” cu accent pe ultima silabă. Mă trezesc că dau ochii peste cap. Din fundal se aude vocea tatii, care întreabă cine-i la telefon. Soră-mea se depărtează de receptor.

— E Hannah, tată. Relaxează-te... Tata vrea să vorbească cu tine, îmi spune.

— A, OK, îi zic, însă rămâne la telefon.

— Ia zi-mi, când vii pe la noi? mă întrebă. N-ai venit de Crăciun ca de obicei, așa că ne-ai rămas datoare, cred.

Știu că glumește. Însă mă irită că e de la sine înțeles că eu mă duc la ei. Măcar o dată mi-ar plăcea să-mi facă onoarea de a veni ei în vizită la mine. Măcar o dată și gata.

— Păi, acum sunt în L.A., îi zic. Așa că e o cursă ceva mai lungă cu avionul. Însă o să vin eu la voi, până la urmă.

— Bine, bine, îi spune ea tatii. Hannah, tre' să te las.

Nici n-apuc să-i zic la revedere, că pleacă.

— Hannah Savannah, spune tata. Ce mai faci?

— Bine, tată. Bine. Tu ce mai faci?

— Ce mai fac? Ce mai fac? Asta-i întrebarea.

Râd.

— Nu, sunt bine, scumpa mea. Sunt bine. Stau cu maică-ta și discutăm dacă să comandăm ceva mâncare italiană sau thailandeză la cină. Soră-ta și George încearcă să ne convingă să ieșim undeva, numai că afară plouă cu găleata și pur și simplu n-am chef.

Planul meu de a-i trânti noutatea din prima a eșuat de-acum.

Sau nu?

— Frumos. Păi, tată, sunt însărcinată.

Parcă s-a tăiat legătura, jur. — Tată?

— Aici sunt, spune el, cu respirația tăiată. O chem pe maică-ta. Acum aud o altă voce pe fir.

— Bună, Hannah, mă salută mama.

— Poți să-i zici și ei ce mi-ai zis mie, Hannah? spune tata. Mă tem că dacă află vestea de la mine, maică-ta o să creadă că mă țin de glume.

Acuma tre' s-o mai zic o dată?

— Sunt însărcinată.

Iar tăcere. Urmată de un țipăt ascuțit. Atât de tare și de pițigăiat, că-mi iau telefonul de la ureche.

Apoi o aud pe mama cum urlă:

— Sarah! Sarah, vino imediat încoace!

— Ce-i, mamă? Dumnezeuule mare. Nu mai țipa.

— Hannah e însărcinată.

Îi aud cum își trec telefonul din mână în mână. Îi aud cum se bat pe receptor. O aud pe mama câștigând.

— Zi-ne tot. E minunat. Zi-ne de tată. Nu știam că ai o relație serioasă.

Oh, nu!

Mama crede că am rămas însărcinată voit.

Mama crede că sunt pregătită să am un copil.

Mama crede că există și un tată.

Mama, propria mea mamă, mă cunoaște atât de puțin cu adevărat, îmi cunoaște atât de puțin viața, încât crede că mi-am propus să concep copilul ăsta.

E una dintre cele mai haioase chestii pe care le-am auzit în viața mea. Mă pun pe răs și tot râd, până simt cum mi se preling lacrimi pe obraji.

— Nu-i niciun tată în peisaj, zic printre hohote de răs. O să fiu o mamă singură. A fost o pură întâmplare.

Mama schimbă pe dată tonul.

— A, face ea. Bine.

Tata înhață telefonul.

— Uau! exclamă. Un adevărat șoc. Însă ce veste minunată! Absolut minunată!

— Da?

Bine, da, este. Însă chiar li se pare?

— O să fiu bunic! spune el. O să fiu un bunic fenomenal. O să-l învăț pe puștiul tău tot ce învață bunicii.

— Sigur că da! zâmbesc eu.

O zic eu, dar nu sunt deloc sinceră. El nu e aici deloc, nu e niciodată.

Sarah ia telefonul din mâna tatii și începe să-mi spună cât se bucură pentru mine și că nu contează de fapt dacă o să-mi cresc singură copilul. Apoi se corectează.

— Adică, bine, contează. Sigur că *contează*. Numai că o să fii atât de minunată, că n-o să *conteze*.

— Mersi, îi zic.

Apoi îi fură mama telefonul și aud cum se schimbă sunetele de fundal când se mută în altă încăpere. O aud închizând ușa după ea.

— Mamă? zic. Ești bine?

O aud cum își face curaj.

— Mai bine te-ai muta acasă, îmi spune ea.

— Ce? fac eu.

Habar n-am ce tot spune acolo.

— Putem să te ajutăm, zice. Putem să te ajutăm cu copilul.

— Adică să mă mut la Londra?

— Da, aici cu noi. Cu noi acasă.

— Nu sunt acasă la Londra, îi zic, însă n-o descumpănește deloc.

— Bine, poate ar trebui să fii, îmi spune. Îți trebuie o familie ca să crești un copil. Doar nu vrei să faci totul singură. Iar mie și lui taică-tău ne-ar plăcea mult să te ajutăm, să stai aici cu noi. Ar trebui să fii aici, cu noi.

— Nu știu... zic.

— De ce? De-abia ce te-ai mutat la Los Angeles, nu se poate să-ți fi clădit deja viața acolo. Și dacă nu-i niciun tată în peisaj, n-are cine să te țină acolo.

Mă gândesc la cuvintele ei.

— Hannah, îmi spune. Lasă-ne să te ajutăm. Lasă-ne să fim părinții tăi. Mută-te la noi, în camera de oaspeți, ca să naști aici. Întotdeauna am zis că ar fi trebuit să te muți cu noi la Londra demult.

N-a zis niciodată așa ceva. Cel puțin nu mie.

— O să mă gândesc, îi zic.

Aud cum se deschide ușa și cum vorbește cu tata.

— Îi zic lui Hannah că e timpul să se mute la Londra.

— Absolut, îl aud zicând, apoi ia telefonul. Cine știe, Hannah Savannah, poate că ți-a fost dat să stai la Londra de la bun început.

Până-n clipa asta nici nu mi-a trecut prin cap că locul meu ar putea fi la Londra. Acolo stă toată familia mea și eu nu m-am gândit niciodată să mă mut acolo.

— Poate, tată, zic. Cine știe?

Când închei convorbirea, părinții mei sunt convinși că o să mă mut cu ei cât de curând, chiar dacă nu le-am promis decât că o să mă gândesc, și asta în termeni foarte clari. Ca să pot să închid, trebuie să le promit să-i sun mâine. Așa că le promit. Și apoi mă lasă să închei.

Zac întinsă în pat, cu ochii în tavan, ore în șir parcă. Îmi imaginez ce s-ar întâmpla dacă m-aș muta de la Los Angeles la Londra.

Imi imaginez ce fel de viață aș duce dacă aș locui în apartamentul alor mei din Londra cu un nou-născut. Mă gândesc că o să am un copil care vorbește cu accent britanic.

Însă, mai mult decât orice, mă gândesc la Gabby.

Și la toate lucrurile pe care o să le ratez dacă plec.

Se face prânzul și sosește Mark.

Răspund repede la ușă, cu mâini tremurătoare și nervoase. N-am emoții pentru că mă intimidează prezența lui sau nu știu ce să-i spun. Am emoții pentru că mă tem să nu zic ceva regretabil.

— Bună, mă salută.

Stă în fața mea în blugi și un tricou verde. E singur, așa cum am și sperat. Sub braț are mai multe cutii pliate.

— Bună, răspund. Intră.

Face un pas nesigur peste prag, de parcă ar fi casa altuia.

— În jumătate de oră sosește și duba, spune. E o mașină mică. E bună, nu? Nu cred că am prea multe lucruri.

— Bine, îi zic.

Văd că se uită în jos la Charlemagne – sunt inamici de-acum, la modul foarte convențional. Casa asta e prea mică ca să conviețuiască amândoi sub același acoperiș.

Mark se freacă la ochi, apoi se uită la mine.

— Păi, face el, cred că mă duc să-mi strâng lucrurile. Mă scuzi.

Se simte mult mai stânjenit decât mine. Mă liniștește să-l văd atât de vulnerabil. Nu sunt așa de multe șanse să m-apuc să urlu la un bărbat spăsit.

Iau loc pe canapea. Dau drumul la televizor. Nu pot să mă relaxez cu el în casă, însă nici n-o să-i suflu în ceafă.

Nu după mult timp sună hamalii la ușă și Mark dă fuga să răspundă.

— Dacă o să vă tot fâțâiți pe ușă, îi zic, o s-o duc pe Charlemagne în cameră.

— Grozav, spune. Mersi.

Hamalii intră și eu rămân cu Charlemagne la mine în cameră.

Nu știu de ce, îmi vine să plâng. O fi de la hormoni. Saul'o ție pentru că n-am vrut deloc s-o văd pe Gabby trecând pl, în așa ceva. Nu știu. De-acum mi-e greu să-mi explic de ce plâng sau râd sau încremenesc locului.

Înd termină, bate la ușă.

— Mi-am luat tot ce era de luat, îmi spune.

— Grozav, îi răspund.

Se uită în podea, apoi la mine.

— Imi pare rău, zice. Dacă are vreo importanță.

— Nu prea are, îi zic.

Poate tocmai pentru că are tupeul să încerce o scuză, nu-mi mai stârnește deloc simpatia.

— Știu, spune. Nu e deloc o situație ideală.

— Hai să nu începem cu din astea, îi zic.

— O să-și găsească pe cineva mai potrivit decât mine, spune. Tu măcar ar trebui să știi că e de bine.

— Ei, chiar știi că o să-și găsească pe cineva mai bun decât tine, îi zic. Însă asta nu schimbă cu nimic faptul că te-ai purtat ca un laș și, în loc să fii sincer, ai mințit și ai înșelat o femeie.

— Știi, când îți cunoști dragostea vieții, ești dispus să faci tot felul de nebunii, se apără el.

De parcă n-am cum să înțeleg prin ce-a trecut pentru că nu mi-am cunoscut sufletul-pereche. De parcă dragostea scuză orice.

— N-am vrut s-o iubesc pe Jennifer așa de mult. N-am vrut să se întâmple așa ceva. Însă când te simți atât de legat sufletește de cineva, nimic nu te mai oprește.

Nu cred că dragostea te spală de păcate. Nu mai cred că în dragoste și război totul este permis. Aș spune chiar că tot ce taci din dragoste nu e o excepție de la adevăratul tău eu. Ci îți definește de fapt adevăratul eu.

— De ce încerci să mă convingi că ești un tip de treabă?

— Pentru că numai pe tine te ascultă Gabby.

— N-am de gând să-ți pledez cauza în fața ei.

— Știu asta...

— Și, ca să rămânem la subiect, Mark, nu sunt de acord cu tine. Nu cred că dacă îți întâlnești dragostea vieții ai undă verde să lași prăpăd în urmă. O mulțime de oameni își întâlnesc perechea pe care o cred predestinată și lucrurile tot nu ies bine pentru că au alte obligații, însă în loc să mintă și să fugă de responsabilitățile lor, se poartă matur și moral.

— Nu vreau decât să știe Gabby că n-am intenționat niciodată să-i fac rău.

— OK, îi răspund, ca să plece odată.

Însă adevărul e că nu e OK. Nu e deloc OK.

Nu contează dacă n-am vrut să facem ceva. Nu contează dacă a fost un simplu accident sau o greșeală. Nu contează nici măcar dacă suntem convinși că e destinul la mijloc. Pentru că, indiferent de destin, tot trebuie să răspundem pentru acțiunile noastre. Zi de zi, luăm decizii, mai mari sau mai mărunte, și

toate deciziile au consecințe.

Trebuie să ne confruntăm cu consecințele faptelor noastre, fie ele bune sau rele. Nu putem să le anulăm spunând pur și simplu că n-am vrut. Fie că există destin, fie că nu, viețile noastre sunt tot rezultatul deciziilor pe care le-am luat. Încep să cred că dacă nu ni le asumăm, nu ne asumăm propriul nostru eu.

Mark se duce la ușă și îl conduc.

— Ei, cred că asta e, spune el. Cred că de-acum nu mai locuiesc aici.

Charlemagne iese din cameră și vine în fugă spre el. Mark e agitat în prezența ei, temător. Poate de-asta face pipi pe pantoful lui. Sau poate pentru că el stă la ușă, în locul unde-i punem de obicei covorul absorbant.

Oricum ar fi, o văd cum se lasă pe vine și face pipi pe el.

Mark se strâmbă dezgustat și se uită la mine. Mă uit și eu la el.

Îmi întoarce spatele și iese.

Când se întoarce Gabby acasă mai târziu, dau fuga la ușă cu Charlemagne. Pe loc îi povestesc ce-a făcut Charlemagne.

Gabby râde cu poftă și se apleacă s-o ia pe Charlemagne în brațe.

Rămânem toate trei locului, râzând.

— Părinții mei vor să mă mut la Londra, îi zic. Spun c-o să mă ajute cu copilul.

Gabby se uită la mine surprinsă.

— Pe bune? face ea. Ce crezi, o să te duci?

Și atunci spun ceva ce n-am mai spus niciodată.

— Nu, zic. Vreau să rămân aici.

Dintr-odată, încep să râd. Gabby se uită la mine de parc-aș avea trei capete.

— Ce e așa de amuzant? mă întrebă ea.

— Nimic, doar că mi-am distrus relația cu singurul bărbat pe care cred că l-am iubit vreodată, zic printre hohote. Sunt însărcinată cu un copil neprevăzut după ce m-am culcat cu un bărbat însurat, care nici măcar nu vrea să aibă de-a face cu copilul. M-am îngărașat mai rău decât oricând. Am un câine care nu s-a dezvățat să facă pipi în casă. Și totuși, cumva, cred că am o viață așa de frumoasă aici, că n-am cum să plec. Pentru prima dată de când sunt, simt că nu pot să trăiesc fără cineva.

— Cine, eu? mă întrebă Gabby bănuitoare. Pentru că dacă nu sunt eu, e o poveste cam dubioasă.

— Da, băi, tu ești, îi zic.

— Eeei, mersi, frate!

Stau pe bancheta din spate și mă uit afară pe deasupra geamului lăsat. Trag în

piept aer curat în timp ce mașina străbate orașul. E posibil ca din afară să aduc un pic cu un câine. Însă nu-mi pasă. Mă bucur atât de mult că am ieșit din spital. Că trăiesc iar în lumea reală. Că văd lumina soarelui nefiltrată de niciun geam. Lumea emană tot felul de mirosuri. Afară nu te-ntâmpină doar mirosul de iarbă proaspăt tăiată și flori. Ci și fumul birturilor și mirosul de usturoi de la restaurantele italienești. Iubesc absolut toate mirosurile din aer. Probabil pentru că am tras atâta timp în piept mirosurile anorganice dintre pereții sterili ai spitalului. Și poate că peste o lună n-o să mă mai bucur de ele ca acum. Însă nu-i nimic. Acum mă bucur și gata.

Întorc o clipă capul de la geam când îl aud pe Mark oftând la semafor. Acum observ că în mașină e o liniște ciudată. Mark pare din ce în ce mai agitat pe măsură ce ne apropiem de casa lor. Când îl privesc mai atentă, îmi dau seama că nu se simte bine.

— Ești bine? îl întreabă Gabby.

— Hm? Ce? Nu, da, sunt bine, spune. Sunt doar atent la trafic.

Văd cum îi zvâcnesc degetele. Îi aud răsuflarea întretăiată, încep să mă întreb dacă nu mi-a scăpat ceva, dacă nu cumva nu-și dorește de fapt să mă mut la ei, dacă nu cumva mă vede ca pe o povară.

Dacă așa stă situația, dacă i-ar spune lui Gabby că nu vrea să-și asume o asemenea responsabilitate, ea s-ar opune. Sunt sigură. Și mie nu mi-ar spune nimic. Și de asta sunt sigură. Așa că e foarte posibil să nu fiu bine-venită la ei, deși habar n-am.

Tragem pe trotuarul din fața casei lor, unde văd că Mark a instalat o rampă, ca să am cum să urc cele trei trepte joase de la ușă. Mark se dă jos și vine imediat pe partea mea, să m-ajute. Îmi deschide portiera înainte să apuce Gabby să se miște până la mine.

— A, face el. Îți trebuie scaunul.

Nici n-apuc să răspund, că deja a deschis portbagajul și-l scoate. Apoi îl scapă cu un bufnet la pământ.

— Scuze, spune. E mai greu decât mă așteptam.

Gabby se duce să-l ajute cu montatul și îl văd cum tresare când îl atinge.

Nu eu îl stânjenesc, ci ea.

— Sigur ești bine? îl întreabă ea.

— Hai să intrăm în casă doar, OK? spune el.

— Ăăă, OK...

Mă ajută amândoi să mă urc în scaun și Mark îmi ia bagajele. O iau după Gabby, care se duce la ușă.

Când deschide și intrăm toți trei, în aer se simte o tensiune apăsătoare. Ceva nu-i în ordine, toți ne dăm seama de asta.

— Am instalat un scaun la duș și am scos ușa din balamale. Acum ai doar o perdea. Așa ar trebui să intri și să ieși singură fără probleme, spune Mark.

Cu mine vorbește, însă de uitat, se uită la Gabby. Vrea să știe cât a muncit.

— Ți-am mutat lucrurile în biroul de jos, unde am instalat și patul din camera de oaspeți, ca să nu trebuiască să tot urci și să cobori scările. Patul nu mai e așa de înalt. Poți să-l încerci dacă vrei.

Nu mă urnesc din loc.

— Sau se poate și mai târziu.

Gabby îl privește chiorâș.

— Așa poți să te lași pe el și să-ți întinzi apoi picioarele, în loc să trebuiască să-ți miști pelvisul ca să te urci sau să te dai jos din el.

— Mark, ce se-ntâmplă? îl întreabă Gabby.

— Am luat un sistem de emisie-recepție, ca să poți să comunici cu Gabby din pat, ca să știe când să vină să te ajute. Iar masa din sufragerie era prea înaltă, așa că azi-dimineață am comandat o masă mai joasă, ca să poți să stai la ea în scaun.

Gabby vâra capul în cealaltă încăpere, surprinsă.

— Te-ai ocupat azi-dimineață de asta? Unde-i masa noastră?

Mark trage aer în piept.

— Hannah, ai putea să ne scuzi o clipă? Poate să vezi dacă patul e destul de jos?

— Mark, ce naiba se întâmplă? întreabă Gabby pe un ton crispat și aspru, fără pic de intonație sau răbdare.

— Hannah, începe el rugător.

— OK, fac eu și o iau spre ușă în scaunul meu.

— Nu! Iși pierde Gabby răbdarea. De-abia poate să se miște dintr-o parte în alta. N-o pune să iasă.

— Nu-i nicio problemă, serios, zic eu și chiar atunci reușește și Mark să spună ce-are de spus.

— Plec, zice, cu ochii în podea.

— Unde pleci? îl întreabă Gabby.

— Te părăsesc adică, spune el.

Dacă înainte era nedumerită, acum Gabby e absolut uluită, de parcă a plesnit-o peste față. Fălcile îi atârnă un pic, a făcut ochii mari și clatină din cap încet, de parcă nu reușește să digere cuvintele.

— Am cunoscut pe cineva, o lămurește el. Și cred că ea e femeia vieții mele.

Așa că plec. V-am lăsat tot ce vă trebuie. M-am ocupat să nu-i lipsească nimic lui Hannah. Casa și mai toată mobila sunt ale tale. Louis Grant se ocupă de acte.

— Ai sunat avocatul înainte să vorbești cu mine?

— Voiam doar să-mi recomande pe cineva, însă mi-a zis că poate să se ocupe el. N-am vrut să-ți ascund nimic.

Gabby începe să râdă. Știam c-o să râdă când l-am auzit rostind asta. Mă întreb dacă nu cumva s-a gândit: *Of, fir-ar să fie, nu trebuia să zic asta*, de cum a deschis gura. Nu vreau decât să plec din cameră, însă știu și că roțile scaunului scârțâie și suntem doar trei oameni aici. Nu poate să plece niciunul neobservat. Și nici măcar nu mai știu dacă n-au uitat de mine. Nu vreau să le amintesc că sunt de față chiar când fac un efort să nu fiu.

— Cred că glumești, nu se poate, spune ea.

— Îmi pare rău, răspunde el. Însă nu glumesc. Mai bine stăm de vorbă peste câteva zile, după ce apuci să digeri informațiile. Îmi pare sincer rău că te rănesc. Nu asta a fost intenția mea. Însă m-am îndrăgostit de altcineva și nu mi se mai pare drept să continuăm așa.

— Mi-a scăpat mie ceva? întreabă Gabby. Doar discutam despre un copil.

Mark clatină din cap.

— A fost... a fost o greșeală din partea mea. Mă... prefăceam că sunt altcineva. Am greșit mult, Gabrielle, acum încerc să dreg totul.

— Dacă mă părăsești înseamnă că ți-ai dres greșelile?

— Cred că mai bine discutăm mai încolo. Deocamdată mi-am dus hainele și alte lucruri în noua mea locuință.

— Mi-ai luat masa din sufragerie?

— Voiam să mă asigur că tu și Hannah aveți tot ce vă trebuie, așa că am mutat masa la mine și v-am luat o masă mai potrivită pentru situația lui Hannah.

— Nu e invalidă pe viață, Mark. O să meargă la un moment dat. Vreau masa înapoi.

— Am făcut cum mi s-a părut mai bine. Cred că e momentul să plec.

Gabby se uită la el lung, parcă trec ore întregi, deși nu se poate să fi trecut mai mult de treizeci de secunde. Apoi dintr-odată izbucnește cum n-am mai văzut-o vreodată.

— Afară din casa mea! urlă ea la el. Cară-te de-aici! Să nu te mai văd!

Mark o ia spre ușă.

— N-ar fi trebuit niciodată să mă mărit cu tine, spune ea și pare absolut sinceră.

Vorbește cât se poate de serios. N-o zice de parcă acum o gândește prima oară

sau pentru că vrea să-l rănească. O spune de parcă e distrusă să-și vadă materializându-se cele mai rele temeri.

Mark nu se uită la ea, ci iese pe ușă, fără s-o mai închidă după el. Mi se pare un gest crud. Putea să închidă ușa după el. E un gest aproape instinctiv, nu? Să închizi ușa după tine. Dar el n-a închis-o. A lăsat-o deschisă, silind-o pe ea s-o închidă.

Însă n-o închide, ci se prăbușește la podea și urlă cât o țin plămânii. E un urlet gros, din gâtlej, aduce mai degrabă cu un mormăit.

— Te urăsc!

Se adună cât poate, amintindu-și că sunt și eu de față, însă nu prea îi iese. Pe chip i se preling lacrimile, îi curge nasul și își ține gura plină de salivă căscată.

— Ai putea să-i iei tu cheia? mă roagă.

A vorbit în șoaptă, însă nici așa nu reușește să-și stăpânească glasul răgușit.

Mă pun în mișcare, ies pe ușă și cobor rampa în stradă. Mark tocmai se urcă în mașină.

— Cheia, zic. Cheia ta de la casă.

— E pe măsuța de cafea, spune. Lângă actul de proprietate. Am renunțat la casă, continuă el, de parcă mi-ar dezvălui în sfârșit ceva ce de-abia aștepta să spună, ca un elev anunțându-și încântat profesoara că și-a realizat munca suplimentară.

— Bine, zic și întorc scaunul, luând-o înapoi spre ușă.

— Vreau să-i fie bine, spune el. De-asta i-am făcut cadou casa.

— Bine, Mark, zic.

— E foarte scumpă, spune el. Valoarea casei adică. Ne-au ajutat ai mei cu avansul și acum i-am cedat-o ei.

Mă întorc cu scaun cu tot.

— Și ce vrei să auzi acuma de la mine, Mark? Vrei o medalie cumva?

— Vreau să înțeleagă că fac tot ce-mi stă în puteri ca să-i fie ei mai ușor. Că țin la ea. Tu înțelege, nu?

— Ce să-nțeleg?

— Că ajungi să faci tot felul de nebunii din dragoste, că uneori trebuie să faci ceva care pare greșit, însă tu știi că e bine.

Am crezut că o să mă-nțelegi. Dat fiind ce mi-a zis Gabby că s-a întâmplat între tine și Michael.

Dacă n-aș fi suferit de curând un accident de mașină aproape mortal, poate că fraza aia mărunță m-ar fi jignit. Dacă n-aș fi învățat chiar săptămâna asta să stau pe picioarele mele și să manevrez un scaun cu rotile, poate aș fi pus botul la

aiurelile lui. Inșă Mark și-a format o părere greșită despre mine. Nu mai sunt dispusă să mă prefac că pot să-mi justific greșelile făcând apel la sentimente.

Am greșit. Greșeala pe care am făcut-o a dus, printre altele, la momentul în care mă aflu. Și cu toate că nici nu regret, nici nu vreau să mă scuz pentru fapta mea, am învățat ceva din ea. M-am mai maturizat de atunci. Și sunt altcineva acum.

Nu poți să te ierți pentru greșelile trecutului decât în momentul când știi sigur că n-o să le mai repeți. Iar eu știu că n-o să mai fac niciodată la fel. Așa că nu mă las atinsă de cuvintele lui, care se pierd în vânt.

— Du-te odată, Mark, îi zic. O s-o anunț că e proprietara casei.

— N-am vrut niciodată să-i fac rău, spune el și deschide portiera.

— Bine, zic și-i întorc spatele.

Mă urc pe rampă. Aud mașina îndepărtându-se. N-am de gând să-i zic nimic lui Gabby. O să vadă și singură actul de proprietate și o să-și formeze o opinie proprie. Nici nu mă gândesc să-i spun că n-a vrut deloc s-o rănească. E ceva absurd și fără noimă.

Nu contează dacă n-am vrut să facem ceva. Nu contează dacă a fost un simplu accident sau o greșeală. Nu contează nici măcar dacă suntem convinși că e destinul la mijloc. Pentru că, indiferent de destin, tot trebuie să răspundem pentru acțiunile noastre. Zi de zi, luăm decizii, mai mari sau mai mărunte, și toate deciziile au consecințe.

Trebuie să ne confruntăm cu consecințele faptelor noastre, fie ele bune sau rele. Nu putem să le anulăm spunând pur și simplu că n-am vrut. Fie că există destin, fie că nu, viețile noastre sunt tot rezultatul deciziilor pe care le-am luat. Încep să cred că dacă nu ni le asumăm, nu ne asumăm propriul nostru eu.

Când intru în casă, o văd pe Gabby prăbușită pe podea, aproape încremenită. Se uită lung în tavan. Lacrimile i se preling de pe față, strângându-se în bălți mititele pe podea.

— Nu știu dac-am mai suferit vreodată atât de tare de când sunt, îmi spune. Și cred că încă nu mi-a trecut șocul. O să mă simt și mai rău, nu? O să mă doară și mai adânc, și mai sfâșietor, și deja mă doare atât de adânc și de sfâșietor.

Pentru prima oară de mult timp, sau așa am impresia, îmi țin capul deasupra lui Gabby. Trebuie să mă uit de sus la ea ca să-i întâlnesc privirea.

— N-o să trebuiască să treci singură prin toate astea, îi zic. O să-ți fiu alături pas cu pas. Aș face orice pentru tine, știi? Te ajută cu ceva? Să știi că aș muta munții din loc pentru tine? Că aș despica mările?

Se uită în sus la mine.

Imi las un picior jos și mă aplec, încercând să-mi sprijin mâinile în podeaua din față.

— Hannah, oprește-te, îmi spune când îmi împing spre ea centrul gravitațional, încercând să mă așez alături.

Însă nu-mi iese coordonarea motorie. Încă n-am destulă forță. Așa că mă răstorn. Mă doare. Mă doare destul de rău. Însă am analgezice în geantă și trebuie să fac ceva. Așa că mă mișc mai departe. Mă trag lângă ea și împing scaunul mai încolo.

— Te iubesc, îi zic. Și cred în tine. Cred în Gabby Hudson. Cred că e în stare de orice.

Mă privește recunoscătoare, plângând mai departe.

— Mi-e așa de jenă, spune ea, suspinând.

O să intre în hiperventilație.

— Șșș. N-ai de ce să te jenezi. Eu nici nu sunt în stare să merg singură la baie. Așa că n-ai niciun drept să te declari jenată, îi zic.

Râde doar o fracțiune de secundă, apoi începe iar să plângă. Mă doare inima când o aud.

— Strânge-mă tare, îi zic, luând-o de mână. Când te doare de nu mai poți, strânge-mă tare de mână.

Începe să plângă iar și-mi strânge tare mâna.

Atunci îmi spun că dacă am reușit să-i ușurez măcar un pic din durere, atunci poate că am de ce să trăiesc mai mult decât mi-am închipuit până acum.

Nu mă mut la Londra. O să rămân aici.

Mi-am găsit căminul. Și nu e nici New York, nici Seattle, nici Londra și nici măcar Los Angeles.

Căminul meu e Gabby.

În seara aia, hotărâsc cu Gabby să o scoatem pe Charlemagne la o plimbare mai lungă. La început, ne gândim să ne plimbăm prin zonă, însă Gabby propune să mergem în alt cartier. Așa că ne urcăm în mașină și mergem la Muzeul Districtual de Artă din Los Angeles.

Gabby spune că e superb aici noaptea. Au o instalație de lumini care strălucește viu în întuneric. Vrea să mi-o arate.

Dăm pe la Coffee Bean să ne luăm ceai cu lapte. Al meu e de plante, pentru că Gabby a citit undeva că femeile însărcinate nu trebuie să consume deloc cafeină. Alte zece articole susțin că un pic de cafeină nu strică, însă Gabby e foarte convingătoare.

Parcăm la câteva străzi de muzeu, o lăsăm pe Charlemagne pe trotuar și o

luăm la pas. E răcoare, în seara asta soarele a apus devreme și pe străzile din Los Angeles e mai liniște decât de obicei duminică seara.

Gabby n-are chef să vorbească despre Mark și eu nu prea am chef să vorbesc despre copil. De la o vreme, parcă numai despre Mark și copil vorbim. Așa că hotărâm să discutăm amintiri din liceu.

— În clasa a noua îți plăcea de Will Underwood, spune Gabby.

Imediat ia o gură de ceai și când mă uit la ea, văd că mă privește cu ochi jucăuși. E adevărat, îmi plăcea de Will Underwood, însă mai știe și că dacă-i spune numele, pe loc mi se face o jenă cumplită. Când eram noi într-a noua, Will Underwood era un băiat dintr-a douașpea de doi bani care ieșea doar cu țipe dintr-a nouă. Când ești într-a noua, nu-ți dai seama de ce e o problemă că unii tipi sunt interesați de boboace. Eu chiar speram să mă bage în seamă. Voiam să fiu una din tipele lui. Acum a ajuns DJ și ține o emisiune scandaloasă la un post de radio local. Iese numai cu striperițe.

— Ei, niciodată n-am avut cine știe ce gust, fac eu haz de mine și arăt spre burta mea. Ca dovadă, poftim copilul ăsta fără tătic.

Gabby râde.

— Ethan era de treabă, spune. Ai avut destulă minte să-l alegi pe Ethan.

— De două ori, îi amintesc în timp ce ne plimbăm mai departe.

Charlemagne trage de lesă spre un copac. Ne oprim.

— Păi, clar nici eu nu mă pricep să fac alegeri bune, spune Gabby și eu mă prind că dacă treci printr-un divorț sau ești însărcinată, n-ai cum să nu vorbești despre așa ceva.

Se răsfrânge asupra a tot ce facem. Trebuie să aduci vorba despre asta și când nu discuți de fapt despre subiectul ăsta. Și poate că nu-i nimic. Poate că nu contează decât să te asculte cineva.

Charlemagne face pipi lângă copaci și se apucă să scurme în iarbă, încercând să-l ascundă. Ceea ce o enervează pe Gabby, pentru că îi plac bordurile tivite cu verdeață.

— Charlemagne, nu, face Gabby.

Charlemagne se oprește și se uită în sus la ea, gudurându-se.

— Bravo, fetiță! îi spune Gabby, apoi se uită la mine. E atât de deșteaptă. Știi ce deștepți pot fi câinii?

— Nu-i chiar așa de deșteaptă, râd eu. Azi mai devreme a intrat într-un perete. O iubești, de-asta ți se pare deșteaptă. Vezi totul în roz și altele din astea.

Gabby își lasă capul într-o parte, cu ochii la Charlemagne.

— Nu, zice. E foarte deșteaptă. Știu, îmi dau seama. Bine, da, o iubesc. Mi-e

dragă de mor. Sincer, nu știu cum de-am rezistat atâta fără câine. N-am putut să mă bucur de nimic din cauza lui Mark.

Evident că Mark nu e de vină pentru tot, însă n-o contrazic. Furia face parte din procesul de vindecare.

— Da, zic. Bine, de fapt pe vremuri chiar aveai gusturi bune în materie de bărbați. Mai ții minte ce îndrăgostită ai fost de Jesse Flint tot liceul? Ca în clasa a douășpea să ieșiți o singură dată în oraș?

— Vai, Doamne! exclamă Gabby. Jesse Flint! N-o să-l uit în veci pe Jesse Flint! Era de vis. Încă mi se pare cel mai frumos tip pe care l-am văzut în viața mea.

— Ei, haide! râd eu de ea. Era mărunțel de tot. Nici nu știu dacă te depășea la înălțime.

— A, da, era, încuviințează ea. Era cu doi centimetri jumate mai înalt decât mine și era perfect. Apoi idioata de Jessica Campos s-a combinat iar cu el imediat după ce-am ieșit noi doi și după colegiu s-au căsătorit. Marea tragedie a adolescenței mele.

— Ai face bine să-l suni, îi zic.

— Pe Jesse Flint? Și ce să-i zic? „Hei, Jesse, mariajul meu s-a destrămat, însă țin minte că am ieșit o dată împreună când aveam șaptespe ani și a fost frumos. Ce mai face Jessica?”

— Au divorțat acum vreo doi ani.

— Ce? face Gabby și se oprește. Gata cu Jesse și Jessica? Cum de n-am aflat?

— Mi-am închipuit că știi. De pe Facebook.

— A divorțat?

— Da, așa că puteți să schimbați impresii despre divorț sau ceva.

Gabby o ia din nou la pas. Eu și Charlemagne o urmăim.

— Vrei să știi ceva jenant?

— Ce?

— M-am gândit la Jesse în ziua nunții. Nu e penibil? Mergeam spre altar și mi-am zis: *Jesse Flint e deja însurat. Așa că nu cu el mi-a fost sortit să fiu.* Și m-am simțit mai împăcată cu decizia mea. Cred că m-am gândit că Mark chiar era cea mai bună variantă disponibilă.

Nu pot să nu râd.

— E ca și cum ai fi dorit să-ți iei cereale Count Chocula, numai că a luat altcineva ultima cutie de la raft și nu mai aveau decât cereale Cheerios, și ce ți-ai zis tu, „Bun, deci destinul a hotărât că voi mânca cereale Cheerios”.

— Mark chiar e echivalentul cerealelor Cheerios, spune Gabby, însă nici nu

pare să glumească, parcă pronunță o formulă zen care i-a produs o revelație. Și nu din alea cu miere și nuci. Niște Cheerios simple, sănătoase.

— OK, îi zic. Așa că, într-una din zile, mai încolo, când te simți tu pregătită, sună-l pe Count Chocula.

— Pur și simplu? mă întreabă ea.

— Îhî, fac eu. Pur și simplu.

Mai mergem o vreme, după care îmi arată mai multe luminițe aranjate în șiruri lungi.

— E instalația de lumini urbane de care-ți ziceam, îmi spune.

Ne ducem mai aproape și ne oprim chiar în față, de cealaltă parte a străzii. O văd în perspectivă.

E o instalație din felinare vechi, ca desprinse dintr-un platou de film. E un spectacol de lumini frumos, cu șiragurile și coloanele lui. Nu știu dacă mă prind ce vrea să însemne de fapt. Nu știu dacă înțeleg intenția artistică. Însă chiar îți ia ochii. Și am început să învăț să nu despici prea mult firul în patru când vine vorba de lucrurile bune din viață. Învăț să mă bucur de lucrurile bune cât le ai încă în față. Fără să-ți bați capul cu semnificații și urmări.

— Cum ți se pare? mă întreabă Gabby. E drăguț, nu?

— Da, zic. Îmi place. Are un aer foarte optimist.

Apoi ne întoarcem și o luăm spre mașină, la fel de rapid cum am venit.

— Într-o zi, o să întâlnești pe cineva minunat, îi zic lui Gabby. Am eu o intuiție care-mi spune că am luat-o pe calea cea bună.

— Da? face ea. Bine, numai că totul pare să indice contrariul.

Clatin din cap.

— Nu, răspund. Cred că se întâmplă exact ce trebuia să se întâmple.

dis-de-dimineață, eu și Gabby ne-am petrecut noaptea întinse pe podea. Soarele începe să pătrundă printre nori, prin ferestre și direct în ochii mei. Acum se luminează atât de devreme.

— Ești trează? șoptesc.

Dacă doarme, vreau să doarmă mai departe. Dacă e trează, am nevoie să mă ajute să mă ridic ca să fac pipi.

— Da, îmi răspunde ea. Nu cred că am închis un ochi toată noaptea.

— Ai fi putut să mă trezești, îi zic. Ți-aș fi ținut companie.

— Știu, spune. Știu că așa ai fi făcut.

Întorc capul spre ea și îmi salt trunchiul sprijinindu-mă în brațe, ca să mă așez în fund. Îmi simt corpul încordat, mai ceva ca oricând în spital.

— Trebuie să fac pipi, îi zic.

— OK, spune și se ridică încet.

Se mișcă stângaci, însă reușește să se ridice. Acum îi văd ochii roșii, obrații pătați și pielea obosită și gălbejită. Nu-i e bine deloc. Presupun că e de înțeleș.

— Dacă poți să mă salți de jos și să-mi aduci cadrul, o să reușesc, îi spun. Vreau să mă descurc singură.

— OK, spune.

Aduce cadrul de lângă ușă, unde l-am lăsat ieri. Îl desface și îl montează, apoi mi-l pune în față. După care mă ia de subsuori și mă ridică de la podea. Pare atât de simplu să te ridici, însă e incredibil de dificil. Gabby îmi susține mai toată greutatea. Nu cred că-i e ușor. E mult mai mică decât mine. Însă reușește. Mă sprijină în cadru și apoi îmi dă drumul. Mulțumită ei, acum sunt în picioare.

— OK, zic. O să dureze între trei și șaiszeci de minute. Contează să nu cad în vasul de toaletă.

Încearcă să râdă, însă fără chef. Mă mișc lent, pas cu pas, în direcția băii.

— Sigur nu vrei o mână de ajutor? mă întrebă.

— Mă descurc, îi spun fără să mă mai întorc spre ea. Ai grijă de tine, atât.

Baia pare la un milion de kilometri de aici, însă până la urmă răzbec, tot mergând cu pași mici și nesiguri.

Când mă întorc în living, mi-e frig, așa că mă duc încet spre lucrurile de la spital, pe care mi le-a adus Gabby. Scotocesc prin geantă după pulover. Când îl găsesc și-l scot în sfârșit, cade un plic pe podea. Pe el scrie doar „Hannah”. Nu recunosc scrisul, însă știu de la cine e.

Hannah, îmi pare rău că a trebuit să te las în grija altei asistente. Nu mai pot să te am ca pacientă. Mă simt prea bine în compania ta. Și au început să mă ia colegii la ochi.

Sunt sigur că știi deja, însă este total lipsit de profesionalism să întreții o relație personală cu un pacient de-al tău, ca asistent medical, indiferent de natura ei. Nu am voie să-ți furnizez sau solicit datele de contact personale. Nu am voie să încerc să iau legătura cu tine după ce ești externată din spital. Dacă s-ar întâmpla să ne vedem pe stradă, nici măcar n-am voie să te salut primul. Pot să fiu concediat.

Nu mai e nevoie să-ți spun cât de mult țin la slujba și la meseria mea.

M-am gândit dacă să încalc sau nu regulamentul. Am vrut să-ți dau numărul meu de telefon. Sau să ți-l cerpe-al tău. Însă țin prea mult la meseria mea ca să mă compromit făcând ceva ce am jurat să nu fac niciodată.

Nu vreau decât să știi cât de mult mi-aști dorit să te întâlnesc în alte condiții.

Poate într-o zi o să ne aflăm amândoi la locul și timpul potrivit. Poate o să ne

reîntâlnim altfel decât în poziția de pacientă și asistent medical. Ci pur și simplu ca doi oameni și atât.

Dacă se întâmplă cumva, sper din toată inima să mă saluți.

Ca să pot și eu să te salut și să te invit în oraș.

Cu multă afecțiune.

Henry

— Mi-a lăsat casă, aud dinspre canapea.

Îmi vâr scrisoarea în geantă și când mă întorc, o văd pe Gabby plângând, cu ochii la măsuța de cafea. Ține în mână actul de proprietate al casei.

— Da, zic.

— Ai lui au plătit avansul. Și în restul a investit o groază din banii lui.

— Da.

— Se simte prost, spune ea. Știe că face ceva total aiurea și tot nu se oprește. Asta-i ciudățenia. Parcă n-ar fi el.

Mut cadrul în fața canapelei și mă las încet pe ea. Chiar sper să nu ne mai mișcăm de aici prea curând, nu cred că mi-a mai rămas deloc energie pentru o vreme.

— Probabil că o iubește mult, spune Gabby, ridicându-și privirea spre mine.

Mă uit la ea încruntată și îmi las mâna pe spatele ei.

— Nu e un motiv bun să se comporte așa cum s-a comportat, îi zic. Momentul pe care și l-a ales, egoismul lui.

— Da, spune ea. Numai că...

— Numai că ce?

— A făcut tot ce putea, doar să rămână cu mine n-a vrut.

O iau de mână.

— Poate că a simțit ceva când a cunoscut-o, spune Gabby, evocând propriile mele cuvinte de ieri-dimineață.

Bine, ce să zic, parcă e un deceniu de atunci.

— Poate că știe pur și simplu.

Habar n-am cum să răspund, așa că nu zic nimic.

— Niciodată n-am fost sigură că el e unicul bărbat pentru mine. Și când m-ai întrebat zilele trecute, am simțit cumva că prezint totul prea roz. Mi s-a părut pur și simplu o decizie inteligentă să fiu cu Mark. Am fost atâta timp împreună și m-am gândit că așa se face. Însă nu mi s-a întâmplat nicio clipă să știu pur și simplu. Tu ai trecut prin așa ceva, îmi zice.

— Mi s-a mai întâmplat totuși, o contrazic eu. Mult timp am simțit că Ethan e bărbatul. Acum simt că e Henry. Bine, poate că nici nu contează, dacă simți la fel

față de doi sau mai mulți oameni.

— Însă eu n-am simțit *niodată* așa ceva. Cu el. Și nici el cu mine. Și poate că acum simte. Mi-e un pic mai bine așa, spune ea. Dacă îmi zic că m-a părăsit pentru că și-a întâlnit dragostea vieții.

— De ce ți-e mai bine?

Nu reușesc să-mi închipui de ce i-ar face bine să gândească așa.

— Pentru că dacă nu eu sunt sufletul lui pereche, asta înseamnă că nici el nu e al meu. Că mi-e sortit să fiu cu altcineva. Dacă el și-a găsit sufletul-pereche, poate și eu o să-l găesc pe al meu.

— Și te simți mai bine așa?

Își apropie arătătorul de degetul mare, la câțiva milimetri unul de altul.

— O idee mai bine, spune. Aproape insesizabil.

— Microscopic mai bine, adaug.

— Însă cu adevărat.

O mângâi mai departe pe spate cât digeră ea totul.

— Știi la cine m-am gândit ieri? Când vorbeai despre ce simți? La singura persoană pentru care cred că poate am simțit așa ceva.

— La cine?

— La Jesse Flint.

— Colegul nostru din liceu?

— Da, încuviințează ea. Până la urmă s-a însurat cu Jessica Campos aia. Însă nu știu, până atunci mi-am închipuit că o să fie ceva între noi.

— Au divorțat, o anunț. Acum câțiva ani, cred. Știu de pe Facebook.

— Ei, poftim, spune ea. Măcar vestea asta îmi dă speranțe că există cineva pentru care aș putea să simt ce simți tu pentru Fienry.

— Îți promit că există altcineva mai bun pe lumea asta, îi spun eu zâmbind. Sunt gata să-ți fac jurământ săpat în piatră.

— Trebuie să-l găsești pe Henry, spune ea. Nu crezi? Cum am putea? Cum o să dai de Henry?

Îi zic de scrisoare și pe urmă ridic din umeri.

— S-ar putea să nu dau de el, zic. Nu-i nimic. Dacă mi-ai fi zis acum o lună că o să mă lovească o mașină și că Mark o să te părăsească, n-ai fi putut să mă convingi că totul o să fie bine. Însă uite că m-a lovit o mașină, Mark te-a părăsit și... rezistăm pe picioare. Mă rog, tu ești pe picioarele tale. Eu sunt în scaun, însă am supraviețuit. Nu? Suntem încă bine.

— Ei, situația e cam de rahat, Hannah, îmi spune ea.

— Însă e totuși bine cumva, nu? Nu suntem bine? Nu-i așa că ne-am păstrat

amândouă speranțele în viitor?

— Da, spune ea, încuviințând mohorâtă din cap. Așa e.

— Prin urmare, n-am de gând să-mi fac prea multe griji, îi zic. O să fac tot posibilul să trăiesc cu impresia că dacă ne e sortit să facem ceva anume în viață și să iubim anumiți oameni, o să-i găsim. La timpul potrivit. Viitorul este atât de incredibil de imprevizibil, încât dacă încerci să ți-l planifici exact e ca și cum ai învăța pentru un examen pe care n-ai cum să-l treci niciodată. În clipa asta mi-e bine. Cu tine. Aici. În Los Angeles. Dacă rămânem tăcute, se aud păsările ciripind afară. Dacă suntem atente un pic, se simte în nări miros de ceapă de la restaurantul mexican de pe colț. În clipa asta suntem bine. Așa că o să mă concentrez pe ce vreau și îmi trebuie *în clipa asta* și o să-mi pun speranța că viitorul o să se aranjeze cumva de la sine.

— Și atunci, ce-ar fi asta?

— Ce să fie?

— Ce vrei de la viață *în clipa asta*?

Mă uit zâmbind la ea.

— Un rulou cu scortîșoară.

PESTE TREI SĂPTĂMÂNI

e-acum, sunt în toiul celui de-al doilea trimestru de sarcină. Am luat destul în greutate încât să se vadă, însă fără să fie prea clar că sunt însărcinată. Am făcut doar un pic de burtă, ca o burtă de la bere. Sunt sigură că o să mă plâng tot timpul când o să fiu cât casă, însă înclin să cred că perioada asta e și mai grea, cel puțin pentru mândria mea. În unele zile mi-e bine. În altele mă doare spatele și mănânc trei sandvișuri la o masă. Sunt convinsă că am făcut bărbie dublă. Gabby spune că nu, însă e adevărat. O văd în oglindă. Acolo, chiar sub bărbie, mai urmează una.

Gabby vine cu mine la o groază de controale medicale și cursuri de pregătire pentru naștere. Nu la toate, dar la majoritatea. A citit și ea cărțile pe care le-am citit eu și am meditat împreună la tot. Oare să nasc natural? Să folosesc scutece din pânză? (Instinctul îmi spune nu în ambele cazuri.) E plăcut să pot să mă bazez pe cineva. Sunt mai încrezătoare în propriile mele forțe.

În sfârșit, încep să am încredere în mine. Sigur, încă mi-e frică de tot și uneori îmi vine să mă vâr sub pături și să nu mai ies de-acolo. Însă mi-am căutat cu disperare scopul în viață și o familie și le-am găsit pe amândouă. Niciodată nu mi-a fost mai clar ca acum că am o familie a mea, la modul neconvențional, și că viața mea a avut dintotdeauna un scop, doar că nu prea am fost conștientă de asta.

Nu mai simt nevoia urgentă să plec din oraș în căutarea unei pajiști mai verzi, pentru că nu există pajiști mai verzi și niciun oraș mai bun. Aici am o bază. Am un sistem de sprijin. Am pe cineva care are nevoie să mă stabilesc ca lumea undeva și să rămân.

Părinții mei au fost dezamăgiți să afle că nu mă mut cu ei la Londra, însă de cum s-au resemnat, acceptându-mi decizia, mi-au propus să vină cu Sarah în L.A. când o să nasc. Așadar, o să vină *ei* la *mine*. La noi.

Tocmai am început să lucrez la cabinetul lui Care, ceea ce mi-a oferit stabilitate și mi-a deschis orizonturile. Zi de zi văd părinți care vin la noi cu un copil bolnav sau un nou-născut ori își fac griji dintr-o cauză sau alta. Se vede cât de profund își iubesc copiii, câte n-ar face pentru ei, să-i știe fericiți și sănătoși. Chiar mi-a dat de gândit: oare ce contează cel mai mult pentru mine, pentru ce anume sunt dispusă să renunț la tot, nu doar ca prietenă sau părinte, ci și ca om?

Îmi place atât de mult slujba mea, că mă gândesc să rămân pe un post permanent la un cabinet de pediatrie. Evident, abia sunt la început, însă nici nu mai știu când mi s-a întâmplat ultima oară să mă bucur atâta de slujba mea. Îmi place să lucrez cu copii și părinți. Îmi place să ajut oamenii să se confrunte cu situații înfricoșătoare, noi sau stresante.

Așa că azi-dimineață, cât a dus-o Gabby pe Charlemagne la veterinar, m-am trezit căutând pe Google cursuri de asistență medicală. Bine, pare total absurd să mergi la muncă și la cursuri de asistență medicală și să te mai pregătești și pentru naștere, însă n-o să mă opresc din atâta lucru. Caut soluții. Poate reușesc să mă descurc cumva. Doar așa se face dacă-ți dorești ceva.

Nu te-apuci să cauți motive de eșec. Ci motive de reușită. Așa că acum caut, fac săpături, ca să văd cum o să mă descurc cu toate.

Tocmai m-am apucat să caut informații despre colegiul din zonă, când îmi sună telefonul.

E Ethan.

O clipă ezit. Și tot ezit atâta timp, că atunci când mă hotărâsc să răspund, am ratat apelul.

Mă uit șocată la telefon, când dintr-odată îi aud vocea.

— Știu că ești acasă, mă tachinează el. Îți văd mașina pe stradă.

Întorc repede capul spre intrare, unde-i zăresc fruntea și părul prin geamul de deasupra al ușii.

— N-am apucat să răspund, îi zic, ridicându-mă și mergând la ușă.

Cumva, nu-mi vine deloc să deschid. În ultimul timp, m-am gândit că destinul a hotărât să-mi cresc singură copilul și să fiu singură până pleacă la colegiu și

mai am puțin și fac cincizeci de ani. Uneori, cum stau trează în pat noaptea, mi-l închipui pe Ethan ajuns de vârstă mijlocie, bătându-mi la ușă odată în viitor. Îmi spune că mă iubește și că nu mai poate să trăiască fără mine. Iar eu îi răspund la fel. Și ne petrecem împreună a doua jumătate a vieții. Mi-am tot repetat că într-o zi o să ne sincronizăm. Mi-am repetat-o de atâtea ori, că am început s-o cred.

Iar acum mi se pare aiurea să-l știu de cealaltă parte a ușii. Nu așa am plănuit totul.

— Nu vrei să-mi deschizi? mă întreabă el. Sau mă urăști în halul ăsta?

— Nu te urăsc, îi zic. Nu te urăsc deloc.

Am mâna pe clanță, însă mi-a încremenit din încheietură parcă.

— Numai că n-ai de gând să-mi deschizi?

Ar fi politicos să deschid. Așa se face.

— Nu, zic și atunci îmi dau seama de ce nu vreau să-i deschid și mă gândesc că mai bine îi spun și lui. Nu mă simt pregătită să te văd, zic. Să te am în față.

O clipă, rămâne tăcut. Atâta tace, că am impresia că a plecat. Apoi deschide gura.

— Dar să vorbim doar? Ar fi în regulă? Să stăm de vorbă?

— Da, spun. E în regulă.

— Bine, atunci, fă-te comodă, spune el. S-ar putea să ia ceva timp.

Părul i-a dispărut din geam și îmi dau seama că s-a așezat în capătul scărilor.

— OK, zic. Te ascult.

Rămâne iar tăcut. Însă de data asta știu că n-a plecat.

— Eu m-am despărțit de tine, spune el.

— Da, bine, nu știu ce să zic, ripostez eu. Nu prea ți-am dat de ales. Sunt însărcinată.

— Nu, spune el. În liceu.

Clatin din cap și zâmbesc, însă apoi îmi dau seama că nu mă vede, așa că îi dau replica.

— Pe bune, Sherlock?

— Cred că am vrut să dau vina pe tine pentru că n-am avut chef să recunosc că aș fi putut să evit toată povestea asta dacă m-aș fi purtat altfel atunci.

— Ce să eviți? Sarcina mea?

Nu vreau să evit sarcina. Îmi place că am ajuns în punctul ăsta, iar dacă el nu poate să facă față situației, e problema lui.

— Nu, spune el. Că am fost despărțiți atâția ani.

— A, fac eu.

— Te iubesc, îmi spune. Cred că te-am iubit de când te-am cunoscut la bal și

mi-ai zis că ascuți Weezer.

Râd și mă las treptat pe podea.

— Și m-am despărțit de tine pentru că am crezut c-o să ne căsătorim.

— Cum adică?

— Aveam nouășpe ani, eram în primul an de colegiu și mi-am zis: Deja am întâlnit fata cu care o să mă însor. Ceea ce m-a speriat, știi? Țin minte că m-am gândit că n-o să mă mai culc cu nimeni altcineva. N-o să mai sărut nicio altă fată. N-o să fac niciodată ce făceau colegii mei și ce voiam și eu să fac. Pentru că deja te cunoscusem. Deja cunoscusem fata la care visasem. Și, știi, într-o clipă de prostie, la colegiu, mi s-a părut aiurea. Așa că am renunțat la tine. Și, ca să fiu total sincer, chiar dacă par un nesimțit grosolan, întotdeauna am crezut c-o să te recâștig. Am crezut că pot să-ți dau papucii, să mă distrez, să-mi trăiesc tinerețea, iar după ce termin o să fim iarăși împreună. Nu mi-a trecut prin cap că asemenea lucruri sunt sfinte și trebuie să le tratezi ca atare.

— N-am știut, îi zic.

— Știu, pentru că nu ți-am zis niciodată. Iar apoi, desigur, mi-am dat seama că nu-mi doresc toate aventurile alea stupide de colegiu, pe tine te doream, însă când am venit de Crăciun să-ți spun, deja ieșeau cu altcineva. Ar fi trebuit să recunosc că e vina mea, însă am zis că e a ta. Și ar fi trebuit să lupt să fim iar împreună, însă n-am luptat. M-am simțit respins și am căutat alinare în altcineva.

— Îmi pare rău.

— Nu, spune el. N-ar trebui să-ți pară rău. Mie-mi pare rău. Îmi pare rău că mi-am tot pierdut curajul. Știu ce vreau, însă mi-e prea frică să fac ce trebuie. Sunt prea prost ca să sacrific chestii mărunte de dragul lucrurilor care contează. Te iubesc, Hannah. Mai mult decât pe oricine altcineva vreodată. Și când am fost iar împreună, ți-am zis că n-o să mă las să ne despartă nimic.

Încuviințez din cap, deși știu că nu mă vede.

— Și după aia ce fac? Mă retrag de cum dăm de greu.

— Nu-i așa de simplu, Ethan. N-au trecut nici două săptămâni de când ne-am început din nou relația și deja ți-am zis că sunt însărcinată cu copilul altuia. Ai circumstanțe atenuante.

— Nu știu, spune el. Nu știu dacă mai cred în circumstanțe atenuante când vine vorba de noi.

— Chiar tu ai zis-o, replic eu. Uneori nu e momentul potrivit.

— Nu știu dacă mai cred și în așa ceva, spune. Pare o simplă scuză. Circumstanțele atenuante sunt o scuză. Dacă iubești pe cineva, dacă știi că poți să fii fericiți împreună tot restul vieții, nimic n-ar trebui să te oprească. Trebuie

să fii gata să accepți persoana așa cum e și să te confrunți cu consecințele. Relațiile nu sunt bine puse la punct și curățele din prima. Sunt urâte, complicate și aproape fără noimă din exterior. Asta cred. Cred că dacă iubești cu adevărat pe cineva, accepți pur și simplu circumstanțele așa cum sunt și nu te ascunzi după ele.

— Cum adică?

— Adică te iubesc și vreau să fiu cu tine și, dacă vrei și tu să fii cu mine, n-o să mă mai oprească nimic. Nici situația de moment, nici copiii, nimic. Dacă vrei să te implic, dacă vrei să fim împreună, o să te accept în orice condiții te pot avea. O să te iubesc așa cum ești. N-o să încerc să schimb absolut nimic la tine.

— Ethan, nu știi ce zici.

— Ba știu, spune.

Simt prin ușa de care mă sprijin cu spatele că s-a ridicat. Mă ridic și eu.

— Hannah, cred că tu ești dragostea vieții mele, prefer să am de-a face cu patruzeci de bebeluși ai altcuiva decât să trăiesc fără tine. Mi-a fost dor de tine zi de zi de când nu te-am mai văzut. Mi-a fost dor de tine ani întregi. Nu zic că situația ar fi ideală. Zic doar că vreau să mă implic dacă vrei să fii cu mine.

— Ce-o să fie când se naște copilul? îl întreb.

— Nu știu, răspunde el. Știu că am zis că nu sunt pregătit să fiu tată. Însă mă tot întreb: dacă era copilul meu? M-aș fi comportat altfel? Da. Dacă ar fi copilul meu, dintr-o greșeală sau nu, aș încerca să mă pregătesc.

— Dar acum? îl întreb eu prin ușă. Când nici nu e copilul tău?

— Nu știu dacă mai văd așa o mare diferență, spune. Dacă tu iubești ceva, și eu îl iubesc.

Rămân cu ochii în podea. Îmi tremură mâinile.

— Putem să hotărâm împreună cum vrei să facem, spune. Pot să fiu tată, tată vitreg, prieten sau unchi. Pot să te ajut cu cursurile prenatale și să te asist la naștere dacă îmi dai voie. Sau pot să mă implic mai puțin, dacă asta vrei. O să fac cum zici tu. O să fiu omul de care ai nevoie. Lasă-mă doar să mă implic, Hannah. Lasă-mă să fiu cu tine.

Îmi sprijin mâinile de ușă ca să le opresc tremurul. Mă simt gata să mă prăbușesc.

— Nu știu ce să zic, îi spun.

— Zi ce simți.

— Mă simt confuză. Și surprinsă.

— Sigur, spune el.

— Și simt că poate o să meargă.

— Da?

— Da, spun. Simt că poate așa trebuia să se întâmple de la bun început.

— Da? face el.

Îi simt bucuria din voce vibrând prin ușa.

— Da, spun. Poate că trebuia să rămân însărcinată cu copilul ăsta. Și poate că trebuia să fim împreună. Și poate că totul se întâmplă așa cum trebuia să se întâmple.

Soarta, așa cum o concep eu, pare să coincidă cu ceea ce-mi doresc în diverse momente să se adeverească. Însă cred că asta e OK. Cred că așa e când sperii.

— E complicat, îi spun. Adineauri ai spus că e complicat și ai dreptate. E complicat.

— Nu-i nimic dacă-i complicat, răspunde el. Nu? Putem să avem o relație complicată.

— Da, încuviințez, cu lacrimile prelingându-mi-se pe obraji. Putem.

— Te rog, iubita mea, deschide ușa, îmi spune el. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, zic.

Însă nu deschid ușa.

— Hannah? mă strigă Ethan.

— M-am îngrășat, îi zic.

— Nu-i nimic.

— Pe bune, am făcut bărbie dublă.

— Eu am coșuri pe spate, îmi spune. Nimeni nu-i perfect.

Râd printre lacrimi.

— Sigur poți să fii cu o grăsană?

— Ce ți-am zis eu? îmi răspunde. Ți-am zis că poți să pui două sute de kile pe tine și tot o să vreau să fiu cu tine.

— Și ai fost sincer?

— Am fost sincer.

Când deschid ușa, îl văd pe Ethan stând în capul scării. E într-un tricou bleumarin și jeansi negri. Are ochii sticloși și un zâmbet larg pe buze. Și o cutie de rulouri cu scorțișoară în mână.

— Ești cea mai superbă femeie pe care am văzut-o în viața mea, îmi spune, apoi intră în casă și mă sărută.

Și, pentru prima oară în viață, știu că n-am greșit cu absolut nimic.

PESTE TREI LUNI

cum pot să merg. Fără cadru. Fără să mă ajute nimeni.

Uneori cu baston, când sunt obosită sau am dureri, însă asta nu mă oprește.

Uneori, mă duc la magazinul din josul străzii ca să-mi iau un baton de ciocolată nu pentru că îmi doresc neapărat un baton de ciocolată, ci pentru că îmi place plimbarea până la magazin.

Gabby încă nu e pregătită să iasă cu nimeni, încă se teme după șocul încasat, însă face progrese. E fericită. Și-a luat un câine, un Saint Bernard ca al părinților ei, și i-a dat numele de Tucker.

Femeia care m-a lovit a mai fost implicată într-un accident cu fugă de la locul faptei, acum doi ani. Nu a lovit pe nimeni atunci, doar o mașină, după care a fugit. Cu asigurarea mea și procesul intentat, o să am o situație materială destul de bună.

Când am reușit să mă pun în mișcare, mi-am luat mașină. O berlină cu hayon, roșu-cireașă. Poți să mă vezi de la o poștă, asta îmi place. Mi se pare o mașină care mă reprezintă.

După ce mi-am luat mașină, am început să-mi caut o slujbă.

Le-am zis lui Care și Tinei că mă gândesc să urmez cursuri de asistență medicală. După ce o să primesc despăgubirile și restul, o să-mi permit să-mi plătesc cursurile și mă tot gândesc la asistentele care m-au ajutat cât am fost în spital. Cel mai mult mă gândesc la asistenta Hannah și cât de bine a știut să mă ia când am agasat-o la culme. Și mă gândesc la Deanna și la asistenta de la pediatrie, care a știut să-i ajute pe părinții aceia de la etajul secției de oncologie.

Și, desigur, mă gândesc la Henry.

Asistenții medicali ajută oamenii. Și încep să cred că nici n-aș putea să-mi aleg o ocupație mai bună în viață.

Când ai fost la un pas să-ți pierzi viața, vrei să încerci mai mult, să realizezi ceva important, mai presus de tine. Cred că asta vreau eu să fac cu viața mea.

Care mi-a oferit un post la cabinetul lui de pediatrie până îmi dau seama ce vreau să fac mai departe. Spune că au un program care le permite angajaților să meargă la cursuri serale dacă se încadrează în anumite criterii financiare. Când i-am amintit că probabil eu nu mă încadrez, a râs amuzat și mi-a spus:

— Ai dreptate! Acceptă postul ca să acumulezi experiență și să ai din ce trăi atunci. Și plătește-ți cursurile.

Așa că am acceptat. E încă devreme, am început lucrul acum câteva săptămâni, însă deja mi s-a confirmat ce știu: mă-ndrept în direcția bună.

Le-am zis părinților mei că nu mă mut la Londra, s-au întristat, însă au părut să accepte situația.

— Bine, a spus mama, am înțeles. Însă atunci trebuie să stabilim când putem să venim să te vedem.

După care, tata i-a luat telefonul din mână și mi-a zis că vine să mă vadă în iulie, fie că-mi convine sau nu.

— Nu vreau să stau să aștept până la Crăciun și, sincer, îmi lipsesc grătarele de Patru Iulie.

Peste câteva săptămâni, m-a sunat mama să-mi spună că se gândesc să-și ia un mic apartament în Los Angeles.

— Știi, undeva unde să putem să stăm când mai venim în vizită, a spus. Asta, bineînțeles, dacă te stabilești în L.A.

I-am zis că mă stabilesc. Că nu mai plec nicăieri. Aici rămân. Nici n-am stat să mă gândesc. Am zis-o și gata.

Pentru că e adevărat.

Ethan a început să iasă cu o femeie foarte drăguță pe nume Ella. E profesoară la liceu și ciclistă înfocată. Luna trecută, Ethan și-a luat bicicletă și acum au plecat într-o cursă caritabilă de trei zile, cu strângere de fonduri pentru cercetarea în domeniul oncologiei. Pare incredibil de fericit. Chiar zilele trecute mi-a spus că nu-i vine să creadă că a stat atâția ani în Los Angeles fără să-l vadă niciodată de pe bicicletă. Și-a luat șort de ciclist. Colanți din aia scurți și caraghioși, pe care-i poartă cu un tricou de ciclist și cu caschetă. Am ieșit să mâncăm în oraș într-una din seri și a venit cu bicicleta de la apartamentul lui, situat la treizeci de minute cu mașina de restaurant. Când a intrat pe ușă, avea un ditamai zâmbetul pe față, îți lua ochii.

Cu mine se poartă minunat. Cum vede vreo patiserie unde au rulouri cu scorțișoară de care n-am mâncat, îmi dă mesaj. Când am fost în stare să urc la etaj, a venit s-o ajute pe Gabby să-mi mute lucrurile sus. S-a apropiat chiar și de Gabby. Vreau să zic că Ethan e un prieten minunat. Și mă bucur că n-am stricat totul închipuindu-mi că încă mai avem potențial. E mai bine așa.

Aș minți dac-aș spune că nu mă mai gândesc deloc la copilul pe care l-aș fi putut avea dacă nu m-ar fi lovit mașina aia. Din când în când, în toiul vreunei activități întâmplătoare – când fac duș sau vin cu mașina spre casă –, încep să mă gândesc la copil. Nu reușesc să mă împac cu ce s-a întâmplat decât spunându-mi că pe atunci nu eram pregătită să fiu mamă. Însă o să fiu într-o zi. Și încerc să nu-mi bat capul gândindu-mă prea mult la trecut și la ce s-ar fi putut întâmpla.

În cele mai multe dimineți, mă trezesc odihnită, cu forțe proaspete, gata să-mi încep ziua. Și atâta timp cât rămâne așa, cred că o să fie bine.

Azi-dimineață m-am trezit devreme, așa că am zis să trag un drum cu mașina până la Gogoșeria lui Primo. Mi-a intrat în obicei de-acum, mă răsfaț un pic când am timp. Adesea îl sun pe tata de acolo. Nu e ca în copilărie, când mergeam

împreună acolo, însă e pe-aproape. Și, cu părinții mei, mi se pare că-mi face bine să vorbim cât mai mult la telefon.

Îl sun acum din mașină, însă nu răspunde. Îi las un mesaj în care-i spun că mă duc la Primo și mă gândesc la el.

Trag în parcare la aglomerată din spatele gogoșeriei și opresc, îmi iau bastonul de pe bancheta din spate și mă duc în față. Mă pun la coadă, comand un rulou cu scorțișoară și o gogoasă cu lapte bătut pentru Gabby.

După ce plătesc, îmi primesc punga deja unsoasă.

După care aud un glas cunoscut adresându-se vânzătorului.

— Un rulou cu scorțișoară, vă rog.

Mă întorc să mă uit. O clipă, nu-l recunosc. E în blugi și tricou. Eu îl știu doar în uniforma bleumarin.

Mă uit la brațul lui, să mă asigur că n-am înnebunit și că nu am vedenii.

Isabella.

— Henry?

Însă sigur că el e. Mă mir cât de familiar arată, cât de firesc mi se pare să-l văd în fața mea.

Henry.

— Salut, îi spun. Salut, salut. Bună.

— Bună, îmi răspunde el, zâmbind. M-am gândit eu c-o să dau de tine pe-aici la un moment dat.

Vânzătorul îi întinde lui Henry ruloul cu scorțișoară și Henry îi întinde banii.

— Dintre toate patiseriile din lume unde au rulouri cu scorțișoară, a trebuit să nimeresc în a mea.

— N-a fost întâmplător de fapt, râde el.

— Cum adică?

— Am zis că dacă vreau să ne întâlnim iar, să dau de tine și să schimbăm două cuvinte ca doi oameni normali, cel mai probabil o să se întâmple într-o patiserie unde se vând rulouri cu scorțișoară bune.

Mă înroșesc la față. Știu, pentru că îmi simt obrajii încinși.

— Putem să discutăm un pic afară? mă-ntreabă el.

Așteaptă lumea din cauza noastră la coadă.

Încuviințez din cap și îl urmez. Se așază la o masă de metal.

Las mâncarea pe masă și scoatem amândoi rulourile. Henry mușcă primul.

— Ai primit scrisoarea de la mine? mă întreabă după ce termină de mestecat.

Mestec și dau din cap, cu ochii închiși.

— Da, zic până la urmă. Te-am căutat o vreme. Pe la colțul străzilor, prin

magazine. Mă tot uitam la brațele bărbaților.

— Căutai tatuajul? mă întreabă.

— Da.

— Și n-ai dat de mine.

— Până azi.

Henry zâmbește.

— Îmi pare rău dacă ai avut probleme din cauza mea la serviciu, îi spun.

— Nu, spune el, dând din mână. Hannah n-a apreciat deloc că ai încercat s-o păcălești după ce-am plecat, râde el. Însă a zis că ești probabil vreo obsedată și clar nu-i vina mea.

Mă înroșesc așa de tare la față, că simt nevoia să-mi îngrop capul în palme.

— Vai, ce jenă mi-e, spun. M-au îndopat cu medicamente, să știi.

El râde.

— Să nu te simți jenată. Am fost fericit toată ziua când am aflat.

— Pe bune? îl întreb.

— Glumești!? Cea mai drăguță fată pe care ai văzut-o de când ești bate tot spitalul într-un cărucior cu roțile, disperată să dea de tine? Am fost încântat o săptămână întreagă.

— Păi... încep eu. Cred că voiam să-mi iau la revedere ca lumea. Simțeam că noi doi...

— Nu e nevoie să-mi dai explicații, mă întrerupe Henry, clătînând din cap. Ești liberă diseară să mâncăm ceva? Vreau să te scot în oraș.

— Serios? fac eu.

— Da, îmi spune Henry. Ce zici?

— Zic da, râd eu. Sună minunat. A, numai că nu pot diseară. Deja am stabilit ceva cu Gabby. Dar mâine? Poți mâine?

— Da, spune el. Pot când poți tu. Dar acum? Ce faci acum?

— Acum?

— Da.

— Nimic.

— Vrei să ne plimbăm un pic?

— Mi-ar plăcea mult, îi zic. Îmi șterg mâinile de zahăr și-mi iau bastonul. Sper că nu te deranjează că merg cu bastonul.

— Glumești? face el. De luni de zile bat patiseriile ca să dau de tine. Ce-mi mai pasă de un flecușteț ca bastonul tău?

— În plus, zic eu zâmbind, dacă n-aș avea nevoie de el, probabil că nici nu ne-am fi întâlnit. Deși, mai știi, poate ne-am fi întâlnit altfel.

— După ce m-am chinuit să te întâlnesc luni de zile, te asigur că drumurile oamenilor rareori se încrucișează.

Mă ia de mână și atâta am așteptat gestul ăsta, îndoindu-mă serios că o să se întâmple vreodată, că mi se pare de-a dreptul intim.

— Trăiască accidente de mașină atunci, zic.

— Trăiască accidente de mașină, râde el. Și tot ce ne-a condus la momentul ăsta.

Atunci mă sărută și-mi dau seama că strângerea de mână nu era nimic. Acum mi se pare un gest adolescentin, demodat. De fapt, la momentul ăsta am visat până acum.

În timp ce stau acolo, în mijlocul orașului, și-mi sărut asistentul de noapte, știu, pentru prima oară în viață, că n-am greșit cu absolut nimic.

Buzele lui au gust de rulou cu scorțișoară și, la urma urmei, n-am mai simțit niciodată până acum gustul ăsta când am sărutat pe cineva.

PESTE TREI ANI

abby urăște surprizele, însă Care și Tina au insistat că trebuie să dăm o petrecere-surpriză. Le-am zis că așa facem, apoi, săptămâna trecută, i-am spus totul lui Gabby, ca să știe la ce să se aștepte. Știam că, în locul ei, eu mi-aș fi dorit să fiu anunțată. Și iată-ne acum pe toți, la cea de-a treizeci și două aniversare a ei – eu, Ethan și cincizeci de prieteni de-ai ei mai apropiați – înghesuți în livingul părinților săi, în beznă, așteptând să-i facem o surpriză cuiva care n-o să rămână deloc surprins.

Auzim cum trage mașina alor ei pe alee. Le mai zic o ultimă dată oamenilor să nu facă deloc zgomot când se sting farurile.

Îi auzim cum vin la ușa.

Vedem cum se deschide ușa.

Aprind lumina și urlăm cu toții „Surpriză!”, așa cum am stabilit.

Gabby face ochii mari. Joacă bine. Chiar pare îngrozită. Apoi se întoarce imediat la pieptul lui Jesse, care râde și o îmbrățișează.

— La mulți ani! Îi urează el și o întoarce la loc spre noi.

Tina a ornat camera cu gust. Avem șampanie și o măsuță cu dulciuri. Baloane albe și argintii.

Gabby vine mai întâi la mine.

— Slavă Domnului că mi-ai zis, îmi șoptește ea. Nu cred că aș fi făcut față dacă mă luau pe nepregătite.

— La mulți ani! Îi urez râzând. Surpriză!

Rădem amândouă.

— Unde-i Gabriella?

— E cu Paula, zic.

Paula e babysittera noastră, mai degrabă e bună de-acum. E o fostă colegă mai în vârstă de la cabinetul lui Care. A ieșit la pensie și se plictisește, așa că stă ziua cu Gabriella, cât sunt eu la muncă, sau când eu, Gabby și Ethan suntem plecați. Gabriella o iubește. Eu și Ethan am glumit mereu că Gabby e al treilea părinte, așa că Paula a început să fie al patrulea. Oi fi simțit eu lipsa părinților când eram mai tânără, însă acum i-am oferit fetiței mele părinți din belșug.

— I-ai zis Paulei? Îmi șoptește Gabby în taină. Despre *chestie*?

Presupun că se referă la faptul că eu și Ethan am tot încercat luna asta să concepem un al doilea copil.

— Nu, îi răspund eu în șoaptă. Numai tu știi deocamdată.

— Pare o idee mai bună să anunțăm lumea după ce reușim, spune Ethan. Numai că Hannah a uitat să-ți zică cea mai tare chestie.

— Da?

— Paula a zis că poate să rămână cu ea peste noapte, așa că de-acum petrecem! spune Ethan, venind lângă mine. Și la mulți ani! Te sărbătorim.

Și-i întinde lui Gabby o sticlă de vin de la noi.

— Mulțumesc! răspunde ea și-l îmbrățișează călduros. Vă iubesc. Vă mulțumesc mult pentru tot.

— Și noi te iubim, îi spun. I-ai văzut pe soții Flint? Sunt pe undeva prin spate.

Îi arăt, însă deja se duce la ei. O urmăresc cum își îmbrățișează viitorii socri. Se vede că o iubesc.

— Bine lucrat, puștoaico, îmi spune Care, venind la mine. Era să mă păcăliți voi două.

Mă prefac nedumerită.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Știa. Îmi cunosc fiica și știa. Și Jesse n-avea cum să-i spună, pentru că se teme prea tare de mine. Numai tu ai avea curajul să mă sfidezi.

— Urăște surprizele, râd eu, scuzându-mă.

Care clatină din cap și se uită la Ethan.

— Așa știe nevastă-ta să se scuze?

Ethan râde, ridicând brațele în semn că se predă.

— Eu nu mă bag.

— Îmi pare rău, mă scuz eu sincer.

— Te tachinez, spune el, dând din mână. Dacă e fericită, nu-mi pasă. Și pare fericită.

Tina își croiește cu greu drum prin mulțime până la noi. Mă îmbrățișează călduros, apoi trece la atac.

— Când pleci de la cabinet pentru studii?

— Luna viitoare, zic. Însă tot nu sunt așa de sigură.

Mă uit la care. Până acum, mi-am plătit studiile lucrând cu normă aproape întreagă la cabinetul lui, profitând de programul lor de finanțare. A fost o ocazie fantastică, însă de când ne pregătim pentru al doilea copil, îmi doresc să termin mai repede studiile. Am discutat cu Ethan să renunț la slujba mea ca să urmez un orar complet de studii. Însă dacă mai vrea Care să rămân, o să rămân. Fac orice pentru el. Fără el, fără familia Hudson în general, nu știu unde-aș fi ajuns.

— Nu vrei să te liniștești? Ia-ți diploma. Iar după ce termini studiile, măcar vino la mine mai întâi. Altceva nici nu pot să-ți cer.

— Numai că voi doi m-ați ajutat atât de mult. Nu știu cum aș putea să vă recompensez.

— Nu ne *recompensezi* deloc, îmi spune Tina. Doar suntem o familie.

Zâmbesc și îmi las capul pe umărul lui Care.

— Aș avea nevoie de o favoare în seara asta totuși, îmi spune Care.

— Sigur, îi zic.

— Yates se ține de capul meu să angajez pe cineva de la fostul lui cabinet. Un asistent, cred, pe care l-a adus cu el la petrecere. Pe bune, parc-ar fi un câine cu un os în gură. Nu se lasă deloc dacă vrea ceva.

Doctorul Yates tocmai a fost angajat la cabinet. Nu se înțelege deloc cu care în multe privințe, însă e un tip de treabă. Eu l-am invitat la petrecere, deși lui Care nu i s-a părut că e cazul. Numai că el voia să invite tot cabinetul *în afară* de Yates. Așa că... mă gândesc că am avut dreptate.

— Și mă știu doar, continuă Care. Nu mă pricep să fac afaceri la un chef. Sau mai degrabă urăsc să fac afaceri la un chef.

Care poate să facă afaceri oriunde fără probleme. N-are chef să vorbească cu Yates, atâta tot.

— O să-l verific rapid dacă dau de ei, îi zic.

— O să întreb de Gabriella, spune Ethan.

Se duce în bucătărie și îl urmăresc cum o sună pe Paula. Așa face mereu. Tot insistă s-o lăsăm o noapte cu bona și apoi sună din două-n două ore. Vrea să știe ce face, ce-a mâncat. Dintre toți oamenii nehotărâți la început în privința copiilor, el e cel mai grijuliu părinte pe care-l știu.

A adoptat-o oficial pe Gabriella anul trecut. Voia să purtăm toți același nume.

— Suntem o familie, spune el. O echipă unită.

Acum, pe fiica mea o cheamă Gabriella Martin Hanover. Suntem familia Martin Hanover.

Bine, n-or fi ei doi de-un sânge, însă nici nu-ți dai seama dacă te uiți la ei sau dacă-i auzi vorbind. Formează o familie ca oricare alta. Într-una din zile, când eram la magazin, vânzătoarea a spus că au ochii la fel. Ethan a zâmbit și i-a mulțumit.

— Știi, scumpa mea, dar tati trebuie să stea de vorbă cu Paula, îl aud vorbind la telefon. Dacă te culci când îți spune Paula, o să vin cu mama să-ți dăm un pupic când ajungem acasă, bine?

Apoi probabil că Gabriella i-a trecut telefonul Paulei, pentru că îl aud pe Ethan spunând:

— Bine, dar i-ai scos bila din nas, nu?

Mai tot timpul suntem obosiți. Nu ieșim în oraș pe cât ne-am dori. Însă ne iubim nebunește. M-am măritat cu un bărbat care a devenit tată pentru că mă iubea, iar acum mă iubește pentru că a devenit tată datorită mie. Mă face să râd. Și e tare arătos când se îmbracă elegant, ca în seara asta.

Se întoarce în cameră și nu după mult timp e așa de gălăgie, că de-abia ne-auzim unii pe alții. Când e petrecerea în toi, cineva îl roagă pe Jesse să povestească cum a întâlnit-o pe Gabby. Încet și sigur, în casă se lasă liniștea, lumea vrea să asculte. Jesse se duce lângă cămin ca să-l vadă și să-l audă toți. Altfel e prea scund ca să sară în ochi.

— La prima oră de geometrie, în clasa a zecea. Când m-am uitat în primele bănci, am văzut cea mai interesantă fată care mi-a apărut vreodată în fața ochilor.

Jesse a mai spus povestea de atâtea ori, că pot s-o repet și eu de-acum.

— Și, spre încântarea mea, era mai scundă decât mine.

Toată lumea râde.

— Numai că nu m-am dus la ea s-o invit în oraș. Eram prea emoționat. După trei săptămâni de la începerea școlii, m-a invitat altă fată în oraș și am zis da, pentru că aveam cinspe ani și nu stăteam să strâmb din nas.

Iar râsete din mulțime.

— Am fost cu Jessica mult timp, până-ntr-a douașpea, când ne-am despărțit. Bineînțeles că, de cum ne-am despărțit, m-am dus la Gabby să-i cer o întâlnire. Și ne-am simțit minunat împreună. Iar a doua zi m-a sunat prietena mea și mi-a propus să ne împăcăm. Ceea ce... am făcut. Am fost împreună la colegiu, după care ne-am căsătorit, *etacă, etacă...*

Întotdeauna spune *etacă, etacă*.

— După doi ani de căsnicie, m-am despărțit de Jessica. Pur și simplu nu

mergea. Apoi, după câțiva ani, m-am trezit cu o cerere de prietenie pe Facebook de la Gabby Hudson. *Acea* Gabby Hudson.

A ajuns la partea mea preferată, când o numește pe Gabby „*acea* Gabby Hudson”.

— M-am emoționat și m-am bucurat foarte tare și m-am apucat să-i studiez profilul, întrebându-mă dacă e singură și dacă o să mai vrea să fie cu mine. Și niciuna, nici două, ieșim la un restaurant de fițe din Hollywood. Și pur și simplu am simțit. Atunci nu i-am zis nimic, nu voiam să mă port dubios, însă mi s-a părut că înțeleg în sfârșit de ce se căsătoresc oamenii a doua oară. Când am divorțat, nu m-am mai văzut trecând prin așa ceva a doua oară. Însă atunci totul mi s-a părut că are sens, am înțeles că primul meu mariaj a eșuat pentru că am ales să fiu cu cine nu trebuia. Și persoana potrivită se afla chiar în fața mea. Așa că am așteptat să treacă destule luni de când eram împreună și abia apoi i-am zis ce simțeam. După care am cerut-o în căsătorie și a zis da.

De obicei, povestea se termină aici, însă nu și acum.

— De curând, am citit o carte despre cosmos, continuă el, după care se uită la lume și spune: Stați așa, aveți puțină încredere, are legătură cu restul.

Mulțimea izbucnește iar în râs.

— Și în carte era vorba despre diverse teorii despre univers. M-a captivat mult o teorie care susține că toate lucrurile posibile se întâmplă cu adevărat. Asta înseamnă că, dacă dai cu banul, nu-ți iese doar fața *sau* reversul, îți iese și fața, și reversul. De câte ori dai cu banul și iese fața, înseamnă că ești doar în universul în care moneda nimereste cu fața în sus. Mai există o versiune a ta, creată chiar în clipa când dai cu banul, în care moneda îți pică cu stema în sus. Și tot așa, clipă de clipă. Lumea se împarte într-un număr infinit de universuri paralele, în care tot ce se poate întâmpla *se întâmplă*. Apropo, e ceva perfect plauzibil. E o interpretare legitimă a mecanicii cuantice. Atunci când luăm o decizie, este absolut posibil să existe o altă versiune a noastră undeva în univers care a ales altceva. Un număr infinit de versiuni ale noastre suportă consecințele fiecărei fapte posibile din viața noastră. Ce vreau să zic e că știu prea bine că e posibil să existe universuri în care am luat alte decizii, care m-au condus în altă parte, spre *altcineva*. Jesse se uită la Gabby: Și mi se rupe inima pentru fiecare versiune a mea care nu te-a avut alături până la urmă.

Recunosc cu toată jena că mă apucă plânsul. Gabby îmi surprinde privirea și văd că și ea are ochii umezi. Toată lumea se uită captivată. Jesse și-a terminat discursul, însă nimeni nu poate să-i întoarcă spatele. Știu că ar fi cazul să fac ceva, însă nu prea știu ce.

— Hai că toți părem acuma de doi bani pe lângă tine! strigă un tip din spate. Mulțimea râde și se risipește. Mă întorc să mă uit în spate, după bărbatul care a vorbit, dar nu-l văd. Însă îl văd pe doctorul Yates. Mă întorc spre Ethan.

— L-am văzut pe doctorul Yates în spate, zic. Mă duc să-l salut. Mă-ntorc imediat.

Încuviințează din cap și se duce la bufetul cu dulciuri.

— O să-ți iau niște cheesecake, spune. Dacă nu văd niciun rulou cu scorțișoară pe-acolo.

Mă duc la doctorul Yates.

— Hannah, face el. E o petrecere pe cinste.

— Într-adevăr, râd eu.

— Auzi, vreau să-ți prezint pe cineva.

Mi-l arată pe bărbatul de lângă el, cu un tatuaj mare pe antebraț. Nu prea deslușesc nimic. Pare să fie un scris cursiv.

— El e Henry. Încerc să-l conving să plece de la Hollywood Presbyterian și să ni se alăture.

— Păi, cabinetul nostru e excelent, spun.

— Iar Henry e unul dintre cei mai buni asistenți medicali cu care am lucrat vreodată, spune doctorul Yates.

— Fantastică recomandare! îi spun lui Henry.

— L-am plătit generos pentru ea, răspunde el.

Râd.

— Mă scuzați, ne spune doctorul Yates. Vreau s-o salut pe Gabby.

Pleacă și mă lasă cu Henry, cu care nu prea știu ce să vorbesc.

— Ai văzut bufetul cu dulciuri? îl întreb.

— Da, spune el. Voiam să-mi iau ceva, însă, sincer, prefer dulciurile obișnuite de la micul dejun. Foietajele cu brânză dulce, de exemplu. Sau rulourile cu scorțișoară.

— Sunt obsedată de rulourile cu scorțișoară, spun eu.

— Ai și de ce, mă aprobă. Sunt delicioase. Prefer oricând un rulou cu scorțișoară unei negrese.

— Parcă mi-ai luat cuvintele din gură, râd eu.

— Ești din oraș? mă întreabă, râzând și el.

— Da, sunt, răspund eu. Tu?

— Nu, m-am mutat aici din Texas acum vreo opt ani, spune, clătînând din cap.

— A, de unde mai precis? îl întreb.

— De lângă Austin.

— Am locuit o vreme în Austin, îi spun eu, zâmbind. E minunat.

— Da, zice. Numai că e al dracului de cald.

— Da, aprob. Amin.

— Și tu ești asistentă? mă întrebă el.

— Vreau să fiu, spun. Mă pregătesc să renunț la slujba de la cabinet ca să mă dedic studiilor. De-abia aștept să termin, ca să încep lucrul.

— Îmi amintesc când am devenit asistent medical calificat, spune el și râde ca pentru sine. Mi se pare c-a trecut o veșnicie de atunci.

— Păi, eu mai am de recuperat, zic.

— A, nu, spune el. Nu asta voiam să zic. Doar că am impresia că au trecut epoci întregi de atunci.

— Întotdeauna ți-ai dorit să lucrezi în domeniul sănătății? îl întreb.

Tot am deschis subiectul, nu văd de ce n-aș afla mai multe despre el, ca să-mi dau seama dacă ar fi un angajat potrivit.

— Cam da, încuviințează el. Sora mea a murit când eram mai mic.

— Îmi pare tare rău, spun.

— Nu-i nevoie, dă el din mână, însă mulțumesc. Îmi amintesc cum a fost în spital când eram mic, cât de bine au îngrijit-o asistentele, cât de mult au ținut la confortul nostru și, nu știu, cred că mereu mi-am dorit și eu o asemenea meserie.

Ei, acum nu mai am cum să-l trimit pe tip la plimbare, când mi-a turnat așa o poveste.

— Eu am început să-mi doresc pe vremea când eram însărcinată cu fiica mea și tocmai îmi începeam munca la cabinet, spun. Vedeam cât de speriați erau unii părinți și câtă nevoie aveau de cineva care să înțeleagă prin ce trec, așa că mi-am dorit mult să fiu un asemenea om. Iar după ce am născut-o pe fiica mea, am simțit pe pielea mea acea frică. Suferința la gândul că ar putea să pățească ceva. Am vrut doar să-i ajut să-și depășească neliniștea, știi?

Henry zâmbește. E un zâmbet frumos. Are un aer liniștitor.

— Da, înțeleg ce zici, spune el.

Dacă Jesse are dreptate și există alte universuri paralele, probabil că l-am mai întâlnit pe Henry într-unul din ele. Poate că lucrăm împreună într-unul. Sau ne-am întâlnit în Texas cu ani în urmă. Poate la coadă la rulouri cu scorțișoară.

— Ei, ne mai vedem noi sigur, îi spun. Într-un fel sau altul.

— Da, spune el. Sau poate într-o altă viață.

Îmi iau râzând la revedere când îl văd pe Ethan venind după mine. Îmi aduce un cheesecake micuț.

— Ce zici să plecăm mai devreme? mă întrebă el.

— Mai devreme? spun. Credeam că vrei să petrecem toată noaptea. Paula doarme la noi.

— Da, răspunde el. Însă ce-ar fi să plecăm de la petrecere și să mergem... la un *hotel*?

— Sugerezi ce cred eu că sugerezi? îl întreb, ridicând din sprâncene.

— Hai să facem un copil, *baby*.

Las jos paharul cu apă și îmi vâr prăjitura în gură. Mă strecor prin mulțime până în colț, unde-i văd pe Carl, Tina, Gabby și Jesse discutând.

— Carl, pare un tip grozav. De Henry vorbesc. Zic să-l angajezi sigur. Gabby, te iubesc. La mulți ani. Pe noi ne scuzați, eu și Ethan trebuie să mergem acasă.

Gabby și Tina mă îmbrățișează. Ethan dă mâna cu care și Jesse.

Ies cu Ethan din casă. A început să plouă la un moment dat în cursul serii. Mi-e frig, așa că Ethan își scoate sacoul și mi-l pune pe umeri.

— Am putea să stăm trei toată noaptea, știi, mă tachinează el. Sau am putea să facem sex o dată, să dăm drumul la televizor și să adormim liniștiți.

— A doua variantă sună grozav, spun eu râzând.

Mă urc în mașină, simțindu-mă copleșită de recunoștință.

Dacă există un număr infinit de universuri, nu știu cum de am avut norocul să nimeresc în asta.

Poate că există universuri în care trăiesc altfel, însă nici nu pot să-mi închipui că sunt la fel de fericită ca acum, aici.

Trebuie să cred că, deși e posibil să exist și în alte universuri, niciunul nu e mai bun decât asta.

Gabby urăște surprizele, însă n-am reușit să-i conving pe care și Tina să facem altfel și nici nu voiam să aflu de la mine. Și iată-ne acum pe toți, la cea de-a treizeci și două aniversare a ei – eu, Henry și cincizeci de prieteni de-ai ei mai apropiați – înghesuiți în livingul părinților săi, în beznă.

Auzim cum trage mașina alor ei pe alee. Când văd farurile stingându-se, îi avertizez pe toți ultima oară să facă liniște.

Îi aud cum se apropie de ușă.

Îi văd cum deschid ușa.

Aprind lumina și urlăm cu toții „Surpriză!”, așa cum am stabilit.

Gabby face ochii mari. O clipă e sincer îngrozită. Apoi se întoarce imediat la pieptul lui Jesse. Jesse râde și o îmbrățișează.

— La mulți ani! spune el, apoi o întoarce la loc cu fața la noi.

Livingul e frumos ornat, avem cupe de șampanie și Moet.

Un bufet cu dulciuri. Am bătut tot Los Angelesul cu Henry azi să găsim fețe

de masă de in care să se potrivească în decor. Henry o iubește pe Gabby. Ar face orice pentru ea.

Gabby vine întâi la mine.

— Ești supărată? o întreb când mă îmbrățișează. Mi-am propus la un moment dat să-ți spun.

Se desprinde din brațele mele. Se vede că e încă speriată.

— Nu, zice. Nu sunt supărată. Poate copleșită. Sunt cam șocată că nici tu, nici Jesse nu mi-ați spus nimic.

— Ne-am înțeles să nu-ți spunem, îi zic. Ai tăi au ținut neapărat.

— Ei au organizat totul? mă întrebă ea.

— A fost ideea lor, zic, încuviințând din cap.

— La mulți ani, îi urează Henry.

Îi întinde un pahar de șampanie. Gabby îl acceptă, îmbrățișându-l.

— Presupun că tu nu bei deloc? spune Gabby, cu ochii la burta mea.

Sunt în luna a șaptea. E fată. O s-o botezăm Isabella, după sora lui Henry. Gabby nici nu știe că am discutat cu Henry să-i dăm numele de Isabella Gabrielle, în cinstea ei.

— Nu, zic. Însă o să beau cu voi în spirit. I-ai văzut pe soții Flint? Sunt...

Mă uit prin cameră până îi zăresc în spate, îi fac cu mâna și discută cu Jesse. Deja se duce la ei.

O văd cum își îmbrățișează viitorii socri. O iubesc, e clar.

— Bravo, puștoaico, îmi spune Care. Nu știam dacă o să reușești să-ți ții gura.

— Nu prea mă pricep să țin secrete, îi spun. Însă mi-am zis că ăsta e important. Așa că... tadam!

Ridic brațele în aer, ca într-un număr de magie.

Care se uită la mâinile mele, apoi la Henry.

— Îți lași nevasta să se ducă la petreceri fără verighetă, fiule?

— N-ai decât să ai o discuție cu ea, râde Henry. Eu nu-i spun ce să facă.

— A trebuit să mi-o scot, mă apăr eu față de care. Mi s-au umflat degetele ca niște cârnăciori.

Care clatină din cap, tachinându-mă.

— N-a trecut niciun an de când s-a măritat și deja caută scuze să-și scoată verigheta. Țț, țț.

— Ai dreptate. Din minut în minut o s-o iau la fugă, îi zic, arătând spre pântec.

Care râde și Tina își croiește drum prin mulțime ca să vină să vorbească cu noi.

— Ia uite pe cine-avem aici, viitoarea mamă și asistentă medicală, îmi spune

ea pe post de salutare.

Peste vreun an o să termin cursurile de asistență medicală, însă pare o viață de om până atunci. De la o vreme, nu pot să mă gândesc decât la copilul pe care o să-l nasc în curând.

— Încep să mă tem că n-o să pot să le fac pe toate după nașterea bebelușului, îi spun. Bine, știu că pot. O mulțime de femei sunt în stare. Cred că îmi fac probleme cum o să fie când o să se schimbe totul.

— O să te descurci de minune, spune Tina, zâmbindu-mi.

— De câte ori mai trebuie să mă rog de tine să vii să lucrezi la cabinetul meu după ce termini studiile? mă întrebă Care.

— Nu vreau să te simți obligat să-mi oferi un post de asistentă, îi zic. Vreau să-mi dobândesc postul pe merit.

— Ți-aș da și cămașa de pe mine dacă ai nevoie, îmi spune Care. Însă nu de-asta îți ofer postul.

— Nu?

— Nu. Cred c-o să fii o asistentă foarte bună și vreau să muncești la cabinetul meu.

— Unde mai pui că bebelușa asta e ca și nepoata noastră, spune Tina. Vreau să ținem cât mai aproape.

— Toată lumea vrea acces la copil, spune Henry.

— Când o să fiți și voi căsătoriți de-atâția ani ca noi, îi spune Care, și o să aveți copii mari și o să vă plictisiți de moarte, și voi o să vreți acces la nepoți. Poți să mă crezi. Știi cât de mult am ajuns să mă uit la televizor? E rușinos. Trebuie să-mi iau mintea de la asta cumva.

Gabby și Jesse vin și ei lângă noi.

— Despre ce vorbiți? întrebă Gabby.

— Despre nepoți, răspunde Tina, uitându-se cu tâlc la Gabby și Jesse.

— Vai, nu! glumește Jesse. Gabby, îndepărtează-te încet, poate n-o să ne observe.

Gabby se face că pleacă, însă Tina îi trage înapoi pe amândoi.

— Hannah și Henry par să fi reușit la capitolul copii, spune Tina. Să știți că eu nu întineresc deloc. Muriți dacă încercați măcar?

— Tina, spune Jesse, îți promit că de cum ajungem un cuplu fericit de proaspăt însurăței, chestia asta e în capul listei.

Ethan și Ella ni se alătură și ei. Probabil că de-abia au sosit.

— Scuze că am întârziat, spune Ella. N-am putut să plec de la muncă mai repede, știți cum e! La mulți ani! îi urează ea lui Gabby.

O îmbrățișează și se întoarce spre Ethan, care o îmbrățișează pe Gabby și zâmbeste. Ethan dă mâna cu Henry, îl bate pe Jesse pe spate și apoi mă îmbrățișează pe mine.

— Însă avem un cadou, spune Ethan, ca să ne scuzăm.

E o cutie de bomboane de ciocolată Godiva. De cum le văd, îmi vine să mi le vâr pe toate în gură. Mă gândesc că dacă tot mi-e poftă, mai încolo pot să i le șterpelesc lui Gabby. Sau să-mi iau și eu. Știu că dacă zic că vreau așa ceva, Henry o să oprească să mi le ia în drum spre casă. Îmi ia orice fel de mâncare vreau, fie zi, fie noapte. Cică asta e treaba lui. Măcar atâta poate să facă pentru mine. „Tu porți copilul în pântec și eu îți fac rost de mâncare”. Are o respirație de-a dreptul puturoasă dimineața și e groaznic de scârțar, însă mă simt cea mai norocoasă femeie din univers.

Petrecerea continuă, lumea se mută de la un om la altul, discutând și povestind diverse despre Gabby. Chiar când petrecerea pare în toi, cineva îl pune pe Jesse să povestească cum a întâlnit-o pe Gabby. Încet și sigur, lumea se potolește să asculte. Jesse se duce lângă cămin ca să-l vadă și să-l audă toată lumea. L-am întrebat odată ce înălțime are. Are un metru șaiszeci și șapte.

— La prima oră de geometrie, în clasa a zecea. Când m-am uitat în primele bănci, am văzut cea mai frumoasă fată care mi-a apărut vreodată în fața ochilor.

Jesse a mai spus povestea de vreo nouă mii de ori și mereu începe la fel.

— Deși Gabby ar spune că nu asta ar fi trebuit să fie primul lucru pe care l-am văzut la ea, spune el zâmbind, uitându-se la Gabby. Însă n-aveai cum să nu observi. Era superbă. Și, spre marea mea încântare, mai era și scundă. Așa că mi-am spus că am o șansă.

Mulțimea izbucnește în râs.

— Însă n-am invitat-o în oraș pentru că eram prea laș. La trei săptămâni de la începerea școlii, o altă fată m-a invitat în oraș și am acceptat, pentru că la cincisprezece ani, dacă o fată vrea să iasă cu tine, spui da și gata.

Mulțimea râde iar.

— Am fost cu Jessica tot liceul și în clasa a douășpea ne-am despărțit. Așa că ce fac? Mă duc într-un suflet la Gabby și îi cer o întâlnire. Și ieșim, și totul e minunat. Iar a doua zi dimineața mă sună fosta mea prietenă, vrea să ne împăcăm. Așa că... pe scurt, m-am însurat cu Jessica. Oricum, eu și Jessica tot ne-am despărțit până la urmă. A trebuit. Nu ne potriveam deloc. Și după ce am realizat asta, n-am mai putut s-o dregem. Așa că am divorțat. Apoi, peste câțiva ani, primesc o cerere de prietenie pe Facebook de la Gabby Hudson. *Acea Gabby Hudson.*

A ajuns la partea mea preferată, când o numește pe Gabby „*acea* Gabby Hudson”.

— Iar atunci mă las luat de val și m-apuc să-i studiez profilul, întrebându-mă dacă e singură și dacă ar vrea să iasă cu mine, și *etacă, etacă*. Niciuna, nici două, ieșim la prânz pe plaja din Santa Monica. N-a vrut să mă lase să-i fac cinste, a spus că ar fi mai potrivit să plătim jumi-juma. Apoi am luat-o spre mașina mea și nu i-am zis nimic atunci, pentru că știam c-o s-o sperii, însă am simțit că înțeleg în sfârșit de ce se căsătorește lumea a doua oară. Te-alegi cu inima frântă, cu o căsnicie eșuată, nu prea știi dacă mai poți să treci prin așa ceva a doua oară. Apoi dintr-odată totul pare să aibă logică și înțelegi că prima oară ai dat greș pentru că ai ales pe cine nu trebuia. Iar acum persoana potrivită se află chiar în fața ta. Așa că am așteptat să treacă destule luni de când eram împreună și abia apoi i-am zis ce simțeam. Iar ea mi-a zis că simte exact la fel. Iar acum ne căsătorim. Și sunt cel mai norocos tip în viață.

De obicei, povestea se încheie aici, însă acum continuă.

— De curând, am citit o carte despre cosmos, spune el, apoi se uită la lume și adaugă: Stați așa, aveți puțină încredere, are legătură cu restul.

Lumea râde iar.

— Și în carte era vorba despre diverse teorii despre univers. M-a captivat mult o teorie în care cred niște fizicieni foarte serioși, se cheamă teoria multiversului, care susține că toate lucrurile posibile se întâmplă cu adevărat. Asta înseamnă că, dacă dai cu banul, nu-ți iese doar fața *sau* reversul, îți iese și fața, și reversul. De câte ori dai cu banul și iese fața, înseamnă că ești doar în universul în care moneda nimereste cu fața în sus. Mai există o versiune a ta, creată chiar în clipa când dai cu banul, în care moneda îți pică cu stema în sus. Și tot așa, clipă de clipă, lumea se împarte într-un număr infinit de universuri paralele în care tot ce se poate întâmpla se întâmplă. Există milioane, trilioane și cvadrilioane, cum ar veni, de versiuni diferite ale noastre care trăiesc cu consecințele deciziilor noastre. Ce vreau să zic e că știu prea bine că e posibil să existe universuri în care am luat alte decizii, care m-au condus în altă parte, spre *altcineva*. Se uită la Gabby: Și mi se rupe inima pentru fiecare versiune a mea care nu te-a avut alături până la urmă.

Poate m-a prins într-un moment nepotrivit. Poate o fi de la hormoni. Oricum, mă apucă plânsul. Gabby îmi surprinde privirea și văd că și ea are ochii umezi. Jesse și-a terminat discursul, însă nimeni nu poate să-i întoarcă spatele. Toată lumea se uită la Gabby. Știu că ar fi cazul să fac ceva, însă nu prea știu ce.

— Hai că toți părem acuma de doi bani pe lângă tine, spune Henry tare.

Mulțimea râde și se risipește. Când mă uit la el, îmi șterge lacrimile din ochi.

— Și eu te iubesc la fel de tare cum o iubește lăudărosul ăsta pe Gabby, glumește el. Doar că n-am văzut documentarul ăla din seria *Nova* la care s-a uitat el.

— Știu, zic. Știu.

Așa e, chiar știu.

— Crezi că e adevărată teoria? Îl întreb pe Henry. Crezi că există versiuni ale noastre care nu s-au întâlnit niciodată?

— O exista una de-a ta care n-a făcut niciodată accident și s-a măritat până la urmă cu un cofetar maestru la rulouri cu scorțișoară? spune el.

— Tot ce se poate întâmpla se întâmplă...

— Îți dorești să te fi măritat cu un cofetar maestru la rulouri cu scorțișoară?

— Clar îmi doresc să faci rulouri cu scorțișoară mai bune, spun. Însă în rest nu, îmi convine universul ăsta.

— Ești sigură? Putem să sfidăm dacă vrei legile spațiului și timpului ca să-ți găsim altul.

— Nu, îi zic. Îmi place ăsta. Îmi place de tine. Și de ea, zic, arătând spre pântec. Și de Gabby. Și de Jesse. Și de care și Tina. De-abia aștept să-mi iau diploma în asistență medicală. Și nu mă deranjează că mă mai doare uneori soldul când plouă. Da, spun eu. Cred că o să rămân aici.

— Bine, îmi spune el, sărutându-mă. Să-mi zici dacă te răzgândești.

O ia spre baie prin mulțime, iar eu mă duc la Gabby și Tina, care stau lângă platoul cu cheesecake. Sunt mai degrabă interesată de cheesecake, numai că mă blochez în spatele unei namile de bărbat, cu alură de fundaș american. Îl rog să se miște, însă nu mă aude. Sunt gata să renunț.

— Domnule, aud un glas din spate. Puteți s-o lăsați să treacă?

Eu și fundașul ne întoarcem amândoi odată și-l vedem pe Ethan lângă noi.

— A, mă scuzi, spune fundașul. Mor după cheesecake. Dacă am așa ceva în față, nu mai văd nimic în jur.

Râd și-mi fac loc pe lângă el. Ethan vine lângă mine.

— Ești în șase luni, nu? mă întreabă, luând o felie de prăjitură cu cremă de banane.

— Șapte, îl corectez și iau un cheesecake.

— Ce-i asta? Nu ți-au comandat rulouri cu scorțișoară?

— E seară, zic. Așa că nu-i nimic. De la o vreme, oricum mănânc așa ceva non-stop. Henry spune că-mi miroase părul a scorțișoară.

— Îl cred, râde Ethan. Pun pariu că ți-am zis deja că după ce ne-am despărțit,

dacă-mi mirosea de undeva a rului cu scorțișoară, mă deprimam pe loc.

— Nu mi-ai zis niciodată, râd eu. Cât a durat toată faza? Până la vacanța de Ziua Recunoștinței?

— Corect, râde și el. Oricum, e adevărat.

— Păi atunci n-ar fi trebuit să-mi dai papucii, îi zic.

— Ba tu mi-ai dat mie papucii, pufnește el.

— Ei, haide, zic. Du-te să vinzi gogoși la altă masă.

— Mă rog, nu contează cine s-a despărțit de cine, oricum am fost terminat.

— Idem, îi zic.

— Da? face el, de parcă se simte mai bine știind asta.

— Glumești sau ce? Ani în șir după un m-am mai culcat cu nimeni, atâta m-am gândit la tine. Pun pariu că nu poți să zici la fel.

— Nu, râde el. Clar m-am culcat cu diverse persoane. Însă asta... așa ceva n-a contat de fapt.

— Întotdeauna mi-am închipuit c-o să fim din nou împreună la un moment dat, zic. Ce idei ciudate au în cap adolescenții.

Ridică din umeri și mușcă din prăjitură.

— Nu-s așa ciudate. Și eu mi-am închipuit la fel. Din când în când. Aproape că...

— Ce? întreb.

— Când te-ai întors în L.A., chiar după accident, am crezut că, cine știe...

Mă gândesc la perioada aceea. A fost dur. M-am prefăcut că mi-e bine. M-am chinuit din greu să nu mă prăbușesc, însă acum îmi amintesc cât am suferit. Mă gândesc la copilul pe care l-am pierdut atunci și mă întreb... Mă întreb dacă nu cumva a trebuit să pierd copilul ăla ca să ajung în punctul ăsta. Mă întreb dacă a fost nevoie să pierd copilul ăla ca să-l am pe cel de acum.

— Și eu am crezut că, cine știe, zic.

— Cred că pur și simplu n-a fost să fie, spune el.

— Cred că nu.

Îl văd pe Henry întorcându-se de la baie. Îl văd cum se oprește să vorbească cu care. Îl iubește pe care. Dacă am putea să ținem un bust în bronz de-al lui Care la noi în living, acolo l-ar pune.

— Cine știe? îi spun lui Ethan. Dacă Jesse are dreptate cu teoria despre universuri paralele, poate că există unul în care noi doi am reușit să avem o relație de succes.

— Da, râde Ethan. Poate.

Își ridică prăjitura, ca pentru a face un toast. O ridic și eu pe a mea și ciocnim.

— Poate într-o altă viață, spune el.

Îi zâmbesc, apoi îl las lângă masa cu dulciuri.

Mi-e dor de soțul meu.

Acum e în cercul format din Gabby, Jesse, Care și Tina. Mă alătur și eu.

— Văd că ai depistat cheesecake-ul, îmi spune Gabby.

— O femeie însărcinată depistează întotdeauna cheesecake-ul, îi spun. Știi doar.

Henry se dă mai lângă mine, vorbind mai departe cu care. Mă cuprinde cu brațul și mă strânge. Deschide larg gura și îl servesc cu niște cheesecake, zâmbindu-i.

L-am mânjit pe față.

— Te iubesc, îmi spune el cu gura plină.

De-abia dacă deslușesc fiecare cuvânt în parte. Însă știu că asta a zis.

Mă sărută pe frunte și își trece mâna peste pântecul meu.

Într-o seară de sâmbătă, când mă apropiam de treizeci de ani, m-a lovit o mașină și, ca urmare a accidentului, m-am măritat cu asistentul meu medical din tura de noapte. Dacă nu a fost destinul la mijloc, nu știu ce altceva poate să fie.

Așa că trebuie să cred că, deși e posibil să exist și în alte universuri, niciunul din ele nu e la fel de minunat ca ăsta.

MULȚUMIRI

Sunt destul de norocoasă să am mai multe persoane ca Gabby în viața mea, pentru care aduc mulțumiri zi de zi. Le mulțumesc lui Erin Fricker, Juliei Furlan, Sarei Arrington și Tamarei Hunter pentru că sunt niște oameni și prieteni apropiați atât de fenomenali. Vouă vă dedic această carte, pentru că prietenia voastră m-a susținut în perioadele când n-am mai știut dacă sunt în stare să mai fac vreun pas. Multe mulțumiri și pentru Bea Arthur, Andy Bauch, Katie Brydon, Emily Giorgio, Jesse Hill, Phillip Jordan, Tim Paulik, Ryan Powers, Jess Revnoso. Ashlev și Colin Rodger. Jason Stamev. Kate Sullivan și celorlalti

prieteni ai mei incredibil de săritori și minunați, sunt atât de norocoasă să vă cunosc și să vă am alături de mine în viață.

Lui Carly Watters, cel mai minunat agent literar din lume; le tot mulțumesc Parcelor (sau purei întâmplări) că m-au îndrumat spre blogul tău în 2012 și m-au determinat să te iau la întrebări. Faptul că mă reprezintă cineva pe care-l *plac* atât de mult se datorează fie destinului, prin chiar definiția lui, fie unei coincidențe minunate. Le sunt la fel de recunoscătoare lui Brad Mendelsohn și Rich Green. Brad, îți mulțumesc că m-ai înțeles atât de bine, pe mine și munca mea, și îți mulțumesc și ție, Rich, sunt încântată de opera noastră.

Greer Hendricks, mi-e imposibil să-mi imaginez un univers în care poți fi mai încântătoare decât ești în acesta. Îți mulțumesc pentru discuțiile noastre agreabile și pentru talentul tău incredibil. Nici că se putea să-mi las lucrarea pe mâini mai bune. La fel le mulțumesc și lui Sarah Cantin, Tory Lowy și restul echipei de la Atria.

Le mulțumesc familiilor Hanes și Reid. Lui Rose și Warren, Sally și Bernie, Niko și Zach: când le zic prietenilor mei cât de mult îmi iubesc familia prin alianță, pot să jur că-și dau toți ochii peste cap de parcă aș fi o elevă amintindu-i profesoarei că a uitat să dea clasei teme pentru acasă, însă n-o să mă opresc nici când o să rămân fără aer. Sunt norocoasă că m-am alăturat unei familii atât de minunate după căsătoria mea. Vă iubesc pe toți.

Le mulțumesc familiilor Jenkins și Morris. Mamei mele, Mindy, și fratelui meu, Jake, vă iubesc. Sunt atât de norocoasă să vă am drept sprijin. Vă mulțumesc că ați crezut întotdeauna în mine și întotdeauna pot să-mi discut cu voi ideile despre viață și omenire.

Bunicii mele, Linda, nici nu pot să exprim ce însemni pentru mine. Mă simt onorată pentru simplul fapt că te cunosc, ce să mai zic de norocul care a făcut să-ți fiu nepoată. Îți mulțumesc pentru fiecare clipă petrecută împreună. Sunt cine sunt pentru că m-am format în viață încercând să te fac mândră de mine. Îți promit solemn chiar acum că n-o să uit niciodată să mă bucur de clipă.

Și, în sfârșit, lui Alex Reid: această carte nu este despre noi doi. Însă am scris două fraze special pentru tine: „Știi prea bine că există universuri în care am luat alte decizii, care m-au condus în altă parte, spre *altcineva*. Și mi se rupe inima pentru fiecare versiune a mea care nu te-a avut alături până la urmă”.

Pentru comenzi și informații, contactați:

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517 Tel. /Fax: 021.319.47.97;
021.319.48.20

Depozit

Calea Plevnei nr. 145, sector 6, București, cod poștal 060012

Tel.: 021.310.15.30

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.editura.corint.ro

Format: 16/54 x84;

Coli tipo: 21

[← 4]

Personaj din filmul *Zbor deasupra unui cuib de cuci* (n. tr.).

(-3) in orig. Lost in Translation (n.tr.)

(-2) in orig. The Princess Bride (n.tr.)

(-1) in orig. Carol cel Mare (n. tr.)